

80 let atletiky v Hranicích 1940–2020

Publikace vydaná k 80. výročí organizované atletiky v Hranicích navazuje na předchozí souhrnný dokument zveřejněný v roce 2010 u příležitosti oslav 70 let atletiky v Hranicích a doplňuje život atletického oddílu od roku 2010 do roku 2019.

Významným mezníkem v novodobé historii oddílu byl červen roku 2009, kdy po náročném rekonstrukci stadionu byla uvedena do provozu atletická dráha a technické sektory s umělým povrchem CONIPUR. Rekonstrukce stadionu v hodnotě přesahující 17 mil. Kč byla financována Ministerstvem financí za finanční pomoci města Hranice. Lvím podílem se o rekonstrukci zasloužili tehdejší předseda SK Hranice Miroslav Nehyba, Vladimír Vypelík, předseda oddílu atletiky a Jan Milas, který jako člen výboru měl na starost výkup pozemků pod stadionem, který trval bezmála 5 let. Atletický stadion v Hranicích se v té době zařadil ke dvěma stadionům v Olomouci a v Šumperku jako třetí v Olomouckém kraji, který splňoval pravidla Českého atletického svazu pro požadání mistrovských soutěží v celém rozsahu disciplín.

Od roku 2010 se na hranické dráze konají pravidelně soutěže II. ligy družstev mužů a žen. Oddíl k těmto závodům zajišťuje ze svých řad rovněž kvalifikované rozhodčí, kteří jsou schopni zajistit regulérní průběh soutěží. Technické vybavení stadionu a tým rozhodčích tvoří sebranou partu, která je schopná zajistit prakticky průběh jakéhokoli závodu na vysoké technické i organizační úrovni. Příkladem může být zdařilá organizace 33. ročníku Mezinárodního běžeckého desetiboje na dráze za účasti 107 závodníků z osmi zemí, který se konal v květnu 2016. V roce 2017 proběhlo v Hranicích Mistrovství ČR veteránů. V roce 2018 pořádal u nás atletický oddíl z Olomouce Mistrovství ČR družstev staršího žactva. Náš oddíl zajišťoval tento dosud největší závod konaný v Hranicích po technické a organizační stránce. Nelze opomenout pořádání několika ročníků Čokoládové tretry pro nejmladší atlety, kdy se vítězové základních kol předváděli v předprogramu Zlaté tretry v Ostravě.

V posledních 10 letech se hranická atletika soustřeďuje na nejmladší generaci, která tvoří dvě třetiny členské základny. Atletika byla, je a vždy bude především individuálním sportem a občas se objeví individuality, které svým úsilím a vytrvalou prací přesáhnou hranice města a regionu.

V roce 1960, hned v roce svého vzniku, získal oddíl atletiky první medaili z Mistrovství České republiky. Na ty další pak oddíl čekal až do roku 1978. Nakonec počty medailí získaných závodníky oddílu byly tyto: Z federálních mistrovství (do roku 1992) 11 zlatých, 15 stříbrných, 11 bronzových, z Mistrovství České republiky 37 zlatých, 36 stříbrných, 40 bronzových. Na zisku medailí se podílelo různou měrou celkem 39 atletů: Dalibor Černota, Hynek Černota, Martina Dvořáková-Hüblová, Petr Dzvinčuk, Kateřina Glosová-Ciaravino, Jan Jeřábek, Jana Koblihová, Petr Kolář, Vratislav Kolář, Tomáš Kroča, Květoslav Kučera, Roman Odstrčil, Martina Palyzová-Racková, Ivan Pavlík, Michal Pazdera, Iveta Petřeková-Smolová, Martina Polišínská-Vašková, Tomáš Sargánek, Radek Schwaller, Jiří Smola, Jan Walter, Jana Jašková-Černá, Václav Žabiček, Romana Petřeková, Pavel Gadas, Iva Podjuklová, Zdeňka Tvrdá, Vojtěch Podjukl, Matyáš Řihák, Lukáš Kobliha, Tereza Zápotocká, Michaela Kasparová, Zuzana Kročová, Zbyněk Šebesta, Klára Úlehlová, Adéla Dostálová a jako členové štafety Pavel Mráz, Petr Prikryl a Vladimír Vypelík ml.

Českou republiku reprezentovali Vladimíra Palyzová-Racková, Martina Polišínská-Vašková, Kateřina Glosová-Ciaravino, Tomáš Kroča, Jan Walter, Dalibor Černota, Jiří Smola, Pavel Gadas, Vojtěch Podjukl, Matyáš Řihák, Iva Podjuklová.

Nelze zapomenout ani na Ondřeje Kozlovského, který své medaile z Mistrovství České republiky získával až v kategorii dospělých za USK Praha (Mistr ČR na 60 m, třikrát stříbro na téže trati, 3 zlata na 4x100 a bronz na 100 a 200 m). A ačkoliv patřil k širšímu kádru reprezentační štafety na 4x100 m, jako reprezentant se uplatnil v jiném sportu – jždě na bobech. Byl účastníkem olympiády ve Vancouveru, kde byl členem posádky čtyřbobu, která obsadila 16. místo.

V uplynulém desetiletí bych chtěl vyzvednout dva naše svěřence, kteří vybojovali několik medailí na Mistrovstvích České republiky v dorosteneckých a juniorských kategoriích. První osobností byl vrhač Matyáš Řihák, který si pod vedením trenéra Jana Valenta pověsil v roce 2015 na krk hned tři medaile. Tu první vybojoval na Mistrovství ČR v hale ve vru koulí a byla z bronzového kovu, následoval bronz z hodu diskem pod otevřeným nebem. Největší radost si Matyáš udělal na konci prázdnin, kdy vybojoval stříbro v hodu diskem mezi muži do 22 let. Další osobností byl běžec Vojtěch Podjukl, původně svěřenec Kláry Úlehlové, později opavského trenéra Zbyňka Tesaře, se postaral o stříbrnou medaili v nádherném závodě na 3 000 m na MČR v hale v roce 2015. Bronzovou medaili vybojoval Vojta v roce 2016 na MČR v závodě juniorů v běhu na 10 000 m na dráze. Vojta získal v roce 2017 dvě stříbrné medaile z MČR, kdy doběhl druhý na trojce v hale i na desítce na dráze. Na MČR v roce 2018 mu zacinkalo stříbro na „stýplu“ v kategorii do 22 let. Vojta byl vyhodnocen jako nejlepší sportovec města Hranic v kategorii dospělých za rok 2018. Oba dva naši závodníci byli členové reprezentačních týmů ČR na mezinárodních závodech.

Oddíl staví každoročně družstva mužů a žen. Největšího úspěchu dosáhli muži, když v roce 2014 obsadil první místo ve II. lize a v letech 2015 a 2016 jsme obsazovali soutěž družstev mužů v I. a ve II. lize. Družstvo žen obsadilo v sezóně 2018 pěkné druhé místo, v sezóně 2019 čtvrté místo ve II. lize. V obou sezónách se snažilo o postup do I. ligy. Výkon družstva žen je nutné ocenit vzhledem k tomu, že v roce 2019 byla členkami družstva pouze děvčata z domácího oddílu.

Přestože se v posledních letech výrazně zvýšila podpora sportu ze strany Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy nelze opomenout stálou finanční podporu na činnost atletického oddílu ze strany města Hranic.

Rovněž chci poděkovat kolegům z fotbalového oddílu za spolupráci v rámci výboru SK Hranice, z. s., kdy společně řešíme problémy a budoucnost celého sportovního klubu a jeho zhruba 500 členů.

Dosavadní historie atletického klubu nás zavazuje pokračovat v dosud vykonané práci a vytvářet podmínky a hledat cesty dalšího rozvoje atletiky v době, kdy pokračující elektronizace společnosti omezuje pohybové aktivity a sportování v přirozených kolektivech svěřenců, trenérů, rodičů a fandů atletiky.

Při čtení této publikace vám přeji, aby se vám vybavily vzpomínky na kamarády, přátele, ale i na soupeře, kteří už bohužel nejsou s námi. Věnujme jim tichou vzpomínku.

Jan Milas
předseda atletického oddílu SK Hranice, z.s.

Vše, co je dnes moderní, bude zítra zastaralé. Věci vznikají, mění se, i zanikají. Historie lidstva však prokázala, že lidé pro svůj další rozvoj potřebují vzdělání a pro své zdraví aktivitu a pohyb. I z tohoto důvodu byla atletika vždy královnou sportu. Patří k základu každé moderní společnosti od nepaměti.

My stojíme v dějinách na mezníku, kdy hodnotíme osmdesátiletou tradici atletiky tady u nás v Hranicích. Pohled zpět náleží všem, kteří se zasloužili o její úspěchy a za to jim patří vzdát dík. Důležitý je i pohled do budoucna. Moc bych si přál, aby mladá generace tyto tradice nejenom ctěla, ale také je dále rozvíjela.

Všem těm, kteří odevzdají své srdce hranické atletice v letech budoucích, přeji úspěch a vyjadřuji poděkování.

Jiří Kudláček
starosta města Hranic

V roce 1982 jsem se poprvé s hranickými atlety na tradičním „Běhu vítězství“ v přespolním běhu, na který vyrazila Ostrava plným autobusem. Krajské výpravy za atletikou na Mistrovství Československa a později České republiky byly vždy společné a medaile hraničtí atleti vozili pro oddíl a kraj.

Všude, vždy, vše, řešil Vladimír Vyplélík, byl duší hranické atletiky a kolem sebe měl spolehlivou partu lidí, které mohl bezvýhradně věřit. Podmínky, které v Hranicích vytvářel, byly vždy jedny z nejlepších v České republice, ať už na škvárové dráze, či po dobudování dráhy s umělým povrchem v roce 2009. Úspěšně se tak podařilo završit úsilí hranických atletů pod jeho vedením. Nová dráha bez diskuse přispěla k novému vzepětí atletiky v Hranicích a přivedla na stadion mnoho dětí, které dále pokračovaly v „atletění“ a na dráze je pořád živo.

Výročí, které letos hranická atletika slaví, je krásné a přeji všem hranickým atletům, aby šli ve stopách své královny, která je mladší a mladší, a aby jejich srdce mládlá spolu s ní.

Oldřich Zvolánek
místopředseda ČAS

Vážení přátelé, milé sportovkyně a sportovci!

80 let je v lidském životě neskutečně dlouhá doba, ale je to jen střípek v životě jakéhokoliv sportovního klubu.

Atletika je základ každého sportu a její zvládnutí je jedním z prvních stupínků k dalším schůdkům a k dalšímu rozvoji v jakémkoliv sportovním snažení.

Ne nadarmo je proto atletika nazývána královnou sportu.

Když se podívám do historických kronik, starých ročenek a fotografií, tak teprve potom si člověk uvědomí, co atletika znamenala pro naše předky a zakladatele. Čím vším si museli projít, za jakých podmínek se tehdy sportovalo, a že téměř vše bylo o čistém dobrovolnictví a nadšení. Dnes je pro nás nepředstavitelné běhat na škvárovém, či antukovém oválu a lajnovat dráhy vápnem nebo dopadat do písku při skoku vysokém, či při skoku o tyči. Celý tento sport šel neskutečně dopředu a sportovní areál, který se v Hranicích podařilo za tu dobu vybudovat je na velice kvalitní a moderní úrovni. To vše by nebylo možné za podpory atletického svazu, sponzorů, města Hranic, ale zejména všech funkcionářů, trenérů a sportovců. Hraničtí atleti za ta léta dosáhli a stále dosahují mnoha významných výsledků a úspěchů nejen na regionální, ale i na celostátní úrovni. Není větší radosti než pohled na zaplněná sportoviště v našem areálu, na děti, mládež i dospělé a na jejich nadšení z pohybu.

Jsem velice rád, že se nám podařilo tento areál vybudovat do stávající podoby. Věřím, že vize a plány na jeho další rozšiřování a modernizaci se nám budou dařit naplňovat minimálně tak, jak tomu bylo doposud a aby nadšení z atletiky a pohybu jen a jen rostlo.

Nechci při tomto krásném kulatém jubileu vyzvedávat konkrétní jména z minulosti, jestli se někdo v nějaké době zasloužil více či méně ... to nechť posoudí každý sám, při pročtení kroniky, almanachu nebo při vzpomínce na konkrétní osoby na fotografiích či ve statistických tabulkách. Určitě je dobré se jednou za čas zastavit a zavzpomínat na ty příjemné věci a také na všechny ty, kteří zdejší

klubem prošli, či byli jakkoliv nápomocni při jeho rozvoji a růstu. Každá doba sebou něco nesla, ale myslím, že všichni se vždy snažili a snaží dělat pro hranickou atletiku jen to nejlepší a jsou vedeni těmi nejlepšími úmysly a svědomím.

Do dalších mnoha nekonečných let proto přeji našemu oddílu atletiky, všem jejím sportovcům, funkcionářům a trenérům, jen samou radost, nadšení a chuť do tohoto krásného sportu. Dělejme to tak, ať to baví nás, naše děti, naše sportovce, ať z toho všeho máme hlavně radost a výsledky ty potom přijdou taky.

Hodně zdraví, štěstí, zábavy a sportovních úspěchů.

Daniel Vitonský
předseda SK Hranice, z.s.

Historie hranické atletiky

Rok 2020 je vedle různých jiných výročí i rokem, kdy si připomínáme 80 let od zahájení organizované atletiky a 60 let od založení oddílu atletiky v Hranicích. Zavzpomínejme proto na minulost hranické atletiky. Atletická cvičení patří mezi nejstarší cvičení vůbec a pěstovaly ji již primitivní národy na celém světě.

Z dostupných pramenů je známo, že v Hranicích se na veřejném sokolském cvičišti již roku 1896 závodilo ve skoku do výšky a do dálky. V pozdější době se provozovala lehká atletika v Sokole, Orlu i Skautu. Propagátorem atletiky mezi skauty – studenty byl prof. Pešek na reálném gymnáziu již v roce 1927. Studentská atletika se udržela až do roku 1933 a pak usnula. O organizované činnosti lze hovořit teprve od **26. 6. 1940**, kdy prof. Metoděj Zajíc založil při ČSK Hranice lehkootletický odbor. Organizovaná činnost však trvala jen do roku 1945, protože nebylo vhodné závodišť. Závodilo se na fotbalovém hřišti u splavu. Po válce přišla ke slovu opět studentská atletika na reálném gymnáziu a lesnické škole, kde byl propagátorem Dr. Slavoj Svoboda.

Dokončením stadionu s novou atletickou dráhou a sektory byly vytvořeny podmínky k zahájení organizované atletiky v Hranicích. V roce 1960 stáli u zrodu atletického oddílu pánové Josef Trnka a Miroslav Gold, který propagoval atletiku mezi uční na OU Sigma. Stadion ožil mládeží ze všech hranických škol. Soutěží se však zúčastňovali jen jednotlivci, z nichž někteří úspěšně reprezentovali nový oddíl v přebornických soutěžích, jako na příklad dorostenka Konečná vybojovala titul Krajského přeborníka v přespolním běhu, dorostenec Husár se stal přeborníkem kraje v běhu na 1 000 m a dorostenec Květoslav Kučera se stal přeborníkem ČSSR ve sprinterském trojboji mladšího dorostu. Mimo to závodníci oddílu získali několik titulů Okresních přeborníků. Úspěchy oddílu přivedly nové zájemce, členská základna se rozšířila, Gold propagoval atletiku mezi děvčaty. Nebylo však dalších vedoucích a trenérů.

Léta **1961–65** znamenala další kvalitativní posun atletického oddílu. Do krajské soutěže byla přihlášena dorostenecká družstva a v roce 1962 i družstvo mužů. Pro nedostatek vedoucích a trenérů však v roce 1964 zanikla družstva dorostu. V tomto období se družstva přihlášená do krajských soutěží umísťovala vesměs na medailových místech. Nejúspěšnější byli muži v KP II. tř., kdy v letech 1964 a 65 obsadili vždy 2. místo. V soutěžích jednotlivců byly každoročně získávány tituly okresních přeborníků. Ojediněle vynikli naši závodníci při Krajských přeborech, jako v roce 1964 Gergelyová v přespolním běhu, kdy se stala krajskou přebornicí. Toto období bylo poznamenáno hledáním talentů tak, aby atletika v Hranicích zakotvila a stala se nedílnou součástí sportovního života města.

Rok **1966** – do soutěží družstev přihlášena družstva mužů a starších dorostenců, která v KP obsadila shodně 2. místo. Závodníci se zúčastňovali závodů jako Valašské hry, Velká cena Opavy a pod. Oddíl pořádal řadu akcí v okresním měřítku. Troufl si i na uspořádání většího závodu jako Krajský přebor žactva na dráze za účasti 250 závodníků. Předsedou oddílu byl Jan Vavřík.

Do soutěží družstev v roce **1967** bylo přihlášeno jen družstvo mužů v oblastním přeboru II. tř., kdy byla provedena reorganizace územních atletických celků. V tomto přeboru obsadili muži 4. místo. Mikšík se stal vítězem celostátní soutěže ve sportovní chůzi ml. dorostu, Šrom obsadil v této soutěži 2. místo. Největších úspěchů v tomto roce dosahovali chodci, kteří reprezentovali hranickou atletiku po celé republice. Do čela oddílu atletiky byl postaven Oldřich Lukeš ml.

Rok **1968** – tento rok přináší postupné zlepšování činnosti. Do soutěží družstev přihlášení muži a dorostenci. Obě družstva soutěžila v Oblastním přeboru II. tř. a shodně obsadila 4. místo. V soutěžích jednotlivců byli nejúspěšnější chodci, kteří na chodeckých závodech po celé republice pod vedením Františka Pečení st. obsazovali přední místa a objevovali se i v celostátních tabulkách na předních místech. V ostatních atletických disciplínách nebylo dosaženo výrazných úspěchů. Pozornost byla zaměřena na spolupráci s místní posádkou.

V roce **1969** bylo do soutěží družstev přihlášeno pouze družstvo mužů, které soutěžilo v Přeboru Středomoravské župy, kde obsadilo 3. místo. V župních přeborech se hraničtí atleti neumístili. Nejvýraznější skupinou v oddíle byli chodci, kteří zaznamenali řadu předních umístění na závodech po celé republice. Tělovýchovný proces řídili 3 trenéři a 8 rozhodčích. Dobrá spolupráce byla s hranickou posádkou, slabší již byla spolupráce s místními školami.

Pro rok **1970** bylo do soutěží družstev přihlášeno pouze družstvo mužů, které v Župním přeboru skončilo na 6. místě. V soutěžích jednotlivců byly získány 2 tituly Župních přeborníků (Antonín Mayer a Radúz Šrom v chůzi). Rovněž v tomto roce zachraňovali čest oddílu chodci, kteří dobře při závodech po celé republice reprezentovali atlety z Hranic. Počet trenérů a rozhodčích se nezměnil. Pro zvýšení zájmu o atletiku byl uspořádán I. ročník přeborů ZŠ O pohár J. Trnky.

I v roce **1971** bylo do soutěží družstev přihlášeno opět jen družstvo mužů, které v Župním přeboru obsadilo 6. místo. V soutěžích jednotlivců se Ctibor Pečeňa stal Mistrem Moravy v chůzi. Nejúspěšnější byli opět chodci, kteří se na závodech po celé republice umísťovali na předních místech. Uspořádán II. ročník soutěže O pohár J. Trnky.

V roce **1972** byla provedena územní reorganizace, zrušeny župy a provedeno členění dle krajů. V tomto roce nebylo do soutěží přihlášeno žádné družstvo a činnost byla zaměřena na nábor nových členů pod vedením nového trenéra Zdenka Vychodila z I. ZDŠ. V soutěžích jednotlivců vybojovali chodci 2 tituly

Krajských přeborníků (Ctibor Pečeňa, Antonín Mayer). Rovněž v tomto roce byla uspořádána soutěž ZDŠ O pohár J. Trnky, jeho III. ročník. V oddíle pracovalo 6 trenérů a 10 rozhodčích.

V předcházejícím roce započatá práce s mládeží začíná v roce **1973** přinášet ovoce. Závodníci oddílu získali 13 titulů Okresních přeborníků, 1 titul Krajského přeborníka (Ctibor Pečeňa). Tyto úspěchy byly zaznamenány převážně v mládežnických kategoriích. Do soutěží družstev bylo přihlášeno družstvo mužů, které se v Krajské soutěži umístilo na 4. místě. V průběhu sezóny došlo ke změně ve funkci předsedy oddílu. Předsedou oddílu se stal František Pečeňa st.

Výkonnost oddílu se v posledních letech zvyšovala a v roce **1974** byla vystupňovaná vítězstvím mužů v Krajské soutěži a postupem družstva do Krajského přeboru. Podařilo se zavést pravidelný život na stadioně. Žáků se ujal Karel Sargánek. V soutěžích jednotlivců byly získány 2 tituly Krajských přeborníků (Ctibor Pečeňa, Milan Václavík). Došlo ke změně předsedy oddílu, kdy funkci po Fr. Pečeňovi převzal Emil Moudrý.

V roce **1975** měla činnost atletů stoupající tendenci. Hlavní zájem byl zaměřen na soutěž družstva mužů, které se jako nováček v Krajském přeboru umístili na výborném 2. místě. Dalším družstvem v soutěžích bylo družstvo žáků. V soutěžích jednotlivců vybojovali atleti oddílu 2 tituly Krajských přeborníků (Jaroslav Jašek, Milan Václavík). V oddíle pracovalo 9 trenérů a 16 rozhodčích.

I v roce **1976** stoupala aktivita oddílu. 8 trenérů vedlo jednotlivce při 46 závodech po celé republice, atleti vybojovali 2 tituly Krajských přeborníků (Luděk Nedělka, Dalibor Černota). V soutěžích družstev startovala 2 družstva. Družstvo mužů se v Krajském přeboru umístilo na 2. místě, žáci ve finálové skupině KP na 9. místě.

Rok **1977** znamenal klesající úroveň družstva mužů a naopak výkonnost mládeže šla nahoru. Do soutěží družstev nebylo přihlášeno žádné družstvo. V soutěžích jednotlivců v mládežnických kategoriích byl vybojován 1 titul Krajského přeborníka (Dalibor Černota). Začíná se rozvíjet spolupráce s I. ZDŠ, SLTŠ a OU Sigma.

V roce **1978** přibývá radosti z výkonů mládeže. Při mistrovství ČSSR byla vybojována 3 třetí místa (Dalibor Černota, Ivan Pavlík, Martina Dvořáková), při mistrovství ČSR jedno druhé místo (Jan Walter), dále získány 3 tituly Krajských přeborníků. Velká pozornost byla věnována náboru nových členů ve 3. třídách ZDŠ, kdy se podařilo získat základnu 92 dětí, zaznamenána dobrá spolupráce s I. ZDŠ, SLTŠ a OU Sigma. Velký podíl na rozšiřování členské základny a na spolupráci se školami měli Emil Moudrý za oddíl, pan učitel Hrabovský z I. ZDŠ a Karel Sargánek z SLTŠ. Rozvoj mládežnické atletiky umožnil přihlásit do soutěží Krajského přeboru tři družstva, kde největšího úspěchu dosáhli starší dorostenci, kteří obsadili 4. místo.

Stoupající tendence výkonnosti byla zaznamenána i v roce **1979**. Na mistrovství ČSSR obsadili atleti 2 druhá místa (Dalibor Černota, Jan Walter), na mistrovství ČSR se Dalibor Černota stal přeborníkem a Jan Walter obsadil druhé místo, dále bylo vybojováno 7 titulů Krajských přeborníků. Jan Walter byl zařazen do reprezentačního družstva ČSSR pro závod Družba v Praze. Výkonem 209 cm ve výšce dobře reprezentoval naši vlast. Spolupráce oddílu se školami přináší úspěch družstva mladších žáčků I. ZDŠ, které se umístilo na 2. místě v ČSSR v Poháru Čs. rozhlasu. Do soutěží družstev přihlášeno 5 mládežnických družstev, nejlepší bylo umístění družstva mladších žáčků na 3. místě v KP. V tomto roce pracuje v oddíle již 17 trenérů a 28 rozhodčích.

V roce **1980** v soutěžích jednotlivců získali 6 medailí na mistrovství ČSR (Dalibor Černota – přeborník ČSR), 2 medaile na mistrovství ČSSR (Iveta Petřeková – přeborník ČSSR). Prováděným nábořem ve 3. a 4. třídách hranických škol prošlo na 400 dětí. Rozšiřuje se spolupráce se školami, kdy výsledkem bylo umístění mladších žáčků na 2. místě a starších žáčků na 4. místě v ČSSR v Poháru Čs. rozhlasu. Družstva z I. ZDŠ vedl učitel Hrabovský. Do soutěží družstev v KP bylo přihlášeno 6 družstev, kde neúspěšnější byli dorostenci, kterým těsně unikl postup do kvalifikace o II. národní ligu dorostu a mladší žačky, které obsadily 2. místo v KP.

Vzestupná křivka ve výkonnostním sportu přináší i v roce **1981** další úspěchy. V soutěžích jednotlivců získali atleti 2 medaile z mistrovství ČSSR, 5 medailí z mistrovství ČSR z toho 3 tituly (Dalibor Černota, Iveta Petřeková, Hynek Černota). V soutěžích družstev přihlášeno 6 družstev do KP. Neúspěšnější byli muži, kteří v kvalifikaci vybojovali účast v KP I. tř. K 1. 9. 1981 byla otevřena na I. ZDŠ sportovní třída s atletickým zaměřením. Z dobré spolupráce škol s oddílem atletiky byly i úspěchy třídy 5.B, která pod vedením uč. Hrabovského vyhrála v soutěži Zdatné děti 1981 a s průměrným počtem bodů 893,739 na žáka získala 23. 6. 1981 Putovní pohár A. Himla, tehdejšího předsedy ČSTV. Jana Moudrá v této soutěži zvítězila v jednotlivcích počtem 1254 bodů. Dalším úspěchem této školy bylo 3. místo mladších žáčků v Poháru Čs. rozhlasu v kategorii městských škol. Tréninkový proces zajišťovalo 16 trenérů a 25 rozhodčích.

Rovněž v roce **1982** atletika zaznamenává vzrůstající rozvoj jak ve výkonnostním tak i masovém sportu. V soutěžích jednotlivců získali na mistrovství ČSR 6 medailí, z toho Vladimíra Palyzová se stala přebornicí v disku, na mistrovství ČSSR 4 medaile. Na základě výkonnosti byly Vladimíra Palyzová a Martina Polišenská zařazeny do juniorského celku ČSSR. Do soutěží družstev v KP bylo přihlášeno 8 družstev, neúspěšnější byli mladší žáci a mladší žačky, kteří obsadili shodně 2. místo. Velká pozornost byla věnována spolupráci s hranickými školami. Výsledkem této spolupráce bylo 5. místo v ČSSR třídy 5.D I. ZDŠ v soutěži Zdatné děti.

Do roku **1983** šel oddíl s přihláškou 11 družstev do Krajského přeboru. Největší úspěch zaznamenalo družstvo mladších žáků A, které ve finále KP obsadilo 2. místo. V soutěžích jednotlivců byly získány 2 tituly mistra ČSSR (Iveta Petřeková, Vladimíra Palyzová), 3 tituly mistra ČSR (Radek Schwaller 2x, Vladimíra Palyzová). Na mistrovstvích ČSSR a ČSR bylo získáno celkem 14 medailí. V řadách oddílu je 20 trenérů a 29 rozhodčích. Členky oddílu (Palyzová, Petřeková) 7x překonaly československý rekord. Na základě výkonnosti byla Vladimíra Palyzová zařazena na dorostenecké závody Družba do Leningradu, kde překonala čs. rekord dorostu v disku a obsadila 5. místo. Zároveň byla zařazena do seniorské reprezentace ČSSR. Iveta Petřeková a Martina Polišenská byly zařazeny do juniorské reprezentace. Oddíl uspořádal mimo jiné i KP v přespolním běhu žactva. Ve funkci předsedy oddílu vystřídal Emila Moudrého Ing. Pavel Adler.

V roce **1984** bylo do soutěží družstev přihlášeno 9 družstev. Umístění vesměs uprostřed tabulek Krajského přeboru. V soutěžích jednotlivců byly získány 2 tituly mistra ČSSR (Vladimíra Palyzová 2x), jeden titul mistra ČSR (Palyzová). Vladkou Palyzovou byl překonán čs. rekord dorostu v disku. Na mistrovství ČSR a ČSSR bylo získáno 12 medailí. V řadách oddílu je 19 trenérů a 31 rozhodčích. Oddíl uspořádal KP v přespolním běhu žactva a dorostu a dalších 18 akcí. Na základě výkonnosti byla Vladimíra Palyzová zařazena do seniorské reprezentace ČSSR.

V roce **1985** bylo přihlášeno do soutěže KP 10 družstev. Družstva ml. žáků a ml. žaček se probojovala do finále KP, kde obsadili 6. resp. 7. místo. Ostatní družstva obsadila střed tabulky svých soutěží. V soutěžích jednotlivců byly získány 3 tituly mistra ČSSR (Vladimíra Palyzová 3x). Palyzová překonala několikrát čs. rekord v disku, posledním výkonem 55,16 m. V řadách oddílu je 24 trenérů a 22 aktivních rozhodčích. Oddíl uspořádal opět KP v přespolním běhu žactva a dorostu a dalších 16 atletických akcí. Na základě výkonnosti byla Vladimíra Palyzová členkou reprezentace ČSSR, kde reprezentovala v několika mezistátních utkáních a na juniorském mistrovství Evropy v Gotbusu v NDR, kde obsadila 5. místo. Michal Pazdera byl zařazen do přípravy na MS juniorů pro rok 1986.

Do soutěží družstev v roce **1986** bylo přihlášeno 10 družstev. Všechna družstva soutěžila v KP. Největších úspěchů dosáhla družstva ml. žáků, ml. žaček, st. žáků a družstvo st. dorostenců, kdy se žákovská družstva probojovala do finále KP, což zvláště potěšilo u st. žáků, kteří bojovali ve velmi těžké základní skupině. Rovněž 6. místo družstva st. dorostenců bylo úspěchem. V soutěžích jednotlivců přivezli atleti oddílu z mistrovství ČSSR jednu stříbrnou medaili, z mistrovství ČSR jednu bronzovou medaili. V řadách oddílu je 19 trenérů a 38 aktivních rozhodčích. Oddíl uspořádal krajský přebor dorostu

a dospělých v přespolním běhu a dalších 14 akcí. V lednovém přestupním termínu byla VI. Palyzová předána do SVS TJ Vítkovice a v listopadu přestoupil Michal Pazdera (byl v přípravě na MSJ 86) do SVS VŠ ČSSR v Praze. Před stadionem byla vybudována pilinová dráha.

Rok **1987** znamenal přihlášku 12 družstev do KP. Největšího úspěchu dosáhla družstva ml. žáků, ml. žaček a st. žáků, která se probojovala do finále KP, kde zvláště potěšilo 4. místo ml. žaček. Úspěšná byla rovněž účast v masových soutěžích, kde největšího úspěchu dosáhli Suk a Hradilová, kteří se probojovali do finále Běhu Rudého práva v Praze. V řadách oddílu je 26 trenérů a 37 rozhodčích. Oddíl uspořádal 18 akcí. Byla zahájena příprava na rekonstrukci atletické dráhy.

V roce **1988** byla provedena kompletní rekonstrukce atletické dráhy a přílehlých sektorů prostřednictvím p. Sibery za vydatné pomoci atletů. Tato skutečnost poznamenala výkonnost hranických atletů. Přesto však do soutěží družstev v KP bylo přihlášeno 12 družstev. Největšího úspěchu dosáhla družstva ml. žáků A, st. žáků a st. žaček, která se probojovala do finále KP. V řadách oddílu je v tomto roce 20 trenérů a 30 rozhodčích. Přes rekonstrukci atletického areálu byl oddíl pořadatelem 9 akcí, z toho 4 akce byly uspořádány v Lipníku nad Bečvou.

Rok **1989** znamenal s ohledem na přidělené finanční prostředky přihlášku pouze 8 družstev do soutěží KP. Po dlouhých letech bylo mezi přihlášenými i družstvo mužů. Toto družstvo splnilo předpoklady a zvítězilo v Krajské soutěži a postoupilo do KP. V masových soutěžích se dva členové oddílu kvalifikovali do finále Běhu Rudého práva v Praze. V řadách oddílu bylo 23 trenérů a 36 aktivních rozhodčích. V jarních měsících bylo provedeno osvětlení pilinové dráhy před stadionem a dokončena modernizace stadionu položením JAPEXU na sektory. Přes dokončovací práce na atletickém areálu byl oddíl pořadatelem 12 akcí.

Do roku **1990** vstupoval oddíl s přihláškou 7 družstev do KP. Družstvo mužů prvním rokem soutěžilo v KP kam postoupilo z Krajské soutěže. Ambice do tohoto družstva vkládané se potvrdily a družstvo mužů obsadilo v KP celkově 2. místo. Úspěšná byla i žákovská družstva obou věkových kategorií, když tři ze čtyř přihlášených družstev vyhrály svou základní skupinu a postoupily do finále KP, kde nejúspěšnější byly ml. žačky, které v konečném úctování obsadily pěkné třetí místo v kraji. V soutěžích jednotlivců přivezli atleti oddílu z mistrovství ČR jeden titul Přeborníka ČSR (Vratislav Kolář) a další dvě medaile vybojoval Tomáš Kroča (stříbro dálka, bronz 150 m). V řadách oddílu je 15 trenérů a 33 aktivních rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 6 akcí, z nichž největší byly Krajské přebory jednotlivců na dráze v kategorii staršího žactva. V závěru sezóny postihla stadion kalamita po větrné smršti, která pokácenými stromy poškodila pilinovou dráhu před stadionem a oplocení stadionu.

V roce **1991** byl systém krajských soutěží změněn na oblastní soutěže. Do oblastních soutěží družstev bylo přihlášeno 6 družstev. Družstvo mužů se v tomto nově koncipovaném systému soutěží umístilo na 3. místě. Největšího úspěchu však dosáhlo družstvo starších žáků, které zvítězilo jak v základní skupině, tak i následně ve finále oblastního přeboru a kvalifikovalo se do Národní ligy žactva. V přebornických soutěžích jednotlivců vybojovali hraniční atleti 2 medaile na mistrovství ČR (Odstrčil stříbro 300 m, Kroča bronz dálka), 3 medaile z Mistrovství Moravy a Slezska (z toho jednu zlatou). V řadách oddílu je 16 trenérů a 29 aktivních rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 13 akcí, z nichž největší byly Oblastní přebory jednotlivců na dráze v kategorii mladšího žactva.

Rok **1992** znamenal přihlášku 5 družstev do soutěží. V rámci reorganizace postoupili muži na základě výsledků z minulého roku do divize, do stejné soutěže bylo přihlášeno i družstvo dorostenců. Právě družstvo dorostu dosáhlo pěkného úspěchu, když zvítězilo ve své soutěži a postoupilo do Národní ligy dorostu. Při přeborech ČR získali hraniční atleti 3x zlato (2x Tomáš Kroča, 1x Tomáš Sargánek), při Přeboru Moravy a Slezska to bylo 9 medailí, z toho 4 zlaté (4x Tomáš Kroča). V řadách oddílu je 9 trenérů a 31 aktivních rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 14 akcí, z nichž největší byly Oblastní přebory jednotlivců na dráze v kategorii starších žáků. Pro zajištění klopení dráhy byl v roce 1992 vybudován postřik speciálně určený pro atletickou dráhu - potrubí a hydranty byly položeny okolo vnějšího obrubníku dráhy.

Rok **1993** byl poznamenán významnou událostí v činnosti oddílu, kdy se oddíl přátelsky rozešel s TJ Sigma Hranice a k 28. 5. 1993 vstoupil do nově vzniklého dvouoddílového SK KUNZ Hranice. V tomto roce měl oddíl v soutěžích přihlášeno 5 družstev. Největšího úspěchu dosáhlo družstvo mužů, které vyhrálo svou skupinu divize a v kvalifikaci o Národní ligu rovněž zvítězilo a postoupilo do II. NL ČR. Rovněž družstvo dorostenců si dobře vedlo v základní skupině své soutěže, kde obsadilo 2. místo a pak ve finále NL ČR obsadilo hezké 4. místo. Při přeborech ČR získali atleti 2 medaile (Tomáš Kroča 110 př. bronz, Jan Jeřábek výška), při přeboru Moravy a Slezska to byly 3 medaile. V řadách oddílu je 10 trenérů a 33 aktivních rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 12 akcí, z nichž největší byly Oblastní přebory jednotlivců na dráze v kategorii starších žáků a Oblastní (krajské) kolo Poháru Čs. rozhlasu.

V roce **1994** měl oddíl v soutěžích přihlášeno 4 družstva. Družstvo mužů se udrželo v II. NL ČR. Rovněž družstvo dorostenců udrželo své pozice a dokonce v Moravském finále dorosteneckých družstev se umístilo na 6. místě. Na Mistrovství ČR získala Kateřina Glosová 2 zlaté medaile, při přeboru Moravy a Slezska získali hraniční atleti 12 medailí, z toho 4 zlaté (Tomáš Kroča, Tomáš Sargánek, Kateřina Glosová, Hana Sommerová). V řadách oddílu je 11 trenérů a 45 aktivních

rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 14 akcí, z nichž největší bylo Mistrovství Moravy a Slezska žactva na dráze, Finále Moravy družstev dorostenců, kvalifikace divizí o postup do NL mužů, 5. kolo II. NL ČR družstev mužů. V roce 1994 se pokračovalo v dobudování atletických sektorů a zařízení. Byla zhotovena nová klec pro hod kladivem a diskem dle upravených pravidel atletiky, vybudována věž pro cílovou kameru a dokončeno rozběžiště na oštěp včetně položení japexu.

Do roku **1995** vstupoval oddíl s přihláškou 4 družstev. Družstvo mužů obsadilo v II. NL druhé místo a i družstvo dorostenců si vedlo zdatně a v II. NL dorostu, obsadilo pěkné 5. místo z 11 účastníků. Na Mistrovství ČR získali atleti 2 medaile, z toho 1 zlatá (Kateřina Glosová), při přeboru Moravy a Slezska to bylo 7 medailí, z toho 2 zlaté (2x Kateřina Glosová). V řadách oddílu je 12 trenérů a 42 aktivních rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 9 akcí, z nichž největší byly Oblastní přebory Severní Moravy žactva na dráze, Oblastní kolo (krajské) Poháru rozhlasu žactva, 5. kolo II. NL ČR družstev mužů.

Začíná se projevovat nedostatek zájemců o atletiku, přibývá konkurence jiných sportů, přesto však v roce **1996** byla do soutěží přihlášena 3 družstva. Družstvo mužů obsadilo v II. NL pěkné třetí místo a družstvo dorostu v II. NL se umístilo ve středu tabulky na 6. místě. Největší radost udělalo družstvo st. žaček, které vyhrálo svou základní skupinu Oblastního přeboru družstev a postoupilo do Moravského semifinále, kde obsadilo hezké 4. místo. Při přeborech ČR získali atleti 2 medaile, z toho 1 zlatá (Kateřina Glosová), při přeboru Moravy a Slezska to bylo 9 medailí, z toho 4 zlaté (2x Kateřina Glosová, Roman Alex, Petr Kučera). V řadách oddílu je 10 trenérů a 40 aktivních rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 8 akcí, z nichž největší bylo Oblastní kolo (krajské) Středoškolského poháru, 5. kolo II. NL ČR družstev mužů. Svými výkony byla závodnice oddílu Katka Glosová zařazena do reprezentačního družstva ČR a při mezistátním čtyřtřítání v Řecku obsadila v běhu na 400 m třetí místo.

V roce **1997** měl oddíl v soutěžích přihlášeno 2 družstva. Družstvo mužů obsadilo v II. NL dobré páté místo. Dorostenky v B skupině semifinále Mistrovství ČR obsadily pěkné sedmé místo, měly však na víc. Na Mistrovství ČR získali atleti 3 medaile, z toho 2x zlato (2x Kateřina Glosová), při přeboru Moravy a Slezska to bylo 9 medailí, z toho 4x zlato (2x Kateřina Glosová, 2x Hana Sommerová), 2x stříbro, 3x bronz. Svými výkony na domácích závodištích se Kateřina Glosová stala i oporou juniorské reprezentace. V rámci mezistátního utkání s družstvy Maďarska, Chorvatska, Slovinska a Švýcarska, kde jako kapitánka vedla tým ČR, jasně zvítězila na čtvrtce a rozhodujícím způsobem se podílela na bronzové příčce štafety 4x400 m. Protože v průběhu sezóny opakovaně splnila účastnický limit ČAS na ME juniorek v Lublani, měla nominaci na tento vrcholný juniorský závod letošní sezóny zajištěnu. Bohužel zra-

nění, které si přivodila při závěrečné přípravě na tuto akci, ji vyřadilo z účasti a z případné možnosti bojovat na 400 m o některou z medailí.

7. července celou oblast Hranicka postihla nebyvalá povodeň, která v minulosti pracně vybudované atletické dílo na stadioně dost drastickým způsobem poškodila. Nejvíce utrpěla vlastní atletická dráha, kterou v některých místech voda úplně odplavila. Po povodni bezpočtem brigádnických hodin se odstranili některé škody a byla opět zprovozněna pilinová dráha. Bohužel na celkovou rekonstrukci povodni poničené atletické dráhy nebyly finanční prostředky. S ohledem na povodeň byl oddíl v roce 1997 pořadatelem pouze 2 akcí. V řadách oddílu je 10 trenérů a 38 aktivních rozhodčích. V září požádal o uvolnění z funkce předsedy oddílu Ing. Pavel Adler. Jeho místo zaujal Ing. Vladimír Vypelík.

Oddíl atletiky měl v roce **1998** v soutěžích přihlášena 2 družstva. Obě naše družstva nám udělala radost. Největšího úspěchu dosáhlo družstvo mužů, které obsadilo vynikající třetí místo a při posledním kole v Hranicích bojovalo do poslední disciplíny o druhé místo v soutěži a tým o postup do I. ligy. Družstvo dorostenek velmi mile překvapilo, když ve velmi vyrovnané soutěži nejlepších družstev dorostenek Moravy a Slezska obsadilo 3. místo. Na Mistrovství ČR získala Kateřina Glosová zlatou medaili. Při přeborech Moravy a Slezska to bylo 5 medailí, z toho jedna zlatá (Kateřina Glosová). Svými výkony na domácích závodištích se Kateřina Glosová po splnění limitu na 400 m probodovala na MS juniorek ve Francii. Zde v závodě na 400 m postoupila až do semifinále, kde již soupeřky byly nad její síly. Další úspěch v rámci jednotlivců dosáhl náš závodník Zdeněk Pokorný, který v seriálu závodů do vrchu v rámci Českého poháru obsadil krásné 6. místo a v rámci Moravy se umístil na místě druhém. V řadách oddílu je 9 trenérů a 40 aktivních rozhodčích.

Po katastrofální povodni v roce **1997** byla provedena kompletní rekonstrukce atletické dráhy. S ohledem na rekonstrukci atletické dráhy a sektorů uspořádal oddíl pouze 4 akce. Jako největší bylo hodnoceno 5. kolo Národní ligy družstev mužů, při kterém byla rekonstruována dráha slavnostně předána do užívání za účasti představitelů města.

Oddíl atletiky měl v roce **1999** v soutěžích přihlášena 2 družstva. Obě naše družstva nám udělala radost. Družstvo mužů v II. NL, které obsadilo nakonec vynikající třetí místo, když při posledním kole v Hranicích bojovalo do poslední disciplíny o druhé místo v soutěži. Družstvo dorostenek podávalo vyrovnané výkony a ve velmi silné konkurenci nejlepších družstev dorostenek Moravy a Slezska obsadilo 3. místo. Na Mistrovství ČR získal Michal Valenta zlato. Na Mistrovství Moravy a Slezska získali hraničtí atleti 3 medaile. V řadách oddílu je 21 trenérů a 38 aktivních rozhodčích. Oddíl byl organizátorem 9 akcí, z nichž největší bylo 5. kolo II. NL ČR družstev mužů. V roce 1999 se podařilo odkoupit

zachovalé doskočiště na tyčku a pořídit novou zakrývací plachtu na doskočiště skoku vysokého.

Pro rok **2000** vedení oddílu počítalo s přihláškou 3 družstev do soutěží. Přihláška směřovala ve všech případech do II. NL. Družstvo mužů se pak v konečném účtování umístilo na 5. místě, juniorky na 6. místě a družstvo žen skončilo celkově na 8. místě ze 14 účastníků. Při přeborech Moravy a Slezska získali atleti 7 medailí, z toho jedna zlatá (štafeta 4x400 m). Vedení oddílu myslí na budoucnost, oddíl vyškolil 14 nových trenérů IV. tř. a 15 rozhodčích, všichni jsou mladí a perspektivní.

V roce **2001** byla do mistrovských soutěží přihlášena 3 družstva do II. NL. Všechna družstva se umístila na konci tabulky, muži 7. z 8, junioři 9. z 11 a juniorky na 9. z 9 zúčastněných. U družstva mužů s ohledem na skladbu závodníků bylo umístění očekávané. U juniorských družstev se nepředpokládaly velké ambice na přední umístění ale spíše jako příležitost ke kvalitnímu závodění bez stresů v boji o body. Při přeborech Moravy a Slezska získali atleti 15 medailí (3x zlatá, 2x stříbrná, 10x bronzová). Členská základna oddílu k 31. 12. 2001 byla vykazována ve výši 175 členů. V řadách oddílu působili 4 trenéři II. tř., 5 trenérů III. tř., 12 trenérů IV. tř., 1 ústřední rozhodčí, 1 rozhodčí I. tř., 8 rozhodčích II. tř., 41 rozhodčích III. tř.

Pro rok **2002** přihlásilo vedení oddílu do soutěží družstev jen družstvo mužů, které se umístilo na 6. místě z 8 přihlášených. Na Mistrovství Moravy a Slezska získali atleti 5 medailí (2x zlatá, 2x stříbrná, 1x bronzová). Členská základna oddílu k 31. 12. 2002 čítala 177 členů. V řadách oddílu byl vykazován následující počet aktivních kádrů – 4 trenéři II. tř., 5 trenérů III. tř., 12 trenérů IV. tř., 1 ústřední rozhodčí, 3 rozhodčí I. tř., 9 rozhodčích II. tř. a 50 rozhodčích III. tř.

Pro rok **2003** přihlásilo vedení oddílu do soutěží družstev jen družstvo mužů, které se umístilo na 3. tj. na prvním nepostupovém místě a do posledního kola a poslední disciplíny bojovalo o možnost postupu do vyšší soutěže (I. ligy). Při Mistrovství ČR získali atleti 12 medailí (5 zlatých, 2 stříbrné, 5 bronzových). Při přeborech Moravy a Slezska to bylo 19 medailí (6x zlatá, 8x stříbrná, 5x bronzová). St. žák Jirka Smola nejen, že na mistrovstvích ČR vybojoval 5 zlatých medailí a přidal 5 zlatých z Mistrovství Moravy a Slezska, vedle dalších umístěnic na bedně při mistrovstvích ČR a MMS, v průběhu sezóny vytvořil dva nové rekordy ČR a to na 200 m př. a 60 m př. Byl rovněž účastníkem Olympiády dětí České republiky v Litomyšli, kde byl vyhodnocen nejlepším účastníkem olympiády a převzal cenu Dany Zátokové. Oddíl čítal 196 členů a působil v něm 21 trenérů a 61 rozhodčích.

Oddíl měl v roce **2004** přihlášeno do soutěží ČAS jedno družstvo a to družstvo mužů. Soutěžilo v II. NL – Morava, kde z různých i objektivních příčin skončilo na posledním místě a spadlo do divize po 11 letech trvalé účasti ve třetí nejvyšší

soutěži ČR. Při Mistrovství ČR získali atleti 5 medailí (1 zlatá, 2 stříbrné, 2 bronzové), při přeborech Moravy a Slezska to bylo 8 medailí (2x zlatá, 3x stříbrná, 3x bronzová). Dorostenec Jiří Smola na Mistrovství ČR vybojoval jednu zlatou medaili a přidal další medaile z mistrovství Moravy a Slezska, byl i členem družstva ČR při mezistátních utkáních své věkové kategorie. Členská základna oddílu k 31. 12. 2004 byla vykazována ve výši 169 členů. V řadách oddílu působilo 14 trenérů a 68 rozhodčích.

V roce **2005** měl oddíl přihlášen do soutěží ČAS jen družstvo mužů. Soutěžilo v divizi, kterou s přehledem a velkým náskokem vyhrálo a postoupilo zpět do II. NL. Velký podíl na postupu měli i dorostenci a junioři, kteří v soutěži spolu s muži závodili. Při Mistrovství ČR získali atleti 6 medailí (2 zlaté, 2 stříbrné, 2 bronzové), při přeborech Moravy a Slezska to bylo 15 medailí (5x zlatá, 7x stříbrná, 3x bronzová). Členská základna oddílu čítala 124 členů a působilo zde 14 trenérů a 59 rozhodčích.

Oddíl měl v roce **2006** přihlášen do soutěží ČAS tři družstva a to družstvo mužů a po jednom družstvu přípravy hochů a dívek. Družstvo mužů soutěžilo v II. NL, kde obsadilo předposlední místo. Družstvo přípravy hochů obsadilo celkově 3. místo, děvčata se umístila na posledním místě. Při Mistrovství ČR získali atleti jednu zlatou medaili, při přeborech Moravy a Slezska to byly 2 medaile (1x zlatá, 1x stříbrná). Členská základna byla vykazována ve výši 135 členů. V řadách oddílu působilo 14 trenérů a 62 rozhodčích.

V roce **2007** měl oddíl přihlášen do soutěží ČAS tři družstva a to družstvo mužů a družstva přípravy hochů a dívek. Družstvo mužů soutěžilo v II. lize, kde obsadilo druhé místo a postoupilo do baráže o účast v I. lize. V baráži se družstvo mužů umístilo na předpokládaném 4. místě. Družstvo přípravy hochů obsadilo celkově páté místo, děvčata se umístila na posledním místě. Na Mistrovství Moravy a Slezska získali atleti 5 medailí (2x zlatá, 1x stříbrná, 2x bronzová). Na MČR dorostenek se Petra Vašinová umístila na 4. místě v běhu na 800 m. Členská základna čítala 142 členů. V oddíle působilo 13 trenérů a 60 rozhodčích. Dva naši rozhodčí rozhodovali na MS do 17 let v Ostravě (Marek Lukeš a Věra Mrázová).

Oddíl měl v roce **2008** přihlášen do soutěží ČAS tři družstva a to družstvo mužů a po jednom družstvu přípravy hochů a dívek. Družstvo mužů soutěžilo v II. lize, kde obsadilo druhé místo a postoupilo do baráže o účast v I. lize. V baráži se družstvo mužů umístilo na předpokládaném 7. místě. Družstvo přípravy hochů obsadilo celkově třetí místo, děvčata se umístila na posledním místě. Na Mistrovství Moravy a Slezska získali atleti 10 medailí (4x zlatá, 1x stříbrná, 5x bronzová). Na MČR juniorek se Petra Vašinová umístila třikrát na pátém místě – 400 m a 800 m na dráze a 800 m v hale. V říjnu 2008 byla zahájena rekonstrukce

atletické dráhy, čímž byl splněn sen několika generací hranických atletů vybudovat atletickou dráhu vč. sektorů s umělým povrchem. Zároveň bylo v hrubých rysech provedeno vržiště pro kladivo a disk.

V roce **2009** měl oddíl přihlášen do soutěží ČAS družstvo mužů, žen a obě družstva přípravy. Družstvo mužů soutěžilo ve II. lize, kde obsadilo třetí místo a postoupilo do baráže o účast v I. lize. V baráži se umístilo na 8. místě. Družstvo žen soutěžící rovněž ve II. lize obsadilo čtvrté místo a postoupilo do baráže, kde obsadilo poslední místo. Družstvo přípravy hochů skončilo na třetím místě. Na Mistrovství Moravy a Slezska získali atleti 3 medaile (1x zlatá, 2x bronzová). Petra Vašinová na své nejsilnější trati 800 m obsadila na Mistrovství republiky juniorek čtvrté místo, na Mistrovství republiky dospělých a na MČR do 22 let pak pátá místa. Členská základna oddílu byla k 31. 12. 2009 vykazována ve výši 150 členů. V řadách oddílu ke stejnému datu působil 1 trenér I. tř., 5 trenérů II. tř., 10 trenérů III. tř., 1 ústřední rozhodčí, 5 rozhodčích I. tř., 15 rozhodčích II. tř., 34 rozhodčích III. tř. V červnu byla slavnostně předána do provozu nově zrekonstruovaná atletická dráha a sektory s povrchem Conipur.

V sezoně **2010** se projevil především zvyšující se počet mladých atletů, ale také jejich lepších se výkonnost. Historický úspěch se povedl družstvu přípravy dívek, které vybojovalo v Krajské soutěži druhé místo. Potěšilo také čtvrté místo družstva mladších žáků. Družstvo mužů na domácím stadionu těsně unikl postup do I. ligy. Po vítězství v základní skupině II. ligy obsadili v baráži čtvrté – tj. první nepostupové místo. Družstvo žen po čtvrtém místě v základní části v baráži obsadilo desátou pozici. Petra Vašinová na Mistrovství ČR do 22 let vybojovala na osmistovce výborné čtvrté místo. Dvojí finálová účast se pak podařila vybojovat atletkám na Mistrovství ČR mužů a žen. Klára Úlehlová doběhla v závodě na 400 m nečekaně šestá, Petra Vašinová pak na dvojnásobné trati osmá. Z Mistrovství Moravy a Slezska dovezli atleti čtyři zlata, čtyři stříbra a dva bronzy. Členská základna oddílu byla k 31. 12. 2010 vykazována ve výši 172 členů, z toho 81 registrovaných. V řadách oddílu jsou následující počty aktivních kádrů: 1 trenér I. tř., 5 trenérů II. tř., 9 trenérů III. tř. a 2 trenéři IV. třídy. 1 ústřední rozhodčí, 5 rozhodčích I. tř., 14 rozhodčích II. tř., 34 rozhodčích III. tř.

V roce **2011** se úspěšně rozvíjí atletická školka. Bohužel v družstvech mládeže se to zatím neprojevuje, všechna družstva končí v zadních částech tabulek. Družstvo mužů obhájilo v základní části II. ligy ve skupině D1 první pozici z loňského roku, v baráži skončilo šesté. Ženám se také dařilo dobře, v základní části skončily druhé a v baráži šesté. Individuálně nejcennější úspěch vybojovala Petra Vašinová na Akademickém mistrovství ČR, se štafetou 4x400 m to byla zlatá medaile, individuální stříbro přidala z osmistovky. Na Mistrovství ČR do 22 let obsadila Petra na stejné trati nepopulární ale velmi krásnou čtvrtou pozici. Na Mistrovství ČR

mužů a žen vyrazila pouze Klára Úlehlová, obsadila zde desátou pozici na 400 m překážek. Největší akcí pro mladé atlety byla Olympiáda dětí a mládeže, která se konala v Olomouci. Z hranického oddílu se nominovali čtyři atleti. Mezi staršími žáky se v parádní formě ukázal oštěpař Matyáš Řihák, v dramatickém finále si posledním pokusem zajistil bronzovou medaili. Druhou medaili vybojoval mladší žák Tomáš Pepernik ve štafetě na 3x300 m s týmem Olomouckého kraje. Vytrvalickou formu prodal mladší žák Vojtěch Podjukl na Mistrovství ČR v přespolním běhu, kde vybojoval senzační páté místo. Na Mistrovství ČR staršího žactva Matyáš Řihák v hodu oštěpem obsadil sedmou pozici. Členská základna oddílu čítala k 31. 12. 2011 170 členů.

Rok **2012** si budeme pamatovat jako konec šestiletého čekání na medaili z „klasického“ MČR. Starší žák Pavel Gadas skončil třetí na halovém MČR v dálce, pod otevřeným nebem vybojoval šesté místo. Pavel se zúčastnil i Mezistátního utkání staršího žactva v chorvatské Rijece, kde skončil v dálce šestý. Jedinou dospělou účastnicí Mistrovství republiky (MČR do 22 let) byla Petra Vašinová, která díky tréninkovému výpadku celkově obsadila v běhu na 800 m až desáté místo. Na Akademickém MČR vybojoval Radek Masař stříbrnou medaili ve štafetě na 4x100 m. Družstvo mužů v základní části obsadilo druhou pozici, v baráži skončilo čtvrté. Ženy byly po základní části třetí, v baráži na ně zbylo osmé místo. Mládežnická družstva jako vždy na chvostech tabulek. Ale díky náboru přibýlo do oddílu asi dvacet nových dětí a musela se tak otevřít další mládežnická tréninková skupina.

Hodnotit rok **2013** je poměrně náročné. Po sportovní stránce se letos dařilo spíše průměrně, základy oddílu však otřásl dvě smutné zprávy. V květnu nás opustili dva dlouholetí členové, kteří byli s hranickou atletikou neodmyslitelně spjatí. Ve čtvrtek 9. května zemřel náš dlouholetý ústřední rozhodčí, bývalý atlet, trenér a v letech 1967–73 také předseda oddílu Oldřich Lukeš (*1944). Ve stejný den odvezli do nemocnice s krvácením do mozku našeho nejlepšího trenéra Miroslava Gadase (*1948). Ačkoliv měl Mira neuvěřitelnou vitalitu, z umělého spánku se již neprobral, opustil nás v úterý 28. května, den před 65. narozeninami.

Ale pojďme ke sportovní stránce atletiky. Nejlepší umístění z MČR si dovezli dorostenec Matyáš Řihák ve vrhu koulí a starší žák Tomáš Pepernik v běhu na 300 m, oba vybojovali sedmé místo na „halové republice“. Dále se hranickým atletům povedlo obsadit třikrát deváté místo na MČR pod otevřeným nebem – Pavel Gadas (dorostenci, dálka), Adam Orava (starší žáci, výška) a Matyáš Řihák (dorostenci, vrh koulí). Desáté místo v běhu na 3000m starších žáků přidal Vojtěch Podjukl. Nyní shrňme účinkování družstev dospělých. Oproti minulým létům, kdy o postupujících do I. ligy rozhodovala baráž, od roku 2013 postupoval vítěz II. ligy po čtyřech kolech. Družstvo mužů skončilo v konečném účtování

třetí. Družstvo žen se letos vyrovnalo v celkovém hodnocení mužům, když vybojovalo také třetí místo. Z mládežnických družstev potěšilo páté místo přípravek hochů a sedmé místo děvčat. Oddíl v roce 2013 vykazoval členskou základnu ve výši 206 členů, z toho 108 registrovaných v ČAS. Mládeže do 18 let bylo z celkového počtu 107, dospělých 99. Co se týče pořadatelských aktivit, tak zde vyčnívá poprvé v historii změna trasy Hranické dvacítky kvůli nebyvalé výšce sněhové pokrývky na trati, běžely se dva okruhy na Rybáře a kolem letiště.

Rok **2014** hranický atletický oddíl bude připomínat hlavně kvůli jednomu historickému úspěchu. Družstvu mužů se poprvé povedlo vybojovat postup do I. ligy. Po letech působení ve II. lize se tak následující rok představí atleti v hranickém dresu ve druhé nejvyšší celorepublikové soutěži. Soutěž ovládlo stylem start-cíl. Ženy skončily ve druhé lize čtvrté. Z mládežnických družstev potěšilo páté místo družstva přípravek dívek. Medaile z „klasické republiky“ bohužel nezacinkala. Ale je třeba připomenout dva cenné kovy, které vybojovaly naše atletky na jiných republikových akcích. Kristýna Kadúchová hostovala za družstvo AK Olomouc. Na Mistrovství republiky družstev dorostenek se olomouckému oddílu podařilo vybojovat bronz. Běžkyně Iva Podjuklová zaznamenala velmi pěkný výkon na Mistrovství republiky veteránů v běhu na silnici na 10 km, když doběhla ve své kategorii druhá. Z dospělých atletů letos na MČR startovala pouze Petra Vašinová. Bohužel pár dnů na to, co na MČR v krosu doběhla pátá, opustila řady našeho oddílu, když přestoupila do AK Šternberk. Z mladších atletů se nejvíce dařilo juniorovi Matyáši Řihákovi. Dovezl páté místo z vrhu koulí v hale, šesté místo ze stejné disciplíny pod otevřeným nebem a osmé místo z hodu diskem. Dorostenka Kristýna Kadúchová doběhla sedmá v halové patnáctistovce. Stejně umístění vybojoval i Vojtěch Podjukl v běhu na 3000m venku, v hale doběhl na stejné trati desátý. Deváté místo ve skoku vysokém v hale si vysloužil Adam Orava. Pavel Gadas skončil v halové dálce dvanáctý. Oddíl na začátku roku 2014 vykazoval členskou základnu ve výši 197 členů, z toho 97 registrovaných pod Českým atletickým svazem. Mládeže do 19 let to bylo celkem 120.

V roce **2015** to hodně cinkalo. Po medailově chudých letech se můžeme pyšnit čtyřmi medailemi z „klasického“ mistrovství ČR, dalšími čtyřmi z jiných „republik“ a devíti medailemi z mistrovství Moravy a Slezska. Zapomenout nesmíme ani a čtyři účasti na mezinárodních mítincích. Nejúspěšnějším hranickým atletem se stal junior Matyáš Řihák, který si na krk pověsil hned tři medaile. Tu první vybojoval na Mistrovství ČR v hale ve vrhu koulí a byla z bronzového kovu, následoval bronz z hodu diskem pod otevřeným nebem. Největší radost si Matyáš udělal, když mezi muži do 22 let vybojoval stříbro v hodu diskem. O čtvrtou hranickou medaili se zasloužil dorostenec Vojtěch Podjukl, závodě na 3000 m v hale doběhl druhý. Stejní dva borci se stali Mistry ČR v soutěži družstev. Matyáš hostoval za

družstvo juniorů Sokolu Opava, Vojta závodil za dorostence AK Olomouc. O poslední dvě republikové medaile se zasloužily dvě dámy na Mistrovství ČR veteránů v půlmaratonu. Iva Podjuklová doběhla ve své kategorii třetí, Zdeňka Tvrdá ve své kategorii dokonce zvítězila. Atmosféru mezinárodních závodů si užili opět Matyáš Řihák a Vojtěch Podjukl. Matyáš startoval na třech mezinárodních akcích. V zimě si užil dva halové mítinky v Německu a Rakousku, v létě startoval na Zlaté třetě v Ostravě. Vojta na začátku června reprezentoval ČR na Mezistátním utkání dorostenců ve slovenské Trnavě. Pro družstvo mužů to byl tak trochu zkušební rok. Po vysněném postupu do I. ligy si hranický oddíl vyzkoušel, jaké je to závodit na dvou frontách. Výkonnostně silnější závodníci tvořili „A-tým“, který nastoupil v I. lize, ti co si na první ligu netroufali, tvořili „B-tým“, který soutěžil ve II. lize. Hranické „Áčko“ bohužel skončilo v I. lize poslední osmé a sestoupilo. Překvapení přišlo až po sezóně, kdy hranickému týmu vedoucí soutěží oznámil, že v I. lize může zůstat. V soutěži se totiž uvolnila dvě místa a tudíž hranický A-tým se v první lize „zachránil“. Druholigový tým vybojoval slušné čtvrté místo. Ženám se ve druhé lize dařilo výborně, skončily druhé. K Hranické dvacíctce přibyla poprvé také Hranická desítka. Poprvé jsme také pořádali regionální kolo Čokoládové tretry. Pro rok 2015 čítal oddíl celkem 210 členů, z toho mládeže do 19 let 132. O chod oddílu se stará dvanáct trenérů.

Na Mistrovství republiky to v roce 2016 zacinkalo dvakrát. O první bronzovou medaili se postaral Vojtěch Podjukl v závodě juniorů v běhu na 10 000 m na dráze. Druhou medaili ze stejného kovu vybojoval mladší žák Lukáš Kobliha v pětiboji. Vojta kromě bronzů, byl ještě čtvrtý (běh na silnici), pátý (3 000 m v hale), dvakrát šestý, jednou osmý a jednou devátý. Když jsme u výětů úspěchů z mistrovských závodů, tak nesmíme zapomenout ani na Mistrovství ČR veteránů, kde Iva Podjuklová vybojovala dvě stříbra (1 500 m, štafeta). Prvoligový tým družstva mužů měl trochu ulehčenou situaci v tom, že soutěž byla pouze sedmičlenná. Naši borci nakonec skončili poslední o pouhé dva pomocné body za Zlínem. Naopak B-tým letos příjemně překvapil, druhou ligu vyhrál. Hranické ženy obhájily druhé místo. Mezi mládežnickými týmy byla obě družstva mladšího žactva shodně pátá. Největší pořadatelský záprah jsme si užili od 5. do 8. května při 33. ročníku Mezinárodního běžeckého desetiboje. Netradičního běžeckého klání se zúčastnilo celkem 107 závodníků z osmi zemí. Stejně jako v roce 2015 jsme pořádali dvě kola druhé ligy. Tyto dny byly vždy velmi náročné, jelikož jsme ve stejný den měli Áčko na první lize, mužské Běčko a ženy závodili a ještě bylo potřeba sehnat dostatek rozhodčích pro zajištění bezproblémového průběhu kola druhé ligy. S tímto organizačním oříškem jsme se ale vždy skvěle vypořádali. K 1.1. 2016 oddíl vykazoval celkem 189 členů, z toho 113 mládežníků do 18 let. Pod Českým atletickým svazem bylo ke stejnému datu re-

gistrovaných 79 závodníků. O chod oddílu se stará deset trenérů, rozdělených do pěti tréninkových skupin.

V roce 2017 to na Mistrovství ČR zacinkalo hned třikrát. O dvě stříbrné medaile se postaral junior Vojtěch Podjukl, který doběhl druhý na trojce v hale i na desítce na dráze. O třetí medaili z bronzového kovu se zasloužila starší žákyně Tereza Zápotocká, která na trojce chůze příjemně překvapila nejenom sebe. Opo-
menout nesmíme ani další dvě medaile z jiných „republik“. Michaela Kasparová vybojovala na domácím Mistrovství ČR veteránů stříbrnou medaili v tyči a Vojtěch Podjukl pomohl olomouckému družstvu juniorů k republikovému bronzu. V soutěžích týmů se projevil nárůst počtu aktivních atletů nárůstem počtu družstev. Ve skupině D druhé ligy mužů a žen, kam hranická družstva nastoupila, se v kategorii mužů soutěž rozšířila z osmi týmů na deset, v kategorii žen z pěti na devět. Hranické družstvo mužů po čtvrtém kole figurovalo na páté nepostupové pozici. Pak se ovšem našly chyby ve výsledcích a SK Hranice se tak ocitl na třetím postupovém místě, opravené výsledky však byly dodány se značným zpožděním, někteří atleti tak na den baráže už měli jiné plány. Na baráž tak odcestovala pouze hrstka hranických borců, jejichž snažení stačilo na sedmé místo. Družstvo žen se představilo ve značně omlazené sestavě, šikovně starší žákyně sbíraly ve druhé lize hlavně zkušenosti. V nabitě soutěži obsadily ženy celkově šesté místo. Mládežnická družstva opět na chvostu tabulek. Co se týče pořadatelských aktivit, nejdůležitější podnik nás čekal 10. 6., kdy se v Hranicích poprvé konalo Mistrovství ČR, dostaveníčko si na hranickém stadioně dali veteráni. O 185 závodníků se staralo celkem 52 pořadatelů a rozhodčích. Náročné na organizaci bylo rovněž Mistrovství Moravy a Slezska mladšího žactva. V této kategorii závodníků (především děvčat) neustále přibývá. Celkový počet 373 závodníků ze 40 oddílů byl už na hranici únosnosti. V srpnu pak pořádali Vojtěch Podjukl poprvé Pivní míli. K 1. 1. 2017 oddíl vykazoval celkem 189 členů, z toho 119 mládežníků do 18 let. O chod oddílu se momentálně stará jednat aktivních trenérů, rozdělených do pěti tréninkových skupin.

Vojtěch Podjukl již čtvrtý rok po sobě nezůstal bez medaile z Mistrovství ČR. V roce 2018 mu zacinkalo stříbro na „stýplu“ v kategorii do 22 let. Skvěle si letos počínala i jeho máma Iva Podjuklová, která vybojovala titul veteránské Mistryně ČR v běhu na 1500 m. Oba se také ve svých kategoriích zúčastnili Mezistátních utkání, na kterých shodně na svých tratích obsadili sedmá místa. Z Mistrovství republiky připomeňme ještě dvě pátá místa – starší žákyně Adély Dostálové na halové patnáctistovce a Rostislava Koláře v chodecké dvacíctce. Svoji váhu má i třináct medailí z Mistrovství Moravy a Slezska. Hranickým mužům i ženám se letos ve II. lize dařilo náramně. Muži zvítězili ve čtrnáctičlenné skupině stylem start-cíl, když ovládli všechny čtyři kola. Ženy za nimi příliš nezaostaly, když v jedenáctičlenné soutěži skončily druhé. V baráži pak muži skončili těsně čtvrtí, ženy páté.

Rok 2018 byl ale náročný hlavně pořadatelsky, kromě tradičních závodů (trasa Hranické dvacítky a desítky musela být již podruhé změněna kvůli kalamitnímu stavu v lese), dvou kol II. ligy mužů a žen byl náročný hlavně podzim. Muži vyhráli II. ligu, a jelikož letos Baráž pořádal vítěz naší skupiny D, sjeli se zájemci po postup do I. ligy 29. 9. na hranický stadion. Další dva mistrovské závody se do Hranic dostaly zásluhou spřáteleného oddílu AK Olomouc, na jejichž stadioně probíhala rekonstrukce. V neděli 16. září tak v Hranicích proběhlo Mistrovství Moravy a Slezska družstev staršího žactva a v sobotu 6. října pak sezóna vyvrcholila Mistrovstvím republiky družstev staršího žactva. Po Mistrovství ČR veteránů tak do Hranic podruhé zavítal atletický republikový šampionát. Hlavním pořadatelem obou akcí byl AK Olomouc, nicméně velká část pořadatelských aktivit ležela na bedrech hranického oddílu a nutno dodat, že závody dopadly skvěle. K 1. 1. 2018 oddíl vykazoval celkem 185 členů, z toho 121 mládežníků do 18 let. O chod oddílu se stará jedenáct aktivních trenérů, rozdělených do pěti tréninkových skupin.

Rok 2019 – když se zastavíme u individuálních Mistrovství ČR, tak největším úspěchem je bronzová medaile dorostenky Adély Dostálové v běhu na 800 m. Zbylých šest medailí vybojovaly hranické veteránky. Nejpilnější závodnicí i sběratelkou cenných kovů je v tomto ohledu Iva Podjuklová, která vybojovala tři zlata (1500 m, štafeta 4x100 m a půlmaraton veteránek 45–49 let) a jedno stříbro z méně známé disciplíny - klasický pětiboj. Zuzana Kročová vybojovala stříbro v půlmaratonu veteránek 40–44 let. Klára Úlehlová si odvezla rovněž stříbro z veteránského Mistrovství ČR v sedmiboji. Radost nám udělala také mladá závodnice Kateřina Kasparová, která vybojovala senzační stříbro na Letní olympiádě dětí a mládeže v hodu oštěpem. Iva Podjuklová reprezentovala ČR na Mezistátním utkání veteránů, kde v běhu na 1500 m obsadila 10. místo. Medailí z Mistrovství Moravy a Slezska se letos sešlo požeňnaně (sedmáct). Družstva dospělých ve II. lize (skupina D) měla letos poměrně velkou konkurenci. Poprvé se stalo, že hranické ženy obsadily lepší pozici než hraničtí muži. Ženy obsadily v devítičlenné soutěži čtvrté místo a postoupily do baráže, kde skončily osmé. Muži skončili ve čtrnáctičlenné soutěži šestí. Mladší žákyně obsadily pěkné páté místo z deseti týmů, v přípravkách skončily dívky šesté z devíti týmů. Ostatní týmy opět na chvostu tabulek. Pořadatelské aktivity nijak nevyčnívaly z průměru. K 1. 1. 2019 oddíl vykazoval celkem 191 členů, z toho 126 mládežníků do 18 let. O chod oddílu se stará třináct aktivních trenérů, rozdělených do pěti tréninkových skupin.

Tolik k historii atletiky v Hranicích. Za dlouhá léta provozování atletiky v našem městě tato královna sportu plně zakotvila. Přejme proto všem nadšencům a příznivcům atletiky, aby i v dalších letech přinášela úspěchy závodníkům, trenérům i rozhodčím minimálně v takovém rozsahu jako tomu bylo dosud.

Historie chodeckého závodu Moravskou branou

Chodecký závod Moravskou branou byl založen sekci lehké atletiky OV TVS Hranice a u kolébky stáli R. Krejčí, Dr. Svoboda a velkým pomocníkem a propagátorem mezi závodníky byl Franta Mikeš z Prahy. Start I. ročníku byl stanoven na 14. srpna 1954. První dva ročníky se konaly na trati Hranice – Lipník. Při třetím ročníku byla trať přenesena do parku v Hranicích, kde se chodecký závod mimo 4. ročníku, který se konal na trati park – Teplice nad Bečvou a zpět, konal až do roku 1980, kdy byla trať přenesena do „Mexika“ v Hranicích.

V roce 1960 po zrušení OV ČSTV v Hranicích byl chodecký závod Moravskou branou předán do oddílu atletiky TJ Sigma Hranice. Oddíl pokračoval v pořádání tohoto závodu až do roku 1964. Dosavadní činovníci, kteří se starali o závod, ztratili motivaci pro jeho pořádání. Po dvou letech v roce 1966 zvedl pořadatelem štafetu Oldřich Lukeš. Závod se uskutečňoval každoročně až do roku 1984, kdy výbor atletiky po 29. ročníku, který měl velmi slabou účast závodníků, rozhodl pokračovat v dalším pořádání tohoto tradičního závodu až po poskytnutí záruk ze strany realizační komise chůze na zvýšení účasti a provedení změny nevhodného říjnového termínu. To bohužel nenastalo, tak závod bohužel zanikl. Mezi vítězi byli i takoví závodníci jako Mistr Evropy Josef Doležal, olympijský vítěz Josef Pribilinec, Ladislav Moc, Bílek, bratři Brandejští a další přední závodníci.

Historie Běhu vítězství, Hranické dvacítky a Hranické desítky

7. dubna 1968 uspořádal oddíl atletiky 1. roč. běžeckých závodů nazvaných Běh vítězství. U zrodu tohoto závodu stáli J. Trnka, J. Vavřík, O. Lukeš. Z původně místních závodů zaměřených hlavně na nábor žactva do oddílu atletiky se postupně stal závod, který přesáhl svým významem hranice kraje a zvláště, když při 4. ročníku z popudu Fr. Pečení byl jako hlavní závod zařazen běh na 20 km, jehož trať byla vedena do poleší SLŠ Pod Křivým.

Po rekonstrukci Sadů Čs. Legií v roce 2012 se závod Běhu vítězství přesunul na stadion SK Hranice a do jeho okolí. Součástí závodu je však stále i Hranická dvacítky, od roku 2015 přibyla také Hranická desítky. Mezi vytrvalci je tento závod velmi oblíben, jak dokazuje neustále se zvyšující účast špičkových běžců z celé

Moravy, ale i Čech, Slovenska a Polska. Rekord dvacítky drží významný český atlet Karel David časem 1:03:37 z roku 1989. Závod je zařazen do Velké ceny vytrvalců Olomouckého kraje.

V roce 2015 byla zaznamenána celková rekordní účast 375 závodníků. Účastnický rekord Běhu vítězství je 258 závodníků (2014), Hranické dvacítky 116 běžců (2011) a Hranické desítky 50 vytrvalců (2019). Závod nebyl od svého vzniku přerušen až do roku 2019, kdy bohužel letitou tradici přerušila celosvětová epidemie koronaviru.

Vzpomínky pamětníků

Sbor rozhodčích při Běhu vítězství.

Vzpomínky předsedů oddílu

Všechny vzpomínky (až na současného předsedu Jana Milase) jsou psány v roce 2010.

Oldřich Lukeš (*1944–†2013) předseda oddílu atletiky v letech 1967–1973

Zřejmě jsem jeden z nejdéle souzicích členů našeho oddílu. Dovolte mi proto zavzpomínat na období ze začátku činnosti oddílu po roce 1960.

Začátky byly opravdu skromné, existovalo družstvo dorostu složené většinou z chlapců, kteří se učili v SOU Sigma a pomalu se začalo tvořit družstvo mužů.

Atletická dráha vybudovaná v rámci nového stadionu vzhledem ke skutečnosti, že nejen nebyly zkušenosti s údržbou takového zařízení a ani jak se říká, nebyli lidé, se velmi rychle svou kvalitou zhoršovala, dráha začala zarůstat travou, takže každým rokem na jaře bylo nutno vzít kosu a vysokou trávu napřed poséct a pak paní Trnková tehdejší správcová, rozdělala TRAVEX a konví kropila dráhu a likvidovala tak zbytky plevele a trávy na dráze.

Jak jsem napsal výše, nebylo lidí, ale přesto se našli jednotlivci, kteří kde mohli tak pomáhali k fungování oddílu. Jedním ze zářných příkladů byl bohužel již zemřelý Petr Březík, který když byla možnost odvést odřezky molitanu z tehdejšího Optimitu Odry pro naše doskočiště výšky a tyčky neváhal a dovezl plný nákladák těchto odřezků. Zároveň byl hlavním iniciátorem zhotovení velkých vaků a nacpání molitanů do nich. Tyto měchy byly prvními měkkými dopadišti na našich doskočištích.

Zato s tehdejšími funkcionáři oddílu kopané jsme se neměli moc rádi. Vyčítali nám, že na travnaté hřiště házíme šipky (oštěpy) a placky (disky) a tím ho znehodnocujeme. Je pravdou, že v dřívějších dobách se atletické klání družstev konala většinou jako dvojutkáni a tak jsme pořádali i čtyři utkání za sezónu, většinou v sobotu dopoledne. Hřiště pro kopanou bylo jenom jedno a tak jsme fotbalistům zavazeli.

Dalším problémem celé TJ a tím potažmo i našeho oddílu byly finance. Hledaly se formy a možnosti sehnat peníze na činnost v té době 16-ti oddílové TJ. Od Autoklubu Kopřivnice vzešel nápad uspořádat u nás na škvárové dráze jejich ligové kolo na ploché dráze. Pro vedení TJ se tato nabídka zdála po finanční

stránce velmi zajímavá, mělo to však háček, tehdejší naše dráha měla na okruhu jen čtyři dráhy a na venkovní straně byl, jak bývá zvykem, obrubník. Při uskutečnění plochodrážního závodu by tento venkovní obrubník zavazel. Jelikož jsem v té době dělal předsedu oddílu, byl na mě vyvíjen tlak, aby se venkovní obrubník odstranil a místo trávy byla položena další škvára. Já jsem tuto alternativu rezolutně odmítl, neboť jsem si dovedl spočítat, že dráha by se za tehdejší situace nedala do původního stavu a pak by nebylo kde trénovat a závodit. Situace dospěla tak daleko, že sám předseda TJ pan Alois Sedláček přišel na stadion a společně jsme se pokoušeli vykopat jeden z venkovních obrubníků. Při budování stadionu jsme jako studenti chodili pomáhat budovat tento stadion, tak jsem věděl, že obrubníky jsou v zemi zabetonovány a proto jejich vytrhání by bylo velmi obtížné. Proto jsem se neobával, že se nám podaří pomocí krumpáče některý obrubník ze země vytrhnout. Takže to dobře dopadlo a dráha zůstala atletům k určité nevoli tehdejších funkcionářů oddílu kopané.

Na závěr mi dovolte ještě jednu trochu úsměvnou historku z prostředí rozhodčích. Ve své době jsme pořádali chodecký závod Moravskou branou. Byl to nejstarší chodecký závod na Moravě. Scházelo se zde na 20 km trati pravidelně 30–35 závodníků – mužů + dorost a žactvo. Zúčastňovali se mj. Mistr Evropy Doležal nebo Olympijský vítěz Pribylinec. To byli ve své době špičkoví chodci. Pochopitelně chodili v Hranicích i chodci nižší výkonnostní úrovně. Mezi takové patřil p. Fischer pozdější akademik. Obyčejně všichni závodníci byli již osprchováni, ceny byly rozdány a p. Fischer byl pořád na trati v parku na 1 km okruhu. Tak jsme si při jednom ročníku s p. Trnkou, který byl hlavní rozhodčí dohodli, že mu tento závod trochu zkrátíme, ale ze zlou jsme se potázali. Když jsme mu ohlásili poslední kolo tak se na nás podíval a jen stručně poznamenal „Ještě čtyři kola“.

František Pečeňa (*1933)

předseda oddílu atletiky v letech 1973–1974

Na dobu asi před 44 lety, kdy jsem začal působit v oddíle atletiky SK Hranice, nelze zapomenout. Získal jsem spoustu kamarádů jak v Hranicích, tak po celé republice, kde jsem závodil v běhu a sportovní chůzi.

Po přestěhování do Hranic jsem na sídlišti organizoval pro kluky různé závody v běhu a pak jsem se skupinou těchto kluků přešel do oddílu atletiky, kam mě nalákal Oldřich Lukeš, který to vedl. Měl to těžké, vedení TJ upřednostňovalo fotbalisty.

V tu dobu byla v Československu populární sportovní chůze. V Hranicích Dr. Slavoj Svoboda, profesor Lesnické školy, založil dvacetikilometrový závod „Moravskou branou“. Závod vedl parkem a byl v Hranicích velice populární, stovky diváků lemovaly trať. Závodu se zúčastnila spousta chodců, včetně československých reprezentantů. Začal jsem tedy trénovat i chůzi, protože se to klukům líbilo a v několika příštích letech se staly Hranice střediskem mládeže s vynikajícími výsledky v tomto sportu. Největší událostí byl zájezd do Drážďan, kde jsme byli pozváni na závody s mezinárodní účastí. Kluci dosáhli několika medailových umístění.

Odchovanci oddílu pak po přestupech závodili v ligových oddílech Vítkovice a Lokomotiva Olomouc. Sportovně nejdál došel Borek Černota, který se stal Mistrem Československa v kategorii dorostu a juniorů a byl i v celostátní reprezentaci.

Já jsem dělal trenéra nejen chodcům, závodil jsem, fungoval jsem a po dva roky jsem byl v trenérské radě atletického svazu ČSR, kam jsem byl jmenován chodeckou sekci. Členkou této trenérské rady (sdružovala všechny atletické disciplíny) byla i Dana Zátoková, se kterou jsem si při večerním posezení několikrát zazpíval písně ze Slovácka. Velice hřejivá vzpomínka.

Neustálé spory s tehdeším vedením TJ a nedostatek financí unavilo Oldřicha Lukeše a tak jsem se stal předsedou oddílu já. Za nejdůležitější počín v té době považuji založení běžeckého závodu „Hranická dvacítká“. K založení tohoto závodu se vztahuje tato humorná vzpomínka. Při návštěvě několika vytrvalců z jiných oddílů jsme si zaběhli po „Gabrielce“ do Týna a kolem Bečvy zpět. Hoši byli nadšení a útočili na mne, ať založím závod na 20 km. Pro organizační potíže jsem to odmítl. Každý rok jsme jezdili na slavné „Běchovice“ a tam jsem před startem prohlásil, že konečně překonám limit čtyřiceti pěti minut. A byla sázka: jestli tento limit nepřekonám, založíme v Hranicích dvacítku. Chybělo opět pár vteřin do limitu a tak byla sázka prohraná. Po následné domluvě s Oldou Lukešem byla „Hranická dvacítká“ na světě.

První trať jsem vytyčoval s Ing. Jaškem, medailistou z Mistrovství světa v orientačním běhu. On s kolem, kde měl namontován měřič vzdálenosti a já s kyblíkem s barvou značkoval budoucí trať. Tenkrát jsem netušil, že tento závod dosáhne mezi běžci takové popularity jako v současnosti.

Jako předseda oddílu jsem měl s tehdejším výborem TJ stejné potíže jako Oldřich Lukeš a tak mé předsedování také skončilo. Předsedou oddílu se stal Emil Moudrý, který nastartoval hranickou atletiku na vyšší stupeň. Já ale přesto považuji Oldřicha Lukeše za zásadní osobu při vývoji tohoto sportu v Hranicích, při začátcích existence oddílu atletiky SK Hranice.

Dalibor Černota

Asi jsem nejstarší z žijících atletů v Hranicích a tak bych jí přál (hranické atletice) mnoho úspěchů a atletům radost ze závodění i tréninků, což je ve sporu to nejdůležitější.

Emil Moudrý (*1946)

předseda oddílu atletiky v letech 1974–1983

Do Hranic jsem přišel v roce 1967 hned po vojně, kde jsem začal s atletikou za civilní oddíl v České Lípě. V Hranicích byl oddíl, i když ne moc velký. Měl tenkrát do 20 členů. Hlavními tahouny byl Olda Lukeš a František Pečeňa, který tenkrát závodil v chůzi a přespolních bězích. Krátce nato jsme začali trénovat s mládeží. Díky výborné spolupráci se školami, hlavně I. ZŠ, kde byl tělocvikářem Jiří Hrabovský, začaly se rozrůstat jak řady atletů, tak i trenérů. Mezi první trenéry patřil Ing. Adler a V. Vyplelík. výborná spolupráce byla díky prof. Sargánkovi také s lesnickou školou, kde vychoval řadu atletů s vysokou výkonností. Postupně se dařilo doplňovat vybavení a zkvalitnit dráhu. Vzpomínám na takové perličky, že dráha byla tak zarostlá, že se musela kosit kosou. Vybetovaly se nové vrhačské kruhy, vyrobily se překážky a TJ nám zakoupila doskočiště na výšku a tyč. V Sigmě nám hodně pomáhal J. Sedláček a pan Černota, který hodně věcí vyrobil (překážky, kryty na doskočiště a jiné potřebné věci). Tretry jsem vozil z Prahy a laťky pro skoky jsem přivezl z dovolené v NDR. TJ měla svůj autobus, který jsme mohli občas využívat, ale jenom v případě, když byla nafta. Té byl stálý nedostatek a tak se občas koupila tzv. topná nafta za 1,-Kč/litr, na kterou se prodávaly lístky na pošť. Díky výborné práci trenérů se brzy dostavily uspokojivé výsledky. V soutěžích družstev i jednotlivců. Začaly se vozit medaile jak z národních, tak i z federálních mistrovství. Mezi ty nejlepší patřili Iveta Petřeková, Vladimíra Palyzová, Martina Polišenská, chodci Černota, Faltýnek, Dzvínčuk. Vzpomínám na každoroční soustředění, kde se utvářela výborná parta, která byla ochotná tvrdě pracovat. Byla to krásná doba, na kterou moc rád vzpomínám. Jsem rád, že i po mém odchodu z Hranic parta nadšenců pokračovala dál. Moc vám přeji novou tartanovou dráhu, o které se nám jenom zdálo.

Pavel Adler (*1947)

předseda oddílu atletiky v letech 1983–1997

V hranické atletice jsem byl od roku 1976 vším, i když ne vždy jsem tím byl rád. Po mém příchodu do Hranic koncem roku 1971 jsem ze zdravotních důvodů postupně končil s aktivní závodní činností, když jsem nedosáhl s ohledem na

Tréninková skupina Pavla Adlera (foto z roku 1978).

zranění svých smělejších předsevzetí a kdy jsem žil s pocitem, že s atletikou nikdy více. Doslova jsem na atletiku zanevřel, neběhal jsem, nic o atletice nečetl, nejezdil jsem na závody ani jako divák. Vše bylo příliš bolestné a čerstvé, měl jsem pocit marnosti s činností v předcházejících cca 12-ti letech.

V době mého příchodu do Hranic, byla pro mě atletická jména Trnka, Lukeš a později Moudrý. Ten poslední se mnou bydlel v jednom domě, znali jsme se a společensky se stýkali. Čas a Emil Moudrý mě léčili. Trvalo jim to tři dlouhé roky a konal se atletický návrat. Nemyslím, že po dvanácti letech mladického nadšení, radostí i zklamání lze na sport, jakým je atletika, úplně zapomenout. A to ani cílevědomě. V lednu 1976 mi Emil nezištně předal svoji rozběhnutou skupinu mladých atletů 11–15ti letých a sám si založil novou, ještě mladší skupinu. A já jsem musel začít.

Vzpomínat na svoje začátky v Kyjově, později na Zbrojovce v Brně či zkušenosti z Dukly Banská Bystrica. V každém ohledu však započít jako začínající trenér ve svém stylu a s přesvědčením, že to chci dělat a navíc dělat dobře. Kdo chce zapalovat, musí sám hořet. Snad jsem tehdy hořel. Nebylo mi třicet, elánu bylo dost a ambice dříve závodní se přesunuly do trenérských a nastalo trenér-

ské období v trvání téměř dvaceti let. Postupně tři tréninkové skupiny a převážné radosti s trénováním mládeže. Aktivita ve skupině mladých lidí, zpomalení stárnutí, nadšení a i trenérské ambice. Stovky hodin strávených v krásném prostředí na stadioně za Bečvou, v lesích za stadionem či běhy na trasách k Maleníku. Tréninkové tábory, společná pro atlety vyčleněná sauna, spousta závodů po celé republice, hovory s rodiči, řediteli škol a třídními učiteli, přesvědčování o kladném vlivu sportu na mladé lidi, mnohdy boj s těmi kdo nám nepřáli, práce na údržbě stadionu, zejména dráhy a sektorů, vybudování tréninkové pilinové dráhy vlastními silami, organizace rekonstrukce Siberovy škvárové dráhy a další. Postupně z mladého trenéra se stával trenér „zkušenější“ a nastupovaly i funkce. Byl jsem po odchodu Emila Moudrého od raných osmdesátých let předsedou oddílu, členem hlavního výboru TJ Sigma a později jeho místopředsedou. Po osamostatnění SK Hranice jsem byl místopředsedou a následně předsedou SK Hranice. Ve funkci předsedy SK Hranice přišly povodně v roce 1997. Hruza a zmar se snad nejvíce projevil na areálu stadionu. Vrstvy bahna, vymleté díry na atletické dráze, povalené zábradlí, zatopená a promáčená tribuna, spousta přivlečeného materiálu a rukou na uvádění všeho do normálu chybělo. Vzpomínám, že v té době jsem měl rozestavěný dům, a byl jsem většinu volného času na stadioně.

Starostí předsedy bylo vždy i zabezpečování finančních prostředků pro vlastní sport a pro udržení areálu alespoň v minimálně přijatelném stavu pro realizaci sportu. Řada jednání o sponzorování, o dotacích, či pomoci ze strany města. Řada jednání byla úspěšná, řada jiných navozovala pocit marnosti. Aktivní léta šla jako život s řadou úspěchů a mnohými prohrami.

Změna stylu života po revoluci bezesporu změnila i možnosti lidí. Myslím, že stále méně lidí je ochotno věnovat svůj čas a finanční prostředky pro sport. O to více je úkolů pro ty zbývající. Je třeba si vážit jejich úsilí a ochoty něco dělat pro druhé, zejména pro mládež. A co já sám v posledních deseti letech. Zaměstnání mě plně pohlcuje a popravdě řečeno entusiasmu rovněž nepřibývá. Ono je to vše spojeno. A tak se sponzorinkem vykupuji z trénování, funkcí či plošné činnosti na stadioně. A říkám si, že i tuto činnost atletika potřebuje. Vždyť v průběhu let jsme v SK mnohdy neměli na vodné, platbu elektřiny a i telefon nám odstříhli. Na dluhy neprší, říká jedno přísloví, ale těžko se s dluhy žije, při zodpovědnosti s jejich zaplacením. Rovněž vztahy dvou oddílů na jednom sportovišti nebyly vždy jednoduché.

Jsem rád, že vše je dnes zase o něco snazší. Mám tím na mysli jak vzájemné vztahy dvou oddílů na stadioně, tak péči města Hranice o zařízení stadionu a radost z postupného dobudování dráhy a sektorů v moderní sportovní stánek. Jen jaksi mám pocit, že lidé chybí. Že se někde mívá jako mimoběžky podmínky materiální s lidským faktorem, kterým jsou mladí sportovci a dospělí, kteří se o ně starají.

Chci však být optimista a vím, že atletika je věčná. To, že vše u ní je měřitelné, bude mladé lidi vždy lákat. Atletika umožňuje a jasně říká, jak kdo na tom ve skutečnosti je a i pro ty, kteří nemohou nebo nechtějí soutěžit, je sportem neskonale zdravým a povznášejícím. S posledním řádkem malé rozvahy a vzpomínky si plně uvědomuji, že atletiku miluji. Navždy je mojí vznešenou královnou.

Vladimír Vyplélik (*1955)

předseda oddílu atletiky v letech 1997–2010

K atletice jsem se dostal až po svém nástupu na hranické gymnasium a to díky panu profesoru Horákovi. Na stadionu v atletickém oddíle TJ Sigma Hranice, kam mě poslal, se sešla tehdy skvělá parta kluků a holek a svá středoškolská studia mám pevně spojená s atletikou a našim krásným stadionem. Nebyl jsem nikdy žádný špičkový atlet, do tvrdého tréninku jsem měl vždy daleko a chybělo mi i řádné trenérské vedení. Byla období, kdy jsem se trénoval sám a měl nejlepšího a nejdražšího trenéra – poučení z vlastních chyb. V těch letech jsem si však život bez atletiky nedovedl představit. Bavili jsme se atletikou, zažili jsme neskutečné množství různých zážitků. Na tu partu z našeho stadionu v středoškolských letech 1970–1974 nikdy nezapomenu a jsem rád, že i když nás osud zavál do různých končin světa, ta tehdy vzniklá přátelství přetrvávají dál.

Logickým vývojem jsem od atletiky závodnické přešel do atletiky funkcionářské a trenérské. V roce 1977 jsem se stal členem výboru oddílu a v roce 1978, po ročním vedení atletického kroužku v Ostravě, začal trénovat svoji první atletickou skupinu.

Po návratu z vojny mě zvolili předsedou okresního svazu atletiky, po odchodu Emila Moudrého do Vítkovic jsem se stal vedoucím trenérem v oddíle.

Učil jsem se práci trenérské, ale i práci činovníka. Učil jsem se od Oldy Lukeše, od pana Pečeni, od Emila Moudrého, od Pavla Adlera, od Karla Sargánka. Dodnes si pamatuji Pavlovo: Schůze, která trvá déle než 2 hodiny, ztrácí význam. A co mně dalo trénování mladých atletů do života pracovního? No to je přece ideální příprava na vedení pracovních týmů.

Nejlepší roky trenérské jsem zažil v první polovině devadesátých let, kdy jsem spolutrénovat medailisty z mistrovství České republiky Tomáše Kroču a Romana

Odstrčila a jako jeden z vedoucích družstva se podílel na úspěších družstev staršího žactva, dorostu a postupu družstva mužů z divize do 2. národní ligy.

Po povodních 1997 se nám podařilo sehnat peníze na rekonstrukci škvárové dráhy totálně povodněni zničené, ale zároveň jsem uvažoval o tom, že bych mohl skončit s funkcionářem a věnovat se pouze trénování. Dopadlo to však úplně jinak. Po rezignaci Pavla Adlera jsem se nechal ukecat a byl zvolen předsedou atletického oddílu.

To období bylo pro mě docela náročné. Byl jsem schopen sehnat dostatek finančních prostředků na činnost oddílu, ale i tak hranická atletika neprožívala úplně nejlepší roky. Konkurence jiných sportů, atraktivnějších, ve kterých je možno rychle dosáhnout špičkových výsledků začala atletice odebírat sportovní talenty. Také vytížení trenérů a činovníků oddílů v jejich podnikatelských aktivitách a zaměstnáních začínalo být neúnosné. Samozřejmě zde hrála roli i ambicióznost atletických individualistických povah. Nejen snaha úspěšně podnikat, dělat dobře svoji práci v zaměstnání, ale i výrazná touha po pracovní kariéře a úspěchu. Přesto se získávaly medaile z Mistrovství České republiky a to jak v jednotlivcích, tak i medaile závodníků hostujících za družstva AK Olomouc. Je pravdou, že jsme byli z dřívějších dob zvyklí, že medaile z republiky jsou každý rok a teď tomu tak nebylo. Horší bylo, že nám začali chybět závodníci některých ročníků a dokonce i kategorií.

Ačkoliv již mě to v atletice nebavilo, tak jako dřív (a to přesto, že jsem si přidal ke své dobrovolné práci další pracovní atletický post – místopředsedu Krajského atletického svazu Olomouc a po 4 roky také člena Krajské rady ČSTV) a začal jsem vážně, především z důvodu velkého vytížení v mém zaměstnání, ale i z důvodů rodinných, uvažovat o odchodu, věděl jsem, že nelze odejít a oddíl zanechat osudu. Jsem rád, že se podařilo vytvořit podmínky, aby tu byl někdo, kdo bude alespoň na velmi částečný úvazek pracovat pro atletiku profesionálně. Jsem o to více rád, že je to Klára Úlehlová. Je to správný člověk na správném místě. S její pomocí a s pomocí dalších nových trenérů – bývalých závodnic a závodníků – se postupně daří zacelovat díry ve struktuře členské základny.

Za další velký splněný úkol považuji vyřešení složitých majetkových vztahů k pozemkům pod stadionem, nabytí jejich vlastnictví klubem a následné získání dotace na výstavbu dráhy a sektorů s umělým povrchem.

Na začátku svého povídání jsem napsal, že do tvrdého tréninku jsem měl daleko. Přesto jsem se naučil, že pokud si stanovíš cíl a uděláš vše pro jeho splnění, můžeš ho dosáhnout. A že když už cíl dosáhneš, musíš udělat ještě daleko víc pro jeho udržení. Naučil jsem se prohrávat - ó, jak se to v životě hodí, ale také se naučil vítězit.

Za ty roky s atletikou jsem toho zažil dost. Hodně moc vítězství, hodně moc krásného, ale také porážky a kolikrát i hádky a nevráživost. Ostatně tak je to ve

všech lidských činnostech. Síla tohoto oddílu a jeho členů však vždy byla v tom, že když o něco šlo, dokázali zabrat. Každý dovedl podřídit své zájmy ostatním, oddílu, klubu a atletice.

Ve svém povídání jsem zmínil jen několik málo jmen. Mohlo jich být daleko víc, desítky, stovky - jména kolegů atletů, trenérů, činovníků, rozhodčích, svěřenců. Nejmenoval jsem z jediné obavy, nechtěl bych na někoho zapomenout. Ve svém srdci Vás však mám všechny. Jsem rád a děkuji Vám, že jsem těch 40 let mohl kráčet s Vámi.

Jan Milas (*1958)

předseda oddílu od roku 2010

Do Hranic jsem se přistěhoval, když mi bylo 5 let. Měl jsem štěstí, že jsem tehdy bydlel na Sídlišti kpt. Jaroše. V našem paneláku žil nenápadný pan Šťastný, který ovlivnil život jedné generace kluků a holek ze sídliště. V létě organizoval závody a seznamoval nás s různými sporty od fotbalu, přes gymnastiku, střílbu ze vzduchovky až po atletiku. V té době vysílala televize na jednom kanálu programy nevalné úrovně, a tak jsme vlastně nic jiného, než sport neznali. V zimě se na „Jarošáku“ od listopadu do března pravidelně bruslilo. Každý večer se po bruslení vytáhla hadice a z nejbližšího paneláku se do půlnoci stříkal led tak, abychom si ještě druhý den před školou mohli zahrát hokej. V sobotu odpoledne po škole a celou neděli jsme hráli hokej. Pan Šťastný nám sehnal čtyři sady dresů, abychom večer pod umělým osvětlením mohli rodičům, kteří obsadili mantinely kolem hřiště, ukázat, co už umíme s pukem. Podle výkonnosti jsme bojovali o modré, zelené, červené a žluté dresy. Ty žluté byly nejcennější, na prsou měly totiž logo Dukly Jihlava, a to bylo v té době něco. Kromě bruslení byly napínavé i rychlobruslařské závody o přeborníka města Hranic. V té době jsem ještě nevěděl, že jednou budu jako pan Šťastný.

Když mi bylo asi 10 let, vyhlídl si mě pro mou rychlost a slušnou techniku s míčem trenér fotbalu a později významný činovník fotbalového svazu pan Kosař. Tak jsem se poprvé objevil na hranickém stadionu. Někdy jsem na stadionu moc nepobyl. Před každým tréninkem proběhla kontrola žákovských knížek. Když tam byla trojka, znamenalo to automaticky odchod z tréninku. Pokud jsem raději žákovskou knížku zapomněl doma, musel jsem se pro ni vrátit a výsledek byl stejný. Konec fotbalové kariéry přišel v okamžiku, kdy jsem byl nominován na

hrot útoku mezi starší kluky, kteří se domluvili, že mi nebudou přihrávat. Trenér mě musel obětovat ve prospěch týmu. Takový je fotbal, někdy nemá logiku, a tak jsem z fotbalu odešel.

V sedmé třídě jsem se na lyžařském výcviku seznámil se Ctiborem Pečeňou, který v té době obstojně běhal na lyžích a v létě se věnoval sportovní chůzi. Tak jsem se na stadioně objevil podruhé, tentokrát v atletickém oddíle, kde mým prvním trenérem byl Olda Lukeš. Olda si mě pro mou všestrannost vybral pro skok o tyči. Jediný problém byl v tom, že se skákalo do hromady písku a čím výš se skákalo, tím víc to bolelo. Nezachránil to ani Petr Březík, který byl iniciátorem prvního měkkého dopadiště z molitanových odřezků nacpaných do vaků. Začal jsem se věnovat sprintům do 400 m. V té době jsem běhal pravidelně ve štafetách 4×100 m v soutěži družstev mužů s hranickými velikány sprintu jako byl Petr Sklenář, Bohouš Kasal a Laďa Kryl.

Z té doby si vzpomínám na dvě historky ze závodů družstev ve Frýdku-Místku. Běžela se atypická štafeta na 400–300–200–100 m. První úsek běžel Petr Sklenář, druhý úsek Laďa Kryl, třetí úsek Bohouš Kasal. Na mě zbývala poslední, nejkratší rovinka 100 m do cíle. Odpočítával jsem si úseky, abych se nachystal včas do předávkového území a jak jsem se tak připravoval a odpočítával naše předávkové území, přeběhl Bohouš Kasal a já se díval, jak krásně běží na první pozici. Týden potom se mnou na tréninku nikdo z nich nepromluvil. Druhá, veselejší historka z tohoto závodu se odehrála v chůzi na 5 000 m. Seděli jsme na nejvyšším místě na tribuně, odkud byl krásný výhled na celou plochu stadionu a sledovali jsme Frantu Pečeňu, jak bojuje na trati. Tenkrát bylo asi málo rozhodčích chůze. Závodníci, když procházeli úsekem kolem třístovky, tak zjistili, že je nevidí žádný rozhodčí přes dopadiště tyčky a popoběhli asi 20 m sprintem, aby pak pokračovali v chůzi. My jediná jsme to viděli z tribuny a hodně jsme se smáli. Někteří závodníci si tam udělali osobní rekordy.

Později jsem se dostal do tréninkové skupiny Pavla Adlera, kde jsme se spolu s Petrem Šprenclem věnovali kromě jiného běhu na 400 m. Když mi bylo 20 let, tak jsem se oženil a zároveň jsem začal studovat vysokou školu v Brně. Aktivnímu závodění jsem dal vale. Po návratu z Brna jsem se do oddílu vrátil a s Ivošem Šprenclem jsme vedli svoji skupinu ze sportovní třídy na 1. Máje. Od té doby jsem vykonával různé funkce ve výboru. Podílel jsem se na výstavbě umělé atletické dráhy, kdy jsem byl v roce 2003 výborem pověřen výkupem pozemků pod stadionem tak, abychom mohli požádat o dotaci na výstavbu. Museli jsme prokázat, že potřebné pozemky pod stadionem patří klubu. Výkup pozemků trval 5 let a zažili jsme s Vládou Vyplelíkem perné okamžiky. V roce 2008 se vše podařilo a v červnu 2009 byl stadion s umělým povrchem hotov.

Od roku 2010, kdy jsem se stal předsedou oddílu, začala nová etapa života na stadionu s umělým povrchem. Žádná škvára v odřeninách, žádný prach, žádná špína. To způsobilo nárůst členské základny, zejména dětských přípravků. Po Vládovi Vyplelíkovi jsem zdědil rovněž funkci místopředsedy Krajského atletického svazu Olomouc, který koordinuje činnost a život atletických oddílů v Olomouckém kraji.

Ústředním prvkem fungování oddílu je zajištění dostatečných finančních prostředků a personální pokrytí, které je schopno zajistit tréninkový proces, činnost rozhodčích, účast na závodech, soustředěních a v neposlední řadě údržbu stadionu. Na všech těchto činnostech se podílí rozhodující měrou Klára Úlehlová, která je posledních 10 let hybnou silou oddílu. V budoucnosti bude zřejmě nutná větší profesionalizace, jak v oblasti řízení klubu, tak ve sportovní oblasti. Od loňského roku funguje v oddíle Sportovní centrum mládeže v kategorii dorostu a juniorů. Po 10 letech od výstavby umělé dráhy připravujeme obnovu umělé atletické dráhy s rozšířením technických sektorů. Stále je co dělat a jsem rád, že mohu být u toho. Často si říkám, co by na to řekl pan Šťastný.

Vzpomínky členů oddílu psány v roce 2010

Karel Kopečný (*1930)

„Vzpomínky na Skleňák a na jiné věci, staré 34 roky“, které napsal profesor Metoděj Zajíc pro almanach gymnasia v Hranicích v roce 1971, jsou velmi dobré a podávají celkový obraz o sportovním dění v Hranicích v době konce druhé světové války a v prvních letech po jejím ukončení.

Od doby, kdy prof. Zajíc psal své vzpomínky, uplynulo již dalších 39 let, takže si připomínáme věci staré 73 let.

Pamětníci těch dob - Ing. Miroslav Holý – nar. 1927, PhMr. Olga Krejčová, rozená Olšovská 1929 a Ing. Karel Kopečný CSc. 1930, kteří aktivně působili v oblasti sportu a zvláště lehké atletiky, ke vzpomínkám prof. Zajíce dále uvádějí:

V uvedených letech v rámci ČSK Hranice existoval i atletický oddíl, který se účastnil různých soutěží a trénoval a závodil na fotbalovém hřišti u splavu. Část oddílu tvořili studenti Reálného gymnasia, které organizoval profesor Metoděj Zajíc a kteří sportovali většinou na Skleňáku, část atleti z jiných organizací. Lehkou atletiku tehdy provozovali lidé, narození převážně ve dvacátých letech minulého století a kteří dnes již nejsou mezi živými.

Celková úroveň lehké atletiky v té době byla proti dnešním výkonům výrazně nižší. Rekordy byly ustaveny zástupci několika zemí v Americe a Evropě a na zapojení zástupců Afriky a Asie se teprve čekalo.

Pro posouzení úrovně atletiky této doby je vhodné uvést některé československé rekordy:

Skok do výšky – Fiedler 197 cm – Hausenblas 198 cm

Skok o tyči – Bém 4,16 m

Běh na 1 500 m – Čevona 3:54 min. atd.:

Běh na 800 m – Šalá 2:05 min

V Hranicích se v té době dosahovaly tyto výsledky:

Výška - Janek Voldán a Dodoš Zlámal kolem 170 cm, (D. Zlámal skákal sweeten, J. Voldán horine, jinak byla zcela obvyklé nůžky. Vyvíjel se stradle styl – ale ten v Hranicích ještě nebyl).

Dálka: vzdálenosti kolem 6,20–6,50 dosahovali M. Rotter, M. Holý a další.

Běhu na střední vzdálenosti se věnovali Milan Klvaňa, Antonín Meca a další, kteří dosahovali na 1 500 m časy přes 4 minuty. Vynikl však zejména Milan Švajgr, který v určité době byl sparingpartnerem Emila Zátópka a spolu s ním trénoval

a závodil. V té době zaběhl československý rekord na 3 000 m časem 8:08.28 min.

Sprinty: na 60 m startoval obvykle Mirek Rotter, který dosahoval časů kolem 7,4 sec a na 100 m M. Holý a Zd. Frais, kteří běhali tuto trať kolem 11,2–11,4 s.

Ve skoku o tyči zastupovali ČSK Slávek Horák a Rubeš a skákalo se kolem 3,30 – existovala jen tvrdá bambusová tyč. Koule: Antonín Kostka a Janek Voldán kolem 13–14 m a dále Jaryn Horák, který mj. vyhrál závody Kuratoria v Praze v roce 1943 nebo 1944.

Oštěp: Velech, Rubeš, Milan Kokeš – nevím kolik.

Disk: J. Horák a M. Holý kolem 45 m.

Všechny výkony byly uvedeny v ročence za rok 1946, kterou vydali prof. Zajíc a J. Voldán jako brožuru A4 – prvních deset atletů v každé kategorii, ale ta již není bohužel k dispozici.

Hlavními organizátory lehké atletiky byli v té době prof. Metoděj Zajíc, Mirek Rotter a Janek Voldán.

Po válce probíhala výměna generací, která se projevila hlavně u žen. Většina závodnic odešla dále studovat a zůstaly jen některé dorostenky: například Lída Hořínová (Minarčíková), Lída Kautská, Olga Olšovská (Krejčová) a další.

Mimo vlastní závodní činnost probíhala i soutěž mezi třídami gymnasia, kde se ovšem projevovaly věkové rozdíly. V naší třídě (maturitní ročník 1949 – ročník narození 1930) vynikl v roce 1947 zejména Antonín Vavrouch ve skoku do výšky – 1.54 m. Já jsem hodil v roce 1946 míčem s poutkem 19.90 m a skočil do dálky 4.56 m. Skákalo se na „Skleňáku“ do pískového doskočiště.

Václav Klvaňa (*1951)

Pocházím z malé vesnice na Záhoří, Horních Nětčic. Tam nás učitel na 1. stupni ZŠ zbláznil díky Odznakem zdatnosti do atletiky. Dělali jsme různé atletické disciplíny, ale všichni kluci jsme stejně jen závodně hráli fotbal. Změna nastala v roce 1966, kdy jsem nastoupil do 1. ročníku SVVŠ v Hranicích. Moje cesta vedla brzy na stadion Sigmy. Chtěl jsem dělat desetiboj, ale skončil jsem u vrhačských disciplín, i když jsem pak v rámci soutěže družstev startoval v takových disciplínách jako 110 m překážek, 1 500 m anebo trojskok. Velký vliv na mě měl můj „první trenér“ v Hranicích – byl to vrhač Petr Březík, na kterého nikdy nezapomenou. Dal mi první základy techniky vrhačských disciplín, které pak v Praze dále rozvinuli trenéři Dr. Vomáčka (koule a disk) a Dr. Koštejn (desetiboj). V Hranicích jsem poznal celou řadu dobrých lidí, kteří ve mně ještě více utvrdili cestu od fot-

balu k atletice. I když k nám v době mých začátků na střední škole přijeli zástupci Baníku Ostrava a chtěli mně do ligového dorostu, nepochodili díky mému tátovi a já zůstal u atletiky. To byl zlomový bod mé činnosti v atletice. V Hranicích bylo v době mého krátkého působení dost dobrých atletů, jen namátkou si vzpomínám na vrhače Barbořika a Necida, oštěpaře Hübla, dálkaře Krejčíře, překážkáře Složila, tyčkaře Oldu Lukeše. Jako funkcionáře si pamatuji Oldova bratrance Pavla a pana Trnku. Ti všichni měli tehdy na můj další zájem o atletiku velký vliv a patří jim za to můj dík.

Tolik tedy malá vzpomínka, k níž mně vyzval můj dobrý kamarád Vláda Vyplelík u příležitosti jubilea hranické atletiky, kde jsem se já jen tak mihnul, ale přesto byla Sigma Hranice mým prvním atletickým oddílem na mé cestě až do SK Přerov. Postupně jsem prošel oddíly TJ Slávia VŠ Praha, VTJ Šumava Klatovy, TJ Gottwaldov, TJ Lokomotiva Olomouc, TJ Spartak Přerovské strojírny až jsem v roce 1983 zakotvil v TJ Lokomotiva Meochema Přerov, což je nyní SK Přerov. Téměř na všechny působiště rád vzpomínám, ale Hranice byly první.

Bohuslav Kasal (*1956)

S atletikou jsem začínal v 70. letech jako patnáctiletý v Hranicích, kde jsem navštěvoval průmyslovku. Tahle léta patřila k těm nejlepším v mém životě nejen na dráze, ale i mimo ni i přes to, že panovaly tuhé roky normalizace. Měli jsme tehdy vynikající partu a jeden druhého jsme podporovali a hecovali. Pro nás, internátníky z průmyslovky, daleko od domova byla atletická parta, stadion a šatny druhým domovem a trénink ani tak moc nebolel.

Nikdy jsem toho v atletice sportovně moc nedosáhl. Běhal jsem národní ligu za Slovenskou Lokomotivu Bučinu Zvolen, zúčastnil se pár univerziád a skončil jsem v Rudé Hvězdě Klatovy, kde mně atletika přenesla přes dobu povinné vojenské služby. Co mi atletika a kamarádi kolem dali, je mnohem cennější než pomíjivé sportovní úspěchy. Je to důvěra ve vlastní schopnosti, sebedisciplína a vytrvalost jít za svým cílem. Nezáleží na tom, zda se to povede nebo ne, neboť to není cíl, který je důležitý, ale ta snaha jej dosáhnout.

Děkuji všem, kteří prošli hranickým sportovním životem se mnou, a přeji hranické atletice to nejlepší. Zlomte vaz!

Zdeněk Smutný (*1957)

Při zahájení studia na SPŠ dřevařské v Hranicích jsem už koketoval tak trochu s běháním a hledal nějakou partu či kamarády, kteří se věnovali také atletice. Brouzдал jsem při vycházkách z internátu po okolí a jednou jsem konečně objevil místo u břehů řeky, které mi učarovalo na celý můj další život. Atletický stadion. Samozřejmě jsem si ve Vyškově na základní škole při hodinách tělocviku na škváře protrpěl své, ale tady to bylo naprosto jiné. Tady jsem sám chtěl a byli tam i jiní borci, co tímto sportem žili.

Tak tyhle své nové kamarády jsem našel na škvárovém oválu hranického stadionu a byli to tam tenkrát skvělí kluci. Nebudu nikoho jmenovat, protože bych určitě na někoho zapomněl, ale byly to úžasné roky mých atletických začátků a také závodů v soutěžích družstev i jednotlivců.

Nikdy nezapomenu, jak jsme smývali škvárový prach po tréninku v malé sprše v útrokách stařícké tribuny stadionu, která nám všem připadala jako náš domov. Nakonec jsem si i privát ve čtvrtém ročníku našel jen 200 metrů od vstupní brány na hřiště, abych to neměl moc daleko na dvoufázový trénink. Do školy jsem chodil až na devátou po ranní fázi a pro omluvenku jsem se stavil u školního lékaře, atletika byla pro mě přednější než nějaká škola. Také určitě nezapomenu, jak jsem povoral půl zatačky, když jsem se snažil přeskočit poprvé v životě překážku, a nebo vylétl z kruhu místo kladiva, protože jsem se tam roztočil s tím potouchlým nářadím tak, že jsem neviděl, kde se právě nalézám. Se staříckým autobusem jsme brázdili okolní města a hltali výkony soupeřů, abychom viděli, jaké máme šance na nějaké body.

A první závod v hranickém dresu. To jsme přijeli na podzim do Vítkovic. Na tartan neměl nikdo z nás hřeby, tak se závodilo na vedlejším tréninkovém hřišti, to už tam není, ovál měl tuším 350 metrů a tu půlku, kterou jsem tehdy a byla to první v životě, co jsem tam běžel, jsem si za těch asi 2:12 po přepáleném začátku pěkně protrpěl.

Mnoho let jsem se pak do Hranic nedostal, až v poslední době na Hranickou dvacítku a jsem pokaždé v šoku, když se procházím kolem stadiónu a Bečvy nad tím, jaký kus práce se tu všem místní zaniceným sportovcům podařilo udělat a jak se všechno až neuvěřitelně změnilo od těch našich úplných, už skoro neskutečných, začátků.

Jana Černá, roz. Jašková (*1963)

Někdy v roce 1976 jsme se s Dájou Andryšovou rozhodly začít chodit do atletiky. Dája byla talent od Pána Boha. Šla jí gymnastika, tenis a vůbec každý sport, na který šáhla. Se mnou to bylo horší. Přirozený pohybový talent mi chyběl, ale měla jsem snad vrozenou vytrvalost, kterou jsem v sobě objevila zarputilou touhou se Dáji vyrovnat. K naší tréninkové skupině, kterou od Emila Moudrého převzal Pavel Adler, patřily další výborné kamarádky Martina Dvořáková, Tamara Štěrbová, Renata Ripperová, Hanka Červínková, Pavla Gnidová a Milada Chrastinová. Z kluků pak Honza Milas a Petr Šprencel.

Často jsem trénovali i se svěřenci Emila Moudrého Ivetou Petřekovou a Alešem Jaroněm. Oba trenéři byli úžasní chlapíci, kteří z nás dokázali vymáčkout i to, co v nás nebylo. Měli velkou zásluhu na tom, že tato generace hranických běžců vedle chodců Borka a Hynka Černotových a výškaře Honzy Waltera vozila v letech 1978–1981 medaile z celorepublikových mistrovství. Rovněž mnohé jejich nejlepší časy nebyly dosud v Hranicích překonány. Čas Martiny Dvořákové-Hüblové na 800 m 2:18,9 z roku 1980, kdy její kariéru zastavilo fatální zranění kolena, překonala až za 17 let zatím myslím nejlepší hranická atletka všech dob Kateřina Glosová za 2:11,23. Rovněž tak časy Ivety Petřekové-Smolové na 100, 200, 300, 400 m z let 1981–1983 překonala Kateřina Glosová až v letech 1994–1997. I časy Dáji Andryšové-Jemelíkové, Tamy Štěrbové-Sehnoutkové, Renaty Ripperové a mé patří dodnes v dlouhodobých tabulkách hranického oddílu atletiky k těm nejlepším. Pavla Gnidová a Milada Chrastinová se začaly později věnovat spíše technickým disciplínám. Zimní přípravu, letní soustředění v Mohelnici a část tréninků jsme absolvovali společně i s kolegy z technických disciplín a byly to chvíle nezapomenutelné. Do dějin vešly výroky Dáji Andryšové „ Můj milý deníčku, trenér se asi zbláznil“ nebo „Hodte na něj sítě, vždyť je to blázen“. Tím bláznem byl myšlen náš někdy nenáviděný, většinou však obdivovaný trenér Pavel Adler, kterého k šílenství dohánělo také naše věčné kočkování s kluky Šprenclovými a Borkem Černotou.

Když jsme odmaturovali a většina odešla na vysoké školy, skončila jsem na chvíli s atletikou i já. V roce 1983 jsem se k atletice vrátila a v roce 1984 se mi podařilo zaběhnout 3 km pod 11 a 10 km pod 40 minut. V letech 1984 až 1986 jsem byla členkou družstva žen, které závodilo v krajské přeboru družstev. Naše nejlepší umístění bylo 5. místo, ale na brázdění severní Moravy ve skříňové Avii JZD Střítež asi nikdy nezapomeneme.

Naposledy jsem se k běhání vrátila už jako matka 2letého syna v roce 1989, kdy jsem společně Janou Koblihovou a partou hranických vytrvalců běžela štafetový běh do Berlína a v roce 1990 do Vídně.

Dnes už jsem jen rozhodčí a 5 let ředitelka Běhu vítězství a Hranické dvacítky, což mi dává příležitost prohodit pár slov i se svými bývalými soupeřkami, které se atletice věnují dodnes. Nebo se sejit s kamarády z oddílu, kteří jsou rozhodčí, hlasatelé, členové závodní kanceláře, hlídky na trati nebo dělají cokoli jiného při organizaci tohoto náročného podniku.

Na závěr se musím zmínit o další velké osobnosti hranické atletiky. Je jí současný předseda oddílu Vladimír Vyplélík. I když je mi jasné, že zajistit administrativní chod oddílu, tréninky, soutěže družstev a jednotlivců, organizaci závodů, údržbu a výstavbu atletického areálu není práce jednoho člověka, jsem přesvědčena o tom, že bez něj by atletika v Hranicích jen skomírala stejně tak, jako v některých bývalých atletických baštách na Moravě.

A protože je spoleh i na další členy současného výboru oddílu atletiky SK Hranice Kláru Úlehlovou, Honzu Milase, Oldu Lukeše, Pavla Adlera, Vládu Kaspara, Mirka Gadase, Honzu Valenta, Vaška Žabíčka a Romana Odstrčila nemám o budoucnost atletiky v Hranicích strach.

Přeji moderní hranické atletické dráze a sektorům hodně úspěšných atletů a trenérů a hlavně: Už žádné povodně!!!

Jana Černá (tehdy Jašková)

Iveta Smolová, roz. Petřeková (*1967)

Ve 4. třídě jsem byla na svých prvních atletických závodech. Po mém zdařeném startu mě paní učitelka poslala na hranický atletický stadion. Měla jsem se ptát po panu Moudrém, který vedl oddíl atletiky. Zapojila jsem se do skupiny asi 30 dalších dětí. Byly moc fajn a postupem času se z nás stala úžasná parta.

Pod vedením trenéra Emila Moudrého jsem se dopracovala ke svým prvním závodům, ale ještě malinko před tím byl docela zážitek, když mi byly přiděleny první tretry. Běhat s hřebíky na nohou? Sranda! Další novinkou pro nás byla atletická abeceda a překážky. Zapamatovat si, která noha je přetahovka a která švihovka! I to nás Emil naučil. Byla to moje disciplína (hlavní bylo 300 m, později 400 m), dokud jsem při závodech o poslední plotek zakopla a spadla. Dodnes si pamatuji, jak mi maminka drhla škváru ze stehén a rukou, aby se to nezanítilo. Další první zkušenost byla, když jsem poprvé závodila na tartanu ve Vítkovicích. Ráda vzpomínám na první vyhraný závod, na první MČSR, potom MČSSR, první zaběhlou čtvrtku pod 60 vteřin. Dobře se vzpomínám na první osobáky.

Tak šla léta dál, můj trenér odešel do Ostravy, já zůstala. Trochu mě mrzelo, že ani jeden tehdejší trenér si mě nevzal pod svá křídla.

Poté jsem trénovala malé děti s panem Sargánkem. S ním jsem spolupracovala, až do své mateřské dovolené.

Po 5 letech se mi po atletice zastesklo. Začala jsem docházet do tělocvičny, kde měli atleti každé pondělí tréninky. Tam mě oslovil Mirek Gadas a zeptal se mě, jestli bych se nepřidala k jeho skupině. Přijala jsem a dobře udělala. Nejdříve jako pomocná trenérka, později i jako závodnice, ale ze zdravotních důvodů (bohužel) jsem musela se závoděním skončit.

K atletice jsem přivedla i svého syna.

Dnes po letech na tu dobu moc ráda vzpomínám. Nynějším atletům teď můžu jen tiše závidět novou tartanovou dráhu, ale i ta naše škvárová měla své kouzlo.

Iveta Smolová, roz. Petřeková

Tomáš Bartošík (*1968)

Bylo jaro roku 1977, se základní školou jsme byli na atletickém stadionu, kde probíhal nábor do atletiky. Seřadili nás na startovní čáru a řekli nám, že poběžíme 300 m. Než jsem stačil přemýšlet, zda tuto vzdálenost vůbec uběhnu, už jsem byl na trati. Já to uběhl a vyhrál. Bylo mi 9 let a já tedy začal chodit do oddílu atletiky Sigma Hranice. Sportovně jsem zde prožil 7 let pod vedením trenéra Emila Moudrého. Postupně jsme vytvořili kamarádský kolektiv, se kterým jsme trénovali, jezdili na závody a tréninková soustředění. Vybavují se mi tréninkové pobyty pod stanem v Mohelnici. Ranní rozcvičky, běh z campu na tamní stadion. Trénování bylo zpestřeno koupáním a návštěvou letního kina. Po Mohelnici, kde jsme byli dvakrát, jsme začali jezdit do Jeseníku nad Odrou. S naším trenérem Emilem Moudrým jsme zažili náročné tréninky, ale i mnoho veselých okamžiků a klukovin. Byl to trenér, který atletice a nám obětoval vše. Pod jeho vedením jsme okusili pocity vítězství i proher, naučili se pracovat se svou vůlí a bojovat ve chvílích, kdy jsme si mysleli, že jsme na pokraji svých sil. Myslím si, že tyto zkušenosti a prožitky nám pak hodně pomohly v dospělém životě. Mnozí z nás v oddíle prožili i své první lásky, na které vzpomínáme dodnes. Poznali jsme zde i své nejlepší kamarády. Díky atletice jsem aktivně vyplnil svůj volný čas až po dobu dospívání.

Hranické atletice ze srdce přeji do dalších let mnoho úspěchů a nadšených trenérů, bez kterých by to nešlo.

Petr Dzvínčuk (*1967)

Hranický atletický oddíl pro mne představuje významnou součást dětství prožitého v mém rodném městě. Členem jsem se stal v deseti letech ve čtvrté třídě (školní rok 1977/78) a dostal jsem se do tréninkové skupiny vedené panem trenérem Emilem Moudrým. Tréninky byly, myslím, nejprve 2x, později 3x týdně a v neděli ráno dopolední běh. Víceméně pravidelně jsem se jich účastnil a byl členem oddílu asi do roku 1984, kdy jsem se začal věnovat karate v tehdy vznikajícím hranickém oddíle. Možná k odchodu z atletiky přispěla i adolescence a odchod trenéra Moudrého do střediska vrcholového sportu ve Vítkovicích.

Od počátku jsem se věnoval běžeckým disciplínám spíše vytrvalostním, zkoušeli jsme vrhat koule, skoky do dálky a do výšky a nakonec jsme společně s Hynkem Čer-

notou a Dušanem Faltýnkem skončili u sportovní chůze. Disciplíny, která v českých zemích byla v plenkách a zvláště v mládežnických kategoriích zde byla konkurence zcela minimální, takže nebyl problém se dostat na mistrovství republiky nejen České, ale i Československé. Dokonce mám doma bronzovou medaili z chůze na tři kilometry z mistrovství ČR a je celkem jedno, že jsem byl třetí ze čtyř a toho čtvrtého vyloučili za špatný styl chůze! Na Slovensku byla situace poměrně jiná, proto na federálních mistrovstvích Slováci kralovali. Na závodech v Trnavě, Borském Mikuláši a jinde jsme viděli např. J. Pribilinec, pozdějšího olympijského vítěze, v našich očích nedostižný vzor. Díky závodům jsme jezdili po městech nejen na Moravě (Zábřeh, Přerov, Šumperk, Olomouc, Karviná, Třinec, Ostrava), ale i do vzdálenějších měst (Jihlava, Liberec, Praha) a na již zmíněné Slovensko.

Tréninky probíhaly na hranickém stadionu, společném pro atletiku a fotbal, ale často jsme běhali i v okolí – na Rybáře, do Teplic, do okolních vesnic (Střítež, Olšovec, Velká, Hrabůvka, Klokočí), případně jsme kroužili v parku. V zimě kromě běhání venku byl trénink v hranické sokolovně, v tělocvičně střední průmyslové školy nebo tehdejší 1. ZDŠ na třídě 1. máje. Jezdili jsme na závody do nafukovací haly ve Vítkovicích. Ovšem ze všeho nejvýznamnější pro mne bývalo atletické soustředění o letních prázdninách. První, na které si pamatuji, bylo na Prostřední Bečvě na Kněhyni, bydleli jsme pod stany a soustředění bylo společně s volejbalisty. V dalších letech jsme několikrát byli v Mohelnici a bydleli pod stany v kempu, již samostatně jen atletika. Posledním místem těchto soustředění, kterých jsem se zúčastnil, byl Jeseník nad Odrou, kde jsme bydleli v nově postavené tribuně. Naposled to bylo v roce 1983 v létě, pamatuji si to proto, že jsme společně sledovali 1. mistrovství světa v atletice v Helsinkách, kde tehdejší československá atletika získala neskutečných 9 medailí. Spolupráce s tehdejší NDR a jejich model přípravy nesl své ovoce, ale to jsme tenkrát nevěděli... Dvakrát bylo soustředění i v zimě (Ostrava Poruba a Jeseník n. O.). Všechny tyto akce významně utužovaly kolektiv nejen v naší skupině kolem Emila Moudrého, ale i mezi námi a dalšími atlety, které trénovali pánové ing. Adler, ing. Vlada Vyplelík a mezi atlety lesnické školy pod vedením středoškolského profesora Sargánka.

Během let strávených v atletice jsem se potkal a seznámil se spoustou lidí. Někteří jen tak kolem „prošli“ a moc si je nepamatuji, ale s jinými se vídám dodnes a jsme přátelé na celý život. Prožívali jsme jak první dětské lásky a radosti, tak hádky a zklamání. Většinu jmen si vybavuji, včetně obličejů, jak tehdy vypadali, dnes bych je možná nepoznal (tak jako oni mne...). Jen tak namátkou v naší skupině byli: Tomáš Bartošík, Slávek Dvořák, Dušan Faltýnek, Hynek Černota, Petr Kolář, Petr Kroča, Petr Král, Petr Milas, Martin Trousil, Milan Kapoun, Eva Hladíková, Rubáčková Iveta a Dáša, Hana Petrová, Magda Hýžová, Katka Petránková, Iveta Petřeková, Anna Vývodová a její bratr Roman, děti trenéra

Moudrého Jana a Vladan, Jana Slobodová. Všechny vyjmenovat nejde, proto se těm, které jsem nezmínil, omlouvám.

Významnou vzpomínku mám na pana trenéra Moudrého, který nás vedl nejen k poctivému tréninku a férovému závodění, ale snažil se nás vychovávat i po morální stránce. Jezdil na tréninky červenou Škoda 1000MB, trénoval vždy s námi, ale připravoval tréninkové plány, zajistil nám tréninkové deníky a kladl důraz nejen na trénink, ale také na regeneraci, o které jsme tenkrát neměli vůbec žádné ponětí. Společně s Hanou Červínkovou strávili spoustu času masážími nás atletů po tréninku. Pamatuji si i jeho výklad o historii olympijských her a o našich slavných atletech, hlavně Emilu Zátopkovi, který v Hranicích strávil nějaký čas na vojenské akademii. Sehnal výukový film, který názorně zpracovával techniky jednotlivých atletických disciplín a byl natočen na základě mistrovství Evropy v Praze 1978. Trenér Moudrý organizoval také občasná setkání atletů našeho oddílu mimo trénink, kdy jsme společně slavili narozeniny a bavili se. Zkrátka tehdy se věnoval plně atletice, zřejmě i na úkor svého osobního života a pro nás představoval nejvyšší autoritu. Dokonce jako jeden z mála tehdy vystudoval dálkově vysokou školu se zaměřením na sport a trenérství v Praze na Univerzitě Karlově. Jen jsme tenkrát nemohli pochopit, proč mu nemáme říkat „soudruhu trenére“, ale jen „trenére“....

Pokud bych chtěl shrnout, co mi atletika v Hranicích dala, pak mne naučila, že výsledky se dostaví jen po tvrdém tréninku (který jsme občas flákali) a poctivě námaze. Prostě nic není zadarmo. To se mi v dalším životě moc hodilo a hodí a určitě pomohlo v mém dalším osobním růstu. Dále vědomí, že soutěžit se má čestně a férově (i když v dnešním životě to často bývá jinak, bohužel). A dala mi také přátele, kamarády a pěkné vzpomínky. S odstupem času můžu s klidným svědomím říct, že čas strávený atletikou v průběhu dětství nebyl promarněný a moc rád na to období vzpomínám.

Vladimíra Racková, roz. Palyzová (*1967)

Dovolte, abych se vám trochu připomněla a přispěla ke vzpomínkám na hranickou atletiku. Hranice na Moravě jsou pro mě spojené se studentskými léty (1981–1985) a také s mými prvními krůčky v hodu diskem. Atletice jsem se věnovala již na základní škole, kdy jsem navštěvovala sportovní školu v Opavě. Když jsem nastoupila ke středoškolskému studiu, tak právě v Hranicích jsem se rozhodla, že se budu věnovat disku. Přemýšlela jsem i o házené, ale individuální

sport mě lákal mnohem více. Hned v září 1981 jsem našla ve městě atletický stadion a začala chodit na tréninky pod vedením Emila Moudrého. Byl to můj první atletický trenér „nevrhač“, který začal studovat z knížek techniku hodu disku. Jelikož se do té doby nikdo v oddíle házení moc nevěnoval, tak tomu také odpovídalo náčiní. Ve skladu náradí byly pouze 2 gumové disky. Postupem času se vše změnilo a oddíl vrhačské nádobičky dokoupil. V té době jsme trénovaly spolu s Martinou Polišínskou, kterou disk také okouzli. Staly se z nás veliké kamarádky a sparingpartnerky. Vzpomínám si, že prostor vyhrazený na dopad disku, nám byl postupně malý a několik disků jsem rozbila o betonovou tribunu.

S mojí výkonností rostl pochopitelně zájem větších oddílů, v té době SVS (středisko vrcholového sportu) ve Vítkovicích a byla jsem zařazena do juniorské reprezentace. Jako členka TJ Sigma Hranice držím dodnes dorostenecký rekord 53,64 m, který jsem překonala také po 18 letech. Jako juniorka jsem se zúčastnila MEJ v Cottbusu, kde jsem skončila na 5. místě.

V Hranicích se mi trénovalo dobře a ráda na toto období vzpomínám.

Jaroslav Kurfürst (*1970)

Mládí a dětství má pro každého mnoho synonym, obrazů, vůní a vzpomínek. Pro mne osobně byla jeho důležitou součástí hranická atletika. Na první trénink jsem přišel v roce 1978, ve druhé třídě základní školy a hranický stadion mi zmizel za horizontem událostí až po nástupu na vysokou školu v Ostravě. I na ni mne nasměrovala hranická atletika – rozhodl jsem se tělesnou výchovu vystudovat. Na atletickém stadionu jsme posilovali svaly a učili se techniku, ale také stmelovali přátelství uvnitř oddílu a získávali sportovní srdce závodníka, což bylo pro život mnohem důležitější než počet shybů na hrazdě. Při psaní těchto řádek se pomalu začíná odvíjet film s obrazy a scénami v různých kulisách a je příjemné si přehrávat něco tak blízkého, důvěrně známého, byť v časoprostoru už dost vzdáleném.

Trénink začínal průjezdem bránou hranického stadionu, která pro nás otevřela území královny sportu. Měl jsem štěstí, že jsem se za těch deset let mohl na chvíli zabydlet prakticky v každém sektoru hranického stadionu a nakonec jsem proto skončil jako desetibojař. Mohl jsem tak poodhalit roušku tajemství téměř všech disciplín, snad s výjimkou kladiva. Život měl v té době tréninkový cyklus. Na podzim chladně voněl spadáním listím lesů na Rybářích, kde jsme trénovali vytrvalost nebo topolů za valem stadionu, kde jsme sehrávali vášnivé zápasy ve

fotbale. Byla to také doba hromadných přespolních běhů, během nichž se tréna na startu přetavila do postupné únavy a ta potom do závěrečného boje s časem bez ohledu na nedostatek kyslíku. Zima měla vůni žíněnek, kůže na švédské bedně a šaten v tělocvičnách. Taky to byla doba běhání kilometrů, někdy v mraze a po sněhu, za které se člověk odměnil zápisem do tréninkového deníku. Jaro nás vrátilo na stadion k posvátnému obouvání treter, s nimiž na nohou si člověk připadal na světě trochu důležitější, k zametání škvárové dráhy, ladění techniky i formy a k prvním závodům sezóny. Závodilo se i v létě, kdy jsme v horku leželi na trávě, povíдали si a poslouchali, jak rozhodčí oznamuje, kdo skáče a kdo se připraví nebo čekali na náš rozběh. V tyčkářském sektoru nám voněly ruce štěpařským voskem. Událostí letních prázdnin bývalo soustředění.

Teprve postupně mi docházelo, že celý oddíl stojí na lidech, kteří se rozhodli, že atletice a nám věnují část svého osobního času. Proč to dělali? Myslím, že je v tom kus životní filosofie, jejich vztah ke sportu a atletice, ale i přesvědčení, že udělat něco pro druhé má smysl. A tak vzpomínám na svého prvního trenéra Vladimíra Vyplělíka, který nás hned zkraje požádal, abychom mu neříkali „soudruhu trenéře“, ale jen „trenéře“, a který je dodnes přesvědčen, že dělat něco pro druhé má smysl. Vzpomenu ještě na pana trenéra Lukeše, který se nám poctivě věnoval jako „oddílu tyčkářů“. O každém z lidí, se kterými jsem se v atletice potkal, bych mohl napsat mnoho hezkého, ale možná bych nebyl stejně spravedlivý ke všem a nerad bych někoho či něco opomenul.

Dneska už stadion i jeho okolí vypadá jinak. Zmizely topoly, vyrostl krytý bazén i hráz na Bečvě. Na dráze i sektorech stadionu je položena umělá hmota. Když se občas dostanu do Hranic, na procházkách nacházím svoje atletické stopy. Nahlížím přes plot stadionu, kde jsem se naučil, že je dobré, snažit se překonat sám sebe a být příště o něco lepší i co je to „fair play“. Doufám, že po dráze běhá nová generace a že po 70 letech své existence je hranická atletika stále jen mladším žákem, který má před sebou ještě dlouhou sportovní existenci.

Michal Pazdera (*1967)

Běh a zvláště vytrvalostní jsem neměl nikdy v oblíbě. Bohužel výkonnostní test na hodině TV v prvním ročníku SLTŠ napověděl tělocvikáři (Dr. Sargánkovi) moje určité předpoklady právě pro tento druh trápení těla a víceméně rozhodl o mém zařazení do oddílu atletiky Sigma Hranice.

I když jsem měl obecně pohyb a sport rád, atletika mi do té doby opravdu nic neříkala. Nicméně účast na trénincích byla vítaným únikem z internátu, nemusel jsem postupně žádat o vycházku. Pravidelnost tréninku a zlepšující se výkonnost předznamenaly účast na opravdových závodech. Jestliže jsem neměl rád vytrvalostní běh, což teprve závod! Ke konci každého boje o první místo, kdy jsem polomrtvý ukrajoval poslední metry – a zdaleka ne na prvním místě, mi běželo hlavou, že tento závod je rozhodně můj poslední! Příště raději zůstanu na internátu, zažádám o vycházku, půjdu za holkama... Nevím proč, ale pokaždé to dopadlo stejně: šel jsem znovu na trénink.

Nyní, s odstupem času, vidím běh úplně jinak. Nechci mluvit o sportovních úspěších, i když většinou o ně jde v první řadě. Díky atletice se pro mě běh stal životním stylem. Je to úžasný prostředek pro uchování fyzické a psychické kondice. Jako prevence i jako lék. Když se hromadí problémy v práci - jdu si zaběhat. Když mám dobrou náladu - jdu si zaběhat. Když doma zlobí žena, děti nebo pes, jdu si zaběhat. Psa si беру s sebou. Důvod se vždycky najde, alespoň třikrát do týdne. Pokaždé se nechce, pokaždé je to o vlastním přemlouvání, a tak to trvá už neuvěřitelných ... ani vlastně nevím kolik let.

Přeji všem začínajícím i „stále končícím“ sportovcům nejen sportovní úspěchy, ale především radost z pohybu, podobně postižené kamarády a ve všem nekořečnou výdrž.

Magdaléna Šenkeříková, roz. Hašová (*1970)

K atletice mě nepřivedla láska ke sportu či touha vyhrát nějaký závod, ale obyčejná závist. Závíděla jsem svému staršímu bratru atletické tréninky. Na mě zbyl doma kočárek a hlídání našeho mladšího bratra. Začala jsem chodit do atletické skupiny Zdeny Pražákové resp. Vladimíra Vyplělíka, toho času na vojně. Nechci psát jen o vzpomínkách na kamarády, trenéry, soustředění v Mohelnici

a kemp plný myší, výběhy na vyhlídku, zákazy fotbalistů vstupovat na trávník, později vzpomínky na chlupaté nohy některých atletů z lesnické školy, sedmiboj v Praze a Opavě, úspěchy a neúspěchy, ale především bych chtěla poděkovat všem trenérům, kteří se věnují malým a mladým atletům. Teď, když mám své děti, jsem pochopila, jak je těžké dát své osobní volno ve prospěch druhých a ještě s nejistým výsledkem. Děkuji. Jestli mě k atletice nepřivedla láska ke sportu, tak rozhodně mi zůstala a já věřím, že je to na celý život.

Lenka Vitonská (tehdy Šcerbová), Vladimír Vyplelík, Magda Šenkeříková (tehdy Hašová).

Sklenář, Gajdůšek.

Atletika a SLŠ Hranice

Miroslav Menšík (*1957) za přispění Karla Sargánka (*1947)

V 70. a 80. letech startovalo za oddíl atletiky nejvíce žáků SLŠ a dosáhli výborných výsledků. Na úspěších se výrazně podíleli tito žáci: Ivan Pavlík, Jaroslav Dvouletý, Petr Hýbl, Michal Marek, Jan Walter, Jan Vincourek, Michal Pazdera, Radek Schwaller, Rostislav Vymazal, Libor Kundrata, Milan Motyka, Vítězslav Rodek, Svatopluk Lengál, Petr Horáček, Zdeněk Krejčí, Jaroslav Červinka, Pavel Onderka, Miloš Peška, Robert Gattnar, David Valter, Jaroslav Vraspír, Kamil Bjaček, Vladimír Skotnica, Marek Šuba, Pavel Taska. Nejvyšších úspěchů dosáhli Jan Walter – reprezentace a 1. liga mužů - stejně tak Michal Pazdera. Dále pak Radek Schwaller a Jan Vincourek. Po roce 1990 dochází k velkým změnám v organizaci sportovních akcí ve školství. Bohužel jedna velká změna se týká i atletických

soutěží dorostu. Oblíbené závody uprostřed týdne se přesouvají na víkend, a to je stěžejní problém v motivaci. Žádné ulití ze školy a omluvy další den ve výuce, ale...

Masové soutěže se nejen z tohoto důvodu stávají výběrovými a z řad žáků SLŠ reprezentují oddíl či hostují již jen jednotlivci. Z atletických soutěží se vytrácí týmový duch a jen ti výkonnostně nejlepší reprezentují oddíl v kategorii mužů.

Na půdě SLŠ se ale atletice i nadále daří. V letech 1994–2002 se hoši čtyřikrát probojovali na přebory ČR středních škol (což znamenalo vyhrát okres i kraj). Největšího úspěchu dosáhl v roce 1994 – 3. místo.

Mezi borce, kteří se o tyto úspěchy nejvíce zasloužili, patří mj. Kamil Pecha (výškař a skalní fanda Baníku), Broňa Pražák (sprinter), Lukáš Brenn (oštěp, koule...) a Radek Masař (sprinty) – ten je v současnosti jednou z největších opor družstva mužů. Z bývalých žáků výrazně boduje za družstvo i Zbyněk Čech, který se k vyšší výkonnosti propracoval až na vysoké škole. Mezi úspěšné miláře patřil také Martin Satrapa. V poslední době neustále čekáme, že naši školu navštíví nejen talentovaný žák (ten se tu a tam objeví), ale i žák, který bude ochoten pravidelně trénovat. Snad krásné prostředí zrekonstruovaného stadionu někoho osloví. Síla trenérů by tu ještě byla...

O kvalitě výkonů našich absolventů nejlépe vypovídá tabulka rekordů školy:

Disciplína	výkon	jméno	rok
100 m	10,8	Masař	2003
400 m	51,3	Gajdůšek	1969
800 m	1:58,1	Schwaller	1985
1 500 m	4:00,8	Pazdera	1986
3 000 m	8:48,8	Pazdera	1986
Výška	209	Walter	1979
Dálka	673	Pavlík	1978
Tyč	425	Matuška	2016
Oštěp	51,83	Brenn	1998
Disk	38,82	Polách	1967

Tomáš Kroča (*1977)

Když jsem se v březnu tohoto roku dověděl o plánovaných oslavách 70. výročí hranické atletiky a v této souvislosti mě Ladá Vypelík oslovil se žádostí o příspěvek do publikace, kterou právě držíte v ruce, opravdu jsem se rozesmál. Říkal jsem si, že ve svém věku mám do pamětníka ještě dost daleko. Pak jsem se ale trochu hlouběji zamyslel a uvědomil jsem si, kolik let jsem s atletikou prožil, a jakým způsobem ovlivnila můj život.

Všechno to začalo už v prvních letech na základní škole. Tehdy jsem díky mému bratrovi Petrovi, kterého mnozí dobře znáte, poprvé k atletice „přičuchl“. Když jsme se s rodiči dověděli o sportovní třídě, která byla pravidelně otevírána na škole 1. Máje, bylo rozhodnuto. Trénovat jsme začali pod vedením Pavla Šprencla a osobně jsem se na tréninky vždycky hrozně těšil. (Až na ty strašné výběhy na Rybáře nebo Vyhlídku. Jsem přece jenom spíš sprinter. Ale osobně si myslím, že honění kilometrů nebaví ani zaryté vytrvalce.) Kromě tréninků jsme také pravidelně každé léto jezdili na soustředění do Trojanovic a každou zimu na lyžařské kurzy. Díky tomu, že jsme se se spolužáky setkávali nejen ve škole, ale i na trénincích, byla z nás úžasná parta.

Mezi první šance na porovnání našich výkonů byly okresní a krajské přebory a také mezistátní atletická utkání družstev mezi okresy Přerov a německou Míšní. Pokud se dobře pamatuji (a vidím, jak děravá moje paměť je) tak v době, kdy jsme společně s Pavlem Münstrem, Romanem Odstrčillem, Tomášem Sargánkem a dalšími kluky tvořili jádro družstva žáků, jsme Němce válcovali. Naše výkony na sprintech, štafetách a skocích tehdy stály hodně vysoko i v celorepublikových tabulkách. A hlavně byla vždycky strašná sranda. Pamatuji si na jeden návrat z Míšně starou dobrou Karosou, která možná ještě pořád jezdí. Tehdy se jí ale moc nechtělo a my, co jsme seděli jako největší machři v poslední řadě, jsme se divili, proč se nám tak přehřívají zadky... Chladič nevydržel.

Už jsem se zmínil o dalších klucích, kteří tvořili i jádro pozdějších dorostoveckých družstev. Doplnované bylo dalšími členy méj atletické skupiny tehdy už vedené Vladou Vypelíkem, která vznikla spojením se skupinou trenérů Honzy Milase a Iva Šprencla. (Toto spojení má pro mě „následky“ dodnes. Má u mě panáka ten, kdo jako první uhodne, o co jde.) Tehdy jsem se také začal plně věnovat krátkým překážkám a dálce. Ale body v závodech družstev se sbírali i ve sprintech a štafetách. A bylo jich opravdu hodně. V jednom z ročníků jsme podle některých měli našlápnuto, na celorepublikové vítězství, ale v posledním poprázdňinovém kole jsme díky souhře několika věcí o postup do finále přišli.

Jako dorostenci jsme vozili medaile z krajských i republikových přeborů. Bohužel má chyba na poslední překážce ve vyrovnaném finálovém běhu jednoho z mistrovství a následné zranění mě donutily ukončit aktivní kariéru předčasně. A když vidím, věk špičkových překážkářů, pak opravdu předčasně. (Možná, že ještě dnes bych nějaký ten bodík pro družstvo utrhnul.)

I když je to už 13 let, vždycky když jdu okolo stadionu (nejen hranického), mám šimráni v lýtkách a občas si dám i rovinku (zvláště na tom nádherném novém tartanu). A když se dnes dívám na výsledky borců v lize, mám takový plán: zhubnout 10 kilo a třeba v dále nějaký ten bodík urvat...

Vladislav Kaspar (*1959)

Do Hranic jsem se přistěhoval v roce 1987 z Prahy, kde jsem studoval a ve VŠ Praha i trénoval. Bylo to období, kdy vrcholila éra sportovních tříd, a synonymem pro hranickou atletiku byl Pavel Adler. Fungovaly silné tréninkové skupiny, družební závody s Němci, prázdninová soustředění. Vše bylo ale orientováno na soutěže mládeže. Logickým krokem, který se odvážil udělat Petr Šprencl, tedy bylo doplnit chybějící článek – družstvo dospělých. To pak úspěšně účinkovalo pod jeho vedením v nejnižší soutěži a dvakrát stálo před branami postupu. Štafetový kolík vedoucího družstva převzal po několika hubenějších ročnících Vladimír Vyplelík a družstvu se konečně podařil postup do druhé ligy. Zde jsme vydrželi až dodnes. Za ta léta jsme několikrát uvažovali o postupu do ligy první, několikrát odvraceli sestup. Vladimíra jsem vystřídal já, jednu sezonu vedl družstvo Marek Lukeš.

Pokud vzpomínám na atletické dění, chtě nechtě se mi spojuje se jmény výrazných závodníků. Na začátku devadesátých let to byla doba Tomáše Adlera, Romana Suka, Aleše Jaroně, Zbyňka Šebesty (tato stálice ovšem provází hranickou atletiku plynule až do dneška) a bratrů Šprenclů. Následovalo období výrazných úspěchů Tomáše Kroči, Tomáše Sargánka a Vráti Koláře. Ty pak vystřídali Petr Kučera, Hanka Sommerová a patrně nejúspěšnější hranická atletka všech dob Kateřina Glosová. Další výraznější úspěchy jsme se dočkali zásluhou generace, do které patří Ondra Kozlovský, Radek Masař, Pavel Mráz a Jiří Smola. O některých z nich je slyšet dodnes, i když momentálně ne v našem dresu.

V současné době procházíme trochu krizí. O medailích z republiky či českých rekordech uvažovat moc nemůžeme a prapor drží Klára Úlehlová, Petra Vašínová, Jan Polášek a Zbyněk Čech.

V záplavě jmen jsem zcela jistě na někoho zapomněl – nikoli záměrně. Zmínit musím ale ještě tři borce, kteří hráli ve družstvu mužů po dlouhou dobu klíčovou roli – naše přátele ze Slovenska Radka Šatku, Marka Aneštika a Juraje Trubirohu.

Atletika je sport individualit, jednoznačně orientovaný na výkony. Podle nich je úspěšnost závodníků, trenérů, oddílů i časových etap obvykle hodnocena. Přestože jsem za těch více než 20 let v Hranicích poznal chuť obou krajních poloh stupnice úspěšnosti, stále více si cením toho, když se občas na stadionu objeví lidé, pro které to kdysi bylo místo denního výskytu. Dnes už jsou jinde – změnily se priority, odvál je čas, některým byly malé Hranice, jiným republika, ale když se sem tam vracejí, na stadion si cestu najdou podobně jako domů.

Petr Kučera (*1970)

Od dětství jsem rád běhal alespoň po sídlišti. Nebylo tedy překvapením, že jsem začal v roce 1979 navštěvovat atletický klub v Hranicích. Prvním mým trenérem se stal pan Oldřich Lukeš a později pan Pavel Adler.

V deseti letech jsem byl zařazen do sportovní třídy na ZŠ 1. máje. V 8. třídě u mě nastal zlom a zdálo se, že s atletikou skončím. Běhal jsem sice dál, ale jen pro zábavu.

Asi dva roky na to, v době studií na střední škole v Bratislavě, jsem se v rámci školní soutěže zúčastnil běhu na lyžích. Přestože jsem stál na běžkách asi podruhé v životě a dle mého názoru můj styl nebyl právě nejlepší, zaujal jsem trenéra klubu Inter Bratislava, pana Dušana Štancela.

Přestože jsem nikdy nepatřil k přirozeným talentům, byl jsem opět vtažen do pravidelných tréninků a tak díky nim se mi podařilo dosáhnout několika úspěchů.

1987–1994 – V tomto období, kromě medailí z mistrovských soutěží jsem dosáhl v roce 1994 na titul mistra republiky Slovenska v běhu na 1 500 m s časem 3:53,24

Cesta k tomuto úspěchu však nebyla jednoduchá. Usiloval jsem o přijetí do klubu Dukla Banská Bystrica, ale díky pozdě splněnému limitu jsem nebyl přijat a tudíž jsem absolvoval povinnou základní vojenskou službu, která na 20 měsíců omezila mé pravidelné tréninky.

Po rozdělení Československa jsem se, za podpory hranické atletiky, na základě oslovení pana Vladimíra Vyplelíka, vrátil zpět do rodného klubu SK Hranice, který jsem opět reprezentoval. V Interu jsem zůstal na hostování a několik slovenských atletů, jako Radek Šatka, Marek Aneštík, Juraj Trubiroha a další, zase hostovali v Hranicích.

Začal jsem trénovat v Čáslavi ve skupině u Jarmily Kratochvílové. Zde se mi podařilo zaběhnout platný osobní rekord na 800 m s časem 1:53,27. Úsměvné je, že tento čas je o setinu sekundy lepší, než zaběhla světová rekordmanka Jarmila Kratochvílová.

Z tohoto období mám rovněž svůj nejlepší čas 3:51,22 na 1 500 m.

V Hranicích díky skvělému atletickému týmu, který tvořili především domácí, ale také hostující, postoupily Hranice do vyšší soutěže. Dokonce jsme se stali obávaným soupeřem pro mnohé kluby. Dnes již s úsměvem vzpomínám na věčnou rivalitu mezi SK Hranicemi a klubem Vyškova v mých disciplínách. Pokud se Vyškovu nepodařilo porazit mě na dráze, hledali jiné cesty, jak uspět. S oblibou podávali protesty a zpochybňovali mou účast na soutěžích. Dokonce podávali stížnosti na ČAS. Jsem rád, že mé časy byly pro ně takovou výzvou.

Těší mě, že jsem mohl svými výkony přispět k úspěchu hranické atletiky. Věřím, že už nyní má hranický atletický klub opět nové schopné atlety a zároveň obávané soupeře pro ostatní kluby, kteří se zaslouží o proslavení SK Hranice.

Michal Valenta (*1977)

Ze 70 let hranické atletiky jsem zažil jen opravdu malý okamžik, a přesto nevím, jak začít. Hledající v hlavě data, dny, hodiny, všechny lidi a události musím konstatovat, že pamětník rozhodně nejsem. Snad mi taky bude 70 let a možná budu sedět na lavičce v parku a budu hledat po kapsách rohlík, který jsem si před pár minutami nachystal pro holuby a všechny události, které jsem zažil, budou mít naprosto jasné obrysy. Teď jsem jen gratulant.

Startovní výstřel mé atletické kariéry zazněl přesně někdy kolem roku 1992. Oslovil mě trenér Sargánek. S mou „výškou, rychlostí, technikou běhu a odrazem“ jsem se mohl stát jen průměrným skokanem o tyči. Ve společnosti Tomáše Sargánka jsem zkusil první atletické kroky. Dávám za pravdu prof. Válkové. Atletika rozhodně není lehká.

Stal se ze mě pravý pionýr slepých uliček. Ve snaze přispět družstvu body i v jiných disciplínách než jen v tyči, jsem neustále hledal, kudy cesta nevede.

Zjistil jsem, že poslední překážky v běhu na 400 m př. nepříjemně rostou a že pokus o jejich překonání flopem je rozhodčími hodnocen jako opuštění dráhy. Také vrhačské disciplíny dokázaly přede mnou skrýt své kouzlo. Okamžik, kdy mě kladivo vyhodilo z klece, kterou ani disk nechtěl nikdy opustit, mi zůstane trvale vryt do paměti. Také pokusy o trojskok vzaly za své. S osobním rekordem kolem

deseti metrů se z dvanáctimetrového prkna do písku prostě doletět nedá. Navíc opakovaný dosed na tartan nepatří mezi zážitky, které by stálo za to prožít víckrát.

Zůstala tedy jen tyč. Ovšem ani zde jsem neopomněl konat skutky, které byly do té doby na stadionech spíše raritou. Snad všichni už zapomněli na to jak, jsem skákal, ale že jsem se v amoku pokoušel shodit latku tretrou, když už ji nejsem schopen přeskocit, je mi připomínáno dodnes.

Ani s odstupem pár let, kdy působím jako „závodník“ a trenér v Olomouci, neztratily chvíle strávené v Hranicích své kouzlo. Vzpomínám na euforii z postupu do druhé ligy. Na kamarády, nejvíce srandy jsem zažil s fenomenálním sprinterem Pavlem Münsterem. Pocity bezmoci jsme si užili po povodních v roce 1997, kdy byl celý stadion zdevastován a nezbývá než smeknout přede všemi, kteří se zasloužili o současnou podobu areálu.

Radek Šatka (*1973)

Deväťdesiate roky boli pre mňa tie najúspešnejšie, čo sa týka atletickej dráhy. Veci šli pomerne hladko a úspechy sa dostavovali bez veľkej námahy. Dnes už môžem spoľahlivo povedať, že veľkú zásluhu na tom malo to, že sme súťažili za Hranice srdcom. Bola to snaha a túžba pomôcť a vtedy zo seba človek dostane oveľa viacej, ako keď to berie len ako povinnosť. Mojou veľkou motiváciou bol môj otec Belo Šatka, taktiež bývalý atlét. Keď som ho videl stáť na tribúne, nedalo mi mu neukázať, že aj ja som dačo zdedil. Dodnes mám svoj osobný rekord na 400 m zabehnutý v tretrách, v ktorých behával pred 30 rokmi on. Oprášil som kožené, ručne šité tretry, ktoré mali ešte liate napevno uchytené 4 klince a „štvrtka“ za 50 sekúnd bola na svete. Víťazstvo a 11 bodov môj dobrý pocit len umocnili.

S mojimi tréningovými partnermi Marekom Aneštíkom a Jurajom Trubirohom sme s radosťou prichádzali už v piatok večer do mesta, kde sa malo konať v sobotu konkrétne kolo a už po ceste sme sa rozprávali, ako si dáme pivočko a vepřo-knedlo k tomu. A aj sa tak zakaždým stalo. Po pár dobrých pivkách človek nerozmýšľa nad pretekmi a pokojne zaspí hlbokým spánkom. Ráno vždy malo svoj rituál, stretnutie na štadióne, debaty s ľuďmi, na ktorých sme sa veľmi tešili a rozcvička na prvú disciplínu. Nikdy nezabudnem na príbeh, keď Juraja priviezli na kolo do Opavy rodičia a ešte počas pretekov odcestovali preč po dohode, že ja Juraja zoberiem autom na Slovensko. To sme ale ešte netušili, že cestovný pas zostal u rodičov v aute. Unavený a zničený po 7 disciplínach sme riešili colníkov o ôsmej hodine večer, vyzerali sme ako prevádzачi ľudí. Asi po 2 hodinách preve-

rovania a výsluchov nás previezli na Slovenskú stranu a tam sme zažili podobnú procedúru v podaní našich colných orgánov. Teplá vaňa po príchode domov v neskorých hodinách bola veľkou úľavou.

Ako čas beží, telo chátra a zostávajú už len spomienky. O niektoré som sa v tomto príspevku podelil aj s vami, iné si môžeme prebrať niekde pri pivečku.

Několik poznámek k soutěžím družstev (Vladimír Vyplník)

Za těch 32 let, co jsem pracoval v oddíle jako trenér, na mě mnohokrát připadl úkol vést družstva. Vedl jsem vše od přípravek až po družstva mužů a žen. Z toho, co jsem s nimi zažil, by se dalo napsat mnoho stran, nejen pár vět v této publikaci. Hodně bych mohl psát o družstvu mužů - jak se vyhrála divize a baráž. Proč existuje rivalita mezi Hranicemi a Vyškovem a naopak přátelství mezi Hranicemi a Dukovany – Třebíčí. Jak jsme se udrželi v lize po podání protestu v roce 1994 nebo jak Zbyněk Šebesta ačkoliv přijel ne vlastní vinou o hodinu později, než měl na ligu do Uherského Hradiště, přesto závodil a bodoval a pomohl nám v udržení v soutěži v roce 2002. Ale družstvo mužů by si zasloužilo samostatnou brožurku, aby se popsalo vše, co jsme zažili. Takže toto povídání bude o družstvech mládežnických. Vybral jsem si 2 družstva a jedno družstvo speciální (štafeta je vlastně také družstvo) a něco o nich napíši.

Družstvo dorostenců:

V roce 1991 jsme s Karlem Sargánkem převzali družstvo starších žáků. Bylo tvořeno žáky z našich dvou tréninkových skupin. Začínalo se, jak to u soutěží mládeže bývá, ve skupinách podle území. Pro nás to ale znamenalo závodit kromě jiného se Šumperkem a Zábřehem, v té době velmi silnými oddíly. Já jsem si rozhodně neuvědomoval sílu družstva, tj. že máme na to tato družstva porazit. Ovšem hned na první kole v Šumperku jsme protestovali – již nevím proti čemu, ale byli jsme v právu. Bylo nám vyhověno, ale až po diskusi, kde nám byla položena ironická otázka: Vy snad chcete vyhrát? A Karel jim na to odpověděl: Ano, chceme.

Ve skupině se zvítězilo a stejně suverénně jsme vyhráli moravské finále. A postoupili jsme do moravské skupiny první ligy, což byla tehdy soutěž dlouhodobá – mezi 6 nejlepších žákovských družstev Moravy. V této soutěži jsme si však nezavádili, protože byla hned po našem postupu zrušena. Pro další rok, kdy nám do dorostu přešel ročník 1976 a ročník 1977 byli ještě žáci, jsme přihlásili toto družstvo

do dorostenecké divize. Následovalo opět suverénní vítězství. Další rok pak bylo všechno znovu reorganizováno. Na Moravě se soutěžilo ve dvou skupinách – sever a jih. Na severu jsme skončili na druhém místě za Opavou. Pak přišlo smolné moravské finále – 4. místo o bod za Šumperkem, který nás nikdy ve skupině neporazil a končil daleko za námi. Jistě, byli jsme oslabeni o závodníka, který byl den před závodem na diskotéce a byl v takovém stavu, že ani jeho transport v poloze vleže, za pomoci rodičů do autobusu nepřipadal v úvahu. Dalšího závodníka na finále nepustil otec, řekl mu, pořád jsi v sobotu někam jezdil, dnes zůstaneš doma. V těch předcházejících závodech bychom se bez něj obešli, tady ovšem chyběl. Hlavně družstvo nebylo v takové formě, jak mělo být. Dodnes si myslím, že jsme podcenili prázdninovou přípravu a připravili se tak o postup a o medaili z Mistrovství republiky družstev dorostu – to družstvo na to mělo.

Starší žáci. Postup do žákovské ligy 1990.

Družstvo dorostenek:

Ačkoliv to původně nevypadalo až na tak velký úspěch, v roce 1998, před posledním kolem přeboru Moravy hranické dorostenky byly pevně usazené na 3. místě. Na poslední kolo jsme odjeli do Opavy, v Kopřivnici nabrali hostující závodnice a nejkratší cestou vyrazili do místa konání posledního kola. Do cesty se nám bohužel postavil most, pod kterým autobus nemohl projet. Museli

jsme se tedy vrátit a jet delší cestou. Aby to nebylo úplně jednoduché, jedné ze závodnic nebylo z autobusu dobře a tak naše cesta byla přerušována pravidelnými zastávkami. Na té poslední před Opavou, 20 minut před zahájením závodů, již ostatní atletky klusaly kolem autobusu a rozvíchovali se. Do Opavy jsme přijeli těsně před začátkem. Začalo se v technických disciplínách. První běžecká disciplína byly našťastí rozběhy na 100 m. Klára Úlehlová s Lenkou Tomečkovou tehdy suverénně kralovaly ve sprintech, takže lehce zadržene zaběhnuté rozběhy, tak aby se nerozcvičené nezranily, stačily na postup do finále. Pak již vše pokračovalo tak jak mělo. Na tento úspěch hranického družstva dorostenek by se nemělo zapomenout.

Štafeta: dorostenců 4x100 m

Štafeta 4x100 m byla v roce 2004 docela dobře složena ze dvou relativně dobrých sprinterů Prikryl, Vyplelík a dvou sprinterů excelentních – Mráze a žáka Smoly. Ale od začátku sezony to bylo začarované. Místo vítězství na Mistrovství Moravy diskvalifikace pro přeběhnutí předávkového území. Následovalo zlomení ruky Pavla Mráze při školním basketu. A na to navazující zkušenost Vládi Vyplelíka, Pavla Mráze, ale i Vládi Kaspara a moje, že do zlomené ruky obalené sádrou se prostě předávat nedá. A tím skončila na delší dobu závodní činnost štafety. Pořád jsme však měli pocit, že by ta štafeta někde měla běžet, protože má na dobrý čas. Po tom, co Pavel Mráz sundal sádku, do prázdnin zbývaly již jen jediné závody – Mistrovství ČR v Opavě. Takže štafetu, o které jsme původně ani neuvažovali, že by měla startovat, jsme přihlásili. Běželi se celkem 2 běhy a z nich se porovnávali časy do celkového pořadí. Pavel Mráz ještě před tím skončil ve finále na 100 metrů pátý. Je na diskusi, jak by to vypadalo, kdyby mohl měsíc a půl před tím trénovat a vzít do rukou činky. Jsem přesvědčen, že by to byla medaile. Petr Prikryl díky tvrdému postupovému klíči do finále na 400 m, napálil rozběh, ale odpochoval posledních 50 metrů a před startem štafety na tom fyzicky nebyl nejlépe. Nicméně štafeta odstartovala. Petr na prvním úseku i Vláša na druhém odvedli výborné výkony. Pavel, dle mého názoru v té době nejlepší dorostenec v celé ČR pro třetí úsek, zatáčku odběhl opravdu famózně. Nastupující velký talent hranické atletiky Jiří Smola, náskok ještě zvýšil. Při porovnání obou běhů to bylo celkové třetí místo a bronzová medaile z mistrovství ČR. Dalo by se říci, že se medaile získala proto, že štafeta byla skvěle seběhaná a také proto, že zde byli dva špičkoví sprinteři a 2 sprinteři, kteří jim to nezkažili. Je to pravda. Ale jen já a Vláša Kaspar víme, že na medaili má minimálně stejnou zásluhu jedna diskvalifikace a jedna zlomená ruka.

Kateřina Ciaravino, roz. Glosová (*1979)

Když jsem obdržela email od atletického oddílu se žádostí o můj příspěvek k výročí 70 let, byla jsem nadšená.

Vidím to jako dnes, když mně můj táta poprvé vzal do kanceláře trenéra Mirka Gadasa na strojírenském učilišti. Trenér Gadas si mně prohlédl od hlavy až dolů a skeptickým hlasem řekl: „No, uvidíme. Zkusit to můžeš.“ Ještě ten den byl můj první trénink a začátek mé atletické kariéry. A tehdy jsem upsala svou duši atletice.

Vzpomínám například na běhání s pneumatikou uvázanou kolem pasu. Ještě dnes ji mám před očima: černá pneumatika, která patřila lépe k automobilu, než na atletickou dráhu. Jakmile jsme zahájili trénink na dráze, už jsme čekali, kdy trenér přinese tu (úžasnou) věc. A když měl ten den opravdu dobrou náladu, přidal nám do ní i závaží!

Mezi mé nejkrásnější vzpomínky patří účast na Mezinárodních soutěžích za Českou reprezentaci – například Soutěže zemí v Chorvatsku nebo Mistrovství světa juniorů ve Francii. Ale příjemných zážitků bylo daleko více. I později, kdy už jsem běhala za universitu v Americe.

Získala jsem si spoustu přátel na celý život a navštívila jsem zajímavá místa. Atletika mně v životě naučila vytrvalosti a trpělivosti. Dodnes cítím vůni škváry z atletické dráhy. Kdykoliv se dostanu na hranický stadion, pokaždé mě to vrátí zpátky a v duchu znovu běžím...

Děkuji všem blízkým i přátelům, kteří mi fandili a byli vždy se mnou. Chci popřát sportovcům a členům atletického oddílu hodně zdraví, úspěchů a stejné podpory, kterou jsem kdysi dostala já.

Ve dnech 28. 7.–2. 8. 1998 se Kateřina zúčastnila Mistrovství světa juniorů ve francouzském Annecy. Podařilo se jí probojovat do semifinále, kde obsadila 8. místo. Na tomto Mistrovství světa se Kateřina potkala s takovými vycházejícími hvězdami světové atletiky, jako je třeba Elena Esinbayevová, Monika Pyreková, Osleidis Menendezová, Natalya Nazarovová a mnoho dalšími.

Ondřej Kozlovský (*1982)

Atletika, hlavně tedy sprint se mi líbil už od dětství, ale jelikož jsem bydlel na vesnici, tak má sportovní kariéra začala v 6 letech ve fotbalovém oddíle

v Býškovcích. Později jsem se dostal až do dorostenecké ligy v SK Hranice. První větší kontakt se sprintem byl až v roce 2001, když jsem v 18 letech bez jakéhokoliv specializovaného tréninku vyhrál běh na 100 m a skok daleký na okresním kole středoškolských závodů v Hranicích. Tyto disciplíny se mi velice zalíbily a lákalo mě závodit častěji, než jednou za rok na školních závodech. To mě tedy přivedlo do hranického atletického oddílu, kde jsem se seznámil s Vládou Kasparem, který se stal mým prvním atletickým trenérem. Zpočátku jsem atleticky trénoval jen občas a nepravidelně, protože jsem v tu dobu ještě stále hrával fotbal.

Můj atletický trénink tedy obnášel spíše naučení se atletickým základům a pravidlům, abych byl okamžitě schopen závodit ve 2. lize mužů. První sezónu jsem úspěšně kombinoval fotbal i atletiku, ale po půl roce jsem dal přednost atletice, kterou jsem si zalíbil a dával jsem si v ní ty nejvyšší cíle. Po prvních dvou sezónách jsem se dostal z průměrných závodních časů kolem 11,30 s až na osobní rekord 11,13 s. Tím pro mě ale trénování na pěkném, i když škvárovém ovále v Hranicích skončilo. Trénování na škvárovém ovále byla však obrovská zkušenost. Povrch měl v průběhu roku velice proměnlivou konzistenci. Na jaře býval příliš měkký a naopak v létě byla škvára tvrdá jako beton a přitom kluzká a prašná, proto teď dost závidím začínajícím atletům, že mohou trénovat na umělém povrchu. Nicméně se potvrdilo úsloví: „Těžko na cvičišti lehkou bojšiti“. Na závody na tartanu jsme se vždy hrozně těšili a vozili jsme si z nich osobní rekordy, které nás motivovaly v intenzivnějším tréninku.

Na podzim roku 2002 jsem začal studovat na České zemědělské univerzitě v Praze a má tréninková adresa se změnila na pražský Strahov, který nabízel a stále nabízí jedno z nejlepších zázemí pro atletiku. Do Prahy jsem přišel s kvalitním osobním rekordem na 100 m a dobrými atletickými základy, na které se dalo výborně navázat. Začal jsem trénovat pod vedením Jana Rudy (později Jany Jílkové a holandana Patricka van Balkoma) a hned první sezónu (2003) v Praze jsem stlačil osobní rekord pod 7 s na 60 m v hale a pod 11 s na 100 m, přesněji 6,98 s a 10,76 s (10,67w). V obou disciplínách jsem se dostal do finále MČR a hlavně výkon na 100 m mě katapultoval mezi českou sprinterskou špičku. V tu dobu jsem ještě stále závodil v barvách SK Hranice. Další sezóny již v dresu extraligového USK Praha přinesly pravidelnou účast ve finále v běhu na 60 m na HMČR a 100 m na MČR. V obou disciplínách jsem si do roku 2008 držel stabilní výkonnost kolem 6,85 s (60 m) a 10,75 s (100 m). Osobní rekordy mám 6,78 s (60 m, 2005), 10,59 s (100 m, 2008), 21,80 s (200 m, 2007), 39,50 s (4x100 m jako výpomoc ve štafetě Kanady, 2008). Přitom jsem získal titul HMČR na 60 m (2007) a tři stříbra na stejné trati (2005, 2006, 2008), z HMČR mám i bronz z běhu na 200 m (2005). Z venkovních MČR jsem získal bronz

v běhu na 100 m (2005) a 3 zlaté medaile ve štafetě 4x100 m (2005, 2007, 2008). Se štafetou 4x100 m (Kozlovský–Schiller–Götz–Stokláška) držím s časem 40,32 s oddílový rekord ASK Slavia Praha, za kterou jsem v letech 2007–2008 závodil. Ve štafetě jsem se specializoval na první úsek, který jsem několikrát běžel i v reprezentační sestavě na českých mítincích. Od roku 2008 jsem atletiku začal kombinovat s ježděním ve čtyřbobu, se kterým jsem se v roce 2010 kvalifikoval na zimní Olympijské hry ve Vancouveru, kde jsme v napínavém závodě obsadili nečekaně 16. místo. Na tomto úspěchu mají zasloužený podíl všichni trenéři, se kterými jsem kdy spolupracoval, a proto bych jim tímto chtěl upřímně poděkovat.

Pavel Mráz (*1986)

Circus athleticus – Genia Loci

Když jsem dostal za úkol napsat tento článek, nevěděl jsem, o čem budu psát. Napadlo mě popsat, jak vzpomínám na jednotlivé etapy prožitého atletického života. Napadlo mě psát o sezónách, výsledcích, úspěších i neúspěších. Napadlo mne mnoho dalších témat, ale nakonec jsem se rozhodl vybrat jen jeden jediný příběh. Příběh možná z nejcitlivějších. Příběh genia loci našeho atletického stadionu.

Den, který si vzpomínám, byl zhruba uprostřed letních prázdnin roku 2003. Bylo něco kolem třetí hodiny odpolední a já měl za sebou příjemně strávené ráno u počítače nebo možná tehdy u knihy. Hodinku před obědem jsem se stihl věnovat ještě kolu, ale nyní již bylo odpoledne. Slunce rozehřívalo parádně japes ve výškařském sektoru a my se tu sešli s Martasem, abychom něco kloudného udělali. Byli jsme šestnáctiletí zdraví a podnikaví kluci, takže jsme v tu chvíli nepotřebovali ani trenéra.

Svlékli jsme se do půli těla a jen v šortkách a teniskách jsme vyrazili přes škvárové hřiště na travnatou plochu. Chvilku jsme kroužili kolem, jak jsme byli zvyklí, a potom jsme se začali rozcvičovat. Nebylo kam spěchat. Rozcvička nám zabrala asi hodinku. Slunce už tolik nepálilo. Začali jsme běhat úseky. Nebyly dlouhé, ani krátké. Škvára ztvrdlá horkem šramotila při došlapech. Občas někdo na bazénu vykřikl... Jinak bylo ticho.

Povídat už nebylo o čem. Chodili jsme s Martinem takto na stadion už od začátku prázdnin, a tak byla veškerá témata již vyčerpána. Doběhali jsme úseky a šli se protáhnout. Lehli jsme si na vyhřáté kousky koberců. Po protahování a krátkém výkluslu jsme začali posilovat. Normální kliky, normální unožování. Klasika. Vytáhli

jsme hadrový kopačák a trochu si zase provětrali faldy. Volejbalék, fotbálek. „Házení jen tak“ se zvrhlo v házení malým medicinbalem. Bavilo nás to dlouho. Potom švihadlo. Ve skákání jsme se střídali. Bylo už 6 hodin odpoledne.

Zašli jsme tedy do „kancelíku“ a převlékli se do plavek, vzali ručníky a bosí vyrazili po šterkové cestě k bazénům. Již tam nebylo tolik lidí. Uplavali jsme každý svůj tradiční kilometr, a pak se vydali zpátky... Dali jsme si kofolu. Domů nebylo proč spěchat.

Lákala nás hrazda. Došli jsme k ní a udělali pár sklopek, pár výmyků a spoustu shybů. Bylo to fajn. Již bosí jsme se znovu protáhli a vyklusali. Bylo už skoro 8. Poslední šance skočit ještě jednou do bazénu, umýt si nohy, zaplavat... Další kilometr.

Martin měl před sebou dlouhou cestu na kole domů do Dolních Nětčic. Bylo skoro 9 hodin večer a my se tedy rozloučili. Když odjel a já se při odemykání kola na napjatých pažích opřel o zábradlí ohraničující sportoviště, všiml jsem si toho nádherného pohledu. Již zcela dohasínající západ slunce za masivem Maleníku dával tomuto místu dobrou noc a já jen slyšel jeho šeptavou odpověď: „Dobrou!. Zítřka tady budu zase, abyste na mě mohli zanechat kapky svého potu, své myšlenky, své sny.“

Někdo by možná tehdy řekl, že je to jenom kus škvárou zaprášené plochy, která nijak nevypadá. Možná by také cítil nepochopení pro to, co tam, zdánlivě beze smyslu, s Martinem děláme. Kdo ví? Nám to ale bylo jedno. Byli jsme jakoby vytrženi z reality. Jakoby na své vlastní planetě.

Když si představím, kolik lidí strávilo kolik času a s jakým úsilím na našem stadioně, tak cítím obrovskou energii, kterou vyzařuje... Těto energii přispěl každý z nás a také z ní jistě mnohokrát čerpal. Není tedy divu, že atlet, který si zde nečetněkrát šáhl na dno svých sil, si nemůže rozumět s člověkem, který jenom stojí za zábradlím svého komfortu.

Pokud jsme se otevřeli našemu stadionu, dokážeme se otevřít i lidem. Atletika pro mne není královna sportů pro body, pro výsledky ani pro peníze. Mám atletiku rád a světím její svatostánek potem. Hranický stadion je nejkrásnější stadion, který jsem kdy poznal.

Vzpomínky členů oddílu psané v roce 2020

Jan Valent (*1961)

Pocházím z atletické rodiny, jak může pamětníkům napovědět moje příjmení, takže cesta ke Královně sportů byla pro mne v podstatě nevyhnutelná. Vždyť první, co jsem uviděl z kočárku, byl příbramský stadion. V mnohém mi to později evokovalo počátky mého působení na stadionu v Hranicích, protože ani v Příbrami nebyl vrhačský sektor na hlavní ploše. Byl dokonce až za tribunou v úzkém cípu stadionu, kde diskařské hody jen těsně mimo pravou výseč sektoru končily mnohdy až v místní říčce Litavce. Škoda jen, že na rozdíl od Hranic, je zmíněný stadion U Litavky v Příbrami dnes už pouze fotbalový.

Co se týká hranické atletiky, jsem vlastně „naplavenina“, protože do Hranic mě v roce 1987 zavál profesní vítr vojáka z povolání. Hned první den v novém působišti jsem vyhledal místní stadion. Tam jsem, ke svému milému překvapení, spatřil trénujícího Zbyňka Šebestu, kterého jsem do té doby znal jen z atletických tabulek. Od Zbyňka jsem se ale záhy dozvěděl překvapení nemilé, kterým byla informace o neexistujícím družstvu mužů.

Na stadioně jsem začal trávit stále více času a postupně se seznamoval s dalšími osobnostmi hranické atletiky. Především to byli, již zmíněný, Zbyněk Šebesta, bratři Šprenclové, Vláda Vypelík, Pavel Adler, Mirek Gadas, Olda Lukeš, Vláda Kaspar a mnoho dalších, kteří se, pevně věřím, na mne nebudou zlobit, že jsem je neuvedl jmenovitě. Všichni jmenovaní i nejmenovaní mi brzy vytvořili novou rodinu, rodinu atletickou, protože v té době jsem v Hranicích téměř nikoho jiného neznal.

Již od začátku jsme sprádali plány na vytvoření družstva mužů, což se podařilo v roce 1989. Družstvo, vzniklé kolem „naší“ vrhačské skupiny doplnili dále zkušení harcovníky i nadějní dorostenci. Po dobu mého působení v družstvu jsme se téměř vždy rvali o nejvyšší příčky každé soutěže, které jsme se účastnili i přes jejich časté slučování nebo reorganizace.

Spíš, než na sportovní výkony a výsledky, které lze vyhledat v tabulkách nebo ročenkách oddílu, bych rád touto formou krátce zavzpomínal na prožitky a momenty tohoto krásného období mé sportovní dráhy, které mi utkvěly v paměti. Možná už nebude jejich interpretace úplně přesná, stárnu, ale o to upřímnější.

Vzpomínám, jak jsme na závody jezdili i vlastními osobními vozidly, jejichž střechy zdobily skokanské tyče a oštěpy, které někdy vyčnívaly i ze zadních oký-

nek. Jezdili jsme také autobusem, ve kterém nám starším jízdu svým povykáním zpestřovala omladina ve složení: Kolář, Münster, Odstrčil, Alex, Valenta a další...

Vzpomínám na nekonečně dlouhé čekání před závody mimo Hranice, jestli „cyklisté“ Zbyněk Šebesta a Ivoš, Petr a Pavel Šprenclové dorazí včas a v pořádku na začátky svých disciplín.

Vzpomínám na velmi příjemné zastávky v motorestu Slezanka na cestě ze závodů v Třinci. Vzpomínám na úžasné kamarády ze Slovenska Marka Aneštika, Radka Šatku a Juraje Trubirohu.

Vzpomínám i na parádní tréninky plné neustálého hecování a sázek, které nebraly konce, na vymyšlení nových soutěží a způsobů odhodů různým náčiním a na mnoho dalších „ptákovin“, kterých jsme se nadělali spoustu.

Určitě nemohu nezapomenout ani na bujará posezení na stadionu u příležitosti zakončení jednotlivých sezon, která byla většinou oslavou postupu do vyšší soutěže nebo oslavou vítězství v soutěži stávající. Během těchto akcí jsme si prožili mnoho legrace, zábavy a utužovali jsme naše kamarádké vztahy.

Celým tímto obdobím nás provázel neutuchající entuziasmus, vzájemná pomoc i podpora a tolerance našich nejbližších.

Když jsem se na začátku mého vzpomínání zmínil o vzniku mé nové atletické rodiny, netušil jsem, jak moc se mi postupně rozroste o další skvělé kamarádky a kamarády. Nebudu Vás všechny vyjmenovávat, protože bych možná na někoho zapomněl a to bych opravdu velmi nerad. Všem Vám za krásné společně prožité chvíle, na stadionu i mimo něj, děkuji.

Po té, co jsem pověsil „disk na hřebík“, zapojil jsem se do činností v oddílu jako místopředseda, rozhodčí a trenér. Jako svůj největší rozhodcovský počín považuji účast na ME U23 2011 v Ostravě, které bylo obrovskou odbornou zkušeností a zároveň nádherným sportovním zážitkem. Tento zážitek ještě mnohonásobně umocnilo mé setkání a společné foto s Jürgenem Schultem, stávajícím světovým rekordmanem v hodů diskem.

Trenérskou „kariéru“ jsem započal trénováním mé první tréninkové skupinky, která čítala Lucku Vyplélíkovou a mou dceru Terezku. Snažil jsem se vpravit je do tajů hodů oštěpem a diskem, leč téměř marně. Jednotlivé tréninkové jednotky byly velmi pestré a podnětné, ne toliko díky rozmanitosti tréninkových prostředků a metod, které jsem se coby čerstvý držitel trenérské 1. třídy snažil praktikovat, ale hlavně díky situacím a událostem v jejich průběhu. Tu zlomený pěstěný nehet Lucky, tu oštěpem trefený sloup osvětlení pilinové dráhy nebo zapáchnutý ve statném smrku. Mnohdy jsme většinu tréninku strávili hledáním zakutálených disků ve vysoké trávě nebo rozháněním davu přihlížejících mladých fotbalistů, které holky přitahovaly jako magnet, zejména odvážný outfit Lucky.

Přes další, spíše krátké epizody s Lukášem Brennem, Michalem Gerlou, Jirkou Smolou, Pavlem Mrázem nebo Klárou Úlehlovou a Lenkou Tomečkovou, se na mne v roce 2011 usmálo trenérské štěstí, kterým byla spolupráce s Matyášem Řihákem.

S ním vytvořili mou další malou vrhačskou tréninkovou skupinu Jarda Kučař a David Rotrekl. Jarda s Davidem mi jistě prominou (díky chlapi), když se ve svém vzpomínání zmíním krátce jen o Matesovi.

Ze skupiny Kláry Úlehlové a Honzy Milase jsem dostal dárek v podobě velmi dobře všeobecně připraveného, ukázněného a inteligentního mladého atleta. Pravdou je, že jsme tu pravou disciplínu (hod diskem), přes počáteční úspěchy v hodů oštěpem, přes medaile z halového M ČR ve vrhu koulí hledali možná trochu dlouho, ale myslím, že se to podařilo (medaile z MČR juniorů a MČR U22). Matyáš mi pomohl získat první větší trenérské „ostruhy“.

Nebudu zde vypisovat peripetie, pohodičku či napětí během stovek hodin strávených společně při tréninku nebo závodech, na stadionech, v posilovnách, v autě atd. Blíže neuvedu ani závodní úspěchy nebo nezdar. Jen já a Matyáš víme, co všechno jsme spolu prožili a pro zdar našeho společného díla udělali. Musím ale napsat, že mě Matyáš v mnoha směrech obohatil a ve skrytu duše doufám, že já jeho také...

Zbyněk Šebesta (*1962)

Už od dětství jsem sportoval. Vystřídal jsem spoustu aktivit, ale nakonec zvířela atletika. V hranickém atletickém klubu jsem začínal jako starší žák. Vždy mě to táhlo spíš k technickým disciplínám, k hodům a vrhům. Na co nestačila fyzika, to jsem doháněl nácvikem techniky. Přes disk a kouli jsem přešel k hodů kladivem. Začátky byly náročné, neboť správná technika je u této disciplíny klíčová. Od nejlepších kladivářů té doby jsem se učil otočky, rytmus, odhod, rovnováhu... Výkony šly postupně nahoru a zajistily mi přestup do Vítkovic. Tam jsem prožil vrchol své atletické kariéry. Po několika letech jsem se vrátil zpět do Hranic. Dodnes přispívám nejen pár body do soutěže družstva mužů, ale i radami mladším. Závody jsou pro mě nejen zábavou, ale také jediným tréninkem. V poslední době jsou zpestřením sezóny veteránská klání. Pro mě stále platí, že stabilita je důležitá nejenom v kruhu, ale i v životě...

Václav Žabíček (*1967)

Moji doménou v atletice byly vždy běhy, především ty na delší vzdálenost. Ve školním a dorosteneckém věku jsem se věnoval basketbalu, takže běh mi byl vždy blízký. Atletikou jsem se vážněji začal zabývat docela pozdě, někdy počátkem 90. let 20. století v době, kdy mi bylo již přes 20 let. V té době jsem se začal výrazněji věnovat triatlону, cyklistice a běhu na lyžích, tudíž běh na delší vzdálenosti jsem z důvodu provozování těchto disciplín potřeboval. Chodil jsem hodně trénovat na atletický stadion v Hranicích a do okolních lesů. Zde si mě všiml Láda Kaspar a několikrát mě oslovil, zda bych nechtěl reprezentovat místní atletický oddíl. Nějakou dobu jsem odolával, ale nakonec jsem podlehl a stal se členem SK.

Moje role v oddílu zpočátku spočívala v účasti na jednotlivých kolech II. ligy právě v běhu na dlouhých tratích, občas jsem vypomohl i ve štafetách. V té době byla II. liga ještě společná pro jižní a severní část Moravy, takže konkurence byla veliká a získat nějaký ten bodík nebylo jednoduché. Tak jsem po několik let vypomáhal oddílu drobnějšími bodovými zisky. V té době byla v oddíle spousta hostujících závodníků především ze Slovenska, úroveň v jednotlivých disciplínách byla hodně vysoká. Přesto se oddíl umísťoval vždy na předních příčkách. Později, s odchodem hostujících závodníků výkonnost oddílu poklesla a pamatuji si, že jeden rok jsme dokonce sestoupili do nižší soutěže (mám pocit, že to byla divize). Tu jsme suverénně vyhráli a po roce se opět vrátili do druhé ligy.

Později došlo k rozdělení této soutěže na severní a jižní část. Tím došlo ke snížení úrovně a konkurence v disciplínách a my se opět vždy umísťovali na předních příčkách. Asi 2 roky jsme dokonce účinkovali v I. lize, kam jsme po vítězství v baráži postoupili. Tato soutěž však byla nad naše síly, neboť jsme na ni neměli dostatek kvalitních závodníků a stavět ji na hostech jsme nechtěli. Zároveň jsme stavěli i mužstvo v lize druhé. V současné době účinkujeme tedy jak družstvo mužů, tak i žen v lize druhé. Počet družstev v této soutěži v našem regionu v posledních letech výrazně vzrostl, s nástupem mladých závodníků se lehce zvýšila konkurence, ale hlavně množství závodníků v jednotlivých disciplínách.

Má aktivní atletická kariéra se nezádržitelně blíží ke svému konci. Získávat body mezi borci mladšími často i o několik desetiletí je čím dál složitější a přiznám se, že má vůle trénovat a chtít se vyrovnat mladým závodníkům s přibývajícím věkem klesá. Několik let jsem se věnoval i trenérské činnosti, ale vzhledem k mým směnám v práci se nemohu účastnit pravidelných tréninků. V současné době se tedy věnuji spíše rozhodcovské činnosti na závodech, které pořádáme, několik let působím ve výboru SK.

Pavel Kukla (*1971)

Za sebe mohu přispět jedině tím, že jsem za Hranice hostoval z Opavského Slezanu. Moje disciplíny byly vrhačské - koule, kladivo, disk a těch deset let už to bude. Nevím to ale přesně. Každým rokem jsem se umísťoval v bodování do třetího místa. Byly roky, kdy jsem bodování ovládal. Přes postupy a sestupy mezi první a druhou ligu jsem za Hranice hostoval rád, i když jsem se nikdy nezúčastnil z časových důvodů žádné výroční schůze, na kterou jsem byl zván. Rok 2019 byl mým posledním za Hranice, protože to tak vedení Slezanu chtělo. Od letošního roku bude soupeři. S Vládou Kasparem byla vždycky dobrá spolupráce. Tuto cestou bych mu chtěl poděkovat.

Iva Podjuklová (*1974)

Také přispěju atletickou troškou do oddílového mlýna. K atletice a oddílu SK Hranice jsem se dostala díky svým třem úžasným dětem, které začaly s atletikou dříve než já a mají obrovský podíl na mé lásce k atletice. Začínala jsem téměř ve veteránském věku a po kouskách se prokousávala přes páteční výběhy a občasné tréninky na dráze až k pravidelné přípravě na spoustu různorodých závodů.

Ano, je velmi příjemné stát na nejvyšším stupínku a poslouchat WE are the champions... Mnohem příjemnější je doprovázet a povzbuzovat své děti při jejich vrcholných závodech, to by si člověk vykřičel hlasivky. A držel slzy zuby nehty za víčky... Také když si mí malí svěřenci se mnou na konci tréninku plácnou a já na nich vidím, že je trénink bavil.

Během pár let jsem se přerodila z pozorovatele v závodníka, který jde po hlavě do všech bláznivých tratí a disciplín. Postavit se na trať maratonskou – výzva. Pokaždé si v cíli řeknu: už nikdy... Nebo si zaběhnout 100 m na mítinku Zlatá tretra Ostrava v závodě Masters. Reprezentovat nejen oddíl, ale i českou republiku na mezistátním utkání veteránů. Zkusit si opakovaně speciální Běžecký desetiboj, pořádaný po celé Evropě. Náš oddíl tyto závody také pořádá v roce 2016. Procestovat díky atletice spoustu míst, měst a zemí, ze kterých pozná jen atletický ovál nebo jinou závodní trať, a přece se nejraději vracím na náš krásný stadion, lehnu si na záda na sluníčkem vyhřátý tartan a zavřu oči... nejoblíbenější místo na světě.

Hana Štolcarová, roz. Sommerová (*1979)

Můj život bohužel nedokážu vnímat jako jména, místa a data v nějaké encyklopedii. Mé vzpomínky jsou spojeny vždy s pocity, které ve mně různé zážitky vyvolávají a tak je to i s atletikou. Nepamatuji si kdy, kde a s jakým výsledkem jsem závodila, ale pamatuji si, to nejdůležitější pro mě, co jsem cítila. Prožila jsem radost, smutek, překvapení, zlobu, nadšení, nervozitu, pokoru, zvědavost, zklamání i spokojenost... Atletika je po mé rodině největší láska mého života a rozhodly o tom dva dny. V tom prvním jsem se dozvěděla, že jsem přijata do atletické třídy nejlepšího trenéra M. Gadase a díky němu jsem mohla všechny ty zážitky na trénincích a závodech prožít. Ten druhý den přišel o mnoho let později, kdy jsem se rozhodla, že přijmu nabídku na trénování malých dětí.

Je hezké si přečíst své jméno na prvních místech tabulky, ale důležitější jsou zážitky, které se mi vybaví. A nejvíce je jich spojeno s tréninky, ne se závody. Na tréninky jsem se těšila, zato závody jsem ráda neměla. Byl to vždy stres, zda splním očekávání svá i trenéra, ale tréninky byly něco jiného. Byl to čas, kdy jsem sice musela dělat věci, které mi „předepsal a nařídil“ někdo jiný. Ale jak to zvládnou, záleželo jen na mně. Nemusela jsem se porovnávat s jinými, stačilo dělat vše nejlépe, jak jsem uměla a dokázala já. Vzpomínám si na klid po tréninku, když se mi nechtělo domů a sedla jsem si unavená na tribunu, vítr mával větvemi topolů, které lemovaly stadion, a bílé chmýří se vznášelo nad cílovou rovinkou. Nebo když jsem viděla, jak se na stadion žene od Helfštyna bouřka a přála jsem si, ať všechno stihnu dříve, abych na škváře nemusela běhat v dešti a zašpinit se. A když se vypršelo, ukázala se krásná duha nad kostelem a vlaštovky začaly opět létat nad dráhou. Když jsem v létě po tréninku šla na koupaliště, kde už téměř nikdo nebyl, opřela se zády o stěnu dvacetipětimetrového bazénu a sledovala, jak zapadá slunce. Nezapomenu na nekonečné výběhy, kdy Mirek nacházel nej-různější zkratky a potom jsme hledali cestu zpět. Když nás na soustředění vypustil z hotelu a nabral po hodině do auta na místě, kam jsem doběhla. Jak už se ani nezlobil, že jdu na trénink opět pozdě a že jsem před těžkým tréninkem snědla dva chleby se škvarkovou pomazánkou... Trénování s Katkou i Vendou jsem měla prostě ráda a jsem vděčná, že jsem to vše mohla absolvovat. Stejně jako tuto prou část svého atletického života si užívám i tu současnou trenérskou.

Když jsem souhlasila s tím, že zkusím rozjet atletiku pro ty nejmenší děti, vůbec jsem netušila, k jakým počtům se postupně propracujeme. Dnes musíme některé zájemce i odmítat. První rok jsem v zimě trénovala na tribuně „haly“ s pěti dětmi. Vyráběla jsem papírové překážky a vymýšlela hry a pokřik. Nadšení těchto

malých atletů, jejich radost z pohybu a jejich štěstí z jakéhokoli pokroku bylo tou největší odměnou. Postupně jsem přebrala děti přípravkové, které se snažím s Vráťou i Ivankou naučit základům všech atletických disciplín, tak aby děti byly všestranné. Aby byly dobře připravené na tréninkovou dřinu, která přijde teprve později, pokud vydrží. Předávám dále pravidla a návyky, která jsem se musela naučit i já, ale snažím se nezapomenout, že především to musí být radost. A tak když se na stadionu před rovinkami děti opět dožadují, abych „říkala“ i když se mi zrovna moc nechce, tak vymyslím zadání, podle kterého mají vyběhat. Jejich šťastný pohled, když přes ty překážky konečně přeběhnou, když si zlepší výkon, když se jim podaří dobré umístění. Ale stejně tak stačí, když si mohou na konci tréninku zahrát „na schovku“ nebo „na ocásky“.

Někdy mě sice přepadne trochu zklamání, když si uvědomím, jak nepravidelně některé děti na tréninky dochází a jak i po několika letech takového „chození do atletiky“ jsem je běhat prostě nenaučila. Já jsem vynechala, jen když jsem nebyla kvůli nemoci ve škole, jinak mi to nikdo nemohl zakázat. Nejtěžší pro mne ale je, vidět jejich smutek, když se jim něco nedaří, či nepovede. Víím, že do dalšího života je obrovská škola nejen umět vyhrávat, ale především zvládnout prohru a neúspěch. Ale pamatuji si, jak to v tu chvíli strašně bolí. Už chápu, co znamená, když se mi Mirek snažil vysvětlit, že trenér je více nervózní než závodníci...

Hana Štolcarová (roz. Sommerová) při skoku do výšky.

Klára Úlehlová (*1982)

Můj život

Vzpomínky. Jaký já jsem pamětník, když si skoro nic nepamatuji, alespoň mí nejbližší ze mě občas šílí, jak to, že si některé události vůbec nepamatuji. Něco v hlavě uvízne, něco vůbec. Například některé osobní rekordy mých svěřenců si pamatuji téměř na setiny přesně, co se stalo na jakém závodě, kdo kde překonal jaký oddílový rekord, ...

Ale z paměti se vynořují myšlenky i na dřívější události. Jak mě tatka poprvé dovedl na stadion. Bylo mi deset, což už je téměř 28 let zpět (no fuj, toto letí). Děčka z tréninkové skupiny Vládi Vyplelíka a Hanky Červínkové byly nastoupené v řadě a já se k nim nesměle přidala. Tehdy jsem netušila, že to i o čtvrt století později bude stále můj život, který mě baví a naplňuje. Ano, atletika je můj život.

Ze svých začátků si pamatuji tréninky v poměrně velké partě, která se však každým rokem zmenšovala. Jak jsme s kamarádem Mirou Sýkorou lezli na tréninku na ořech, který stál u dráhy v zatáčce za cílem (už tam není). V sokolovně jsme se schovávali za závěsy nebo mezi židle, které tam byly naskládané. Trenéři z nás museli šílet. Jakmile jsem začala sama trénovat děti, tréninky v sokolovně jsem zrušila, protože se tam opravdu smysluplně trénovat nedalo, jednat to děsně klouzalo a hlavně děčka byly furt někde schované. Ano, děti jsou furt stejné :)

Kamarádi na tréninku se postupně obměňovali, já stále zůstávala. Až jsem na chvíli, když skončila i moje dlouhodobá sparringpartnerka Lenka Tomečková, zůstala úplně sama, matně si pamatuji (ach ta paměť), že tehdy mě to až tak nebavilo. Někdy na mně byli i tři trenéři a já sama. Občas se objevil někdo nový, ale většinou to nemělo dlouhého trvání. Nějak jsem doklepala Střední průmyslovou školu stavební, kterou jsem vybírala hlavně podle toho, aby to bylo blízko, abych mohla trénovat (do oboru jsem se teda netrefila). Někdy v té době se mi povedl můj největší úspěch (ono se to ani úspěchem moc nazývat nedá) na Mistrovství ČR, kde jsem skončila pátá na 400 m mezi juniorkami.

Po přechodu na vysokou školu do Olomouce už to bylo těžší. Vzhledem k časové náročnosti studia jsem atletiku dělala tak nějak na setrvačnicku a poslední ročník studia téměř vůbec nezávodila. Po škole mě ovšem trenér přitáhl zpět a zapojil mě nejen do trénování dětí, ale hlavně do chodu celého oddílu. A tehdy se můj život s atletikou propojil téměř na 100 %. Oddíl jsem pojala tak trochu za své „dítě“. A těch cizích dětí, co jsem za tu dobu trénovala, je nepočítaně. Některé se člověku vryjí do paměti. Když přijde osobnost, tak to člověk asi pozná i u malých špuntů. Dodnes třeba vidím před sebou, když přišel na trénink popr-

vé Matyáš Řihák, jak stál v modrém tričku s rodiči pod dnes již neexistující věží u cíle. Nebo první trénink Vojty Podjukla v naší skupině, jak jsme mu řekli, že má jít něco kratšího než ostatní, protože byl nový a mladší a on celou dobu, než ostatní doběhli, kroužil okolo altánku v parku. Říká se, že sprinterem se člověk rodí, vytrvalce musí vychovat, ale tady se vytrvalec přímo narodil. Jeho bitky na tréninkách se starším bratrem Zdeňou byly také nezapomenutelné.

Závodím stále, už jsem sice dospěla do veteránského věku a většina závodnic na startu vedle mě by mohly být moje dcery, ale stále mě to baví a doufám, že svým svěřencům předávám alespoň trochu zápalu pro atletiku. Radost s úspěchů svěřenců už převládá nad vlastními závodními „úspěchy“. Někdy je to lehce schizofrenní, když bych třeba potřebovala vidět svoji svěřenkyni v závodě, ale bohužel běžím s ní v rozběhu (že, Zdrážo). Nebo dělám rozhodčího a měla bych se tvářit důstojně a profesionálně a místo toho tam skáču radostí (dělám rozhodčího v poli) jak gumídek, když Matyáš Řihák hodí posledním pokusem v oštěpu na Olympiádě dětí a mládeže výkon na bronz. Nebo dělám rozhodčího v cíli na Mistrovství republiky dorostu a juniorů a Adéla Dostálová si doběhne na půlce pro bronz, to jsem se opravdu neubráníla objetí a slzám.

A když se to všechno pak spojí třeba tak, že si vychováš svěřenkyně, se kterými si zaběhneš štafetu na Mistrovství republiky mužů a žen, tak je to nádhera, ta sdílená radost. Štafety nám loni fakt šly. Díky, holky...

A díky všem, co se mnou jdou tím atletickým životem. Ať už jsou to svěřenci, lidi z oddílu našeho i cizích, se kterými se setkáváme pravidelně na závodech (se svou atletickou rodinou se vidím častěji než s tou vlastní rozšířenou). Každý mě nějak ovlivnil a od každého jsem si něco vzala. A taky díky své úžasné rodině, bez které bych se nemohla atletice a fungování oddílu věnovat v takovém rozsahu. Moc si toho vážím. A do života... pokud něco nejde, ne zoufejte, „to se rozběhá“ :)

Zbyněk Čech (*1983)

Pořád skáču přes kaluže

Vybrat nejhezčí atletickou vzpomínku by v mém případě bylo během na dlouhou trať a tak to zkusím spíš chronologicky od té první. Přestože jsem jako vesnický hoch neměl o intenzivní pohyb nouzi, tak díky své malé výšce až do prváku na hranické lesárně nic nenasvědčovalo tomu, že bych kdy mohl bojovat

s gravitací atletickým stylem ve vertikálním směru. Jistých predispozic si ale všiml Mira Menšík někdy ve třetáku a po prvním a posledním startu na parketách (Agrolatka v Přerově) to pak šlo ráz na ráz a to pouze a jen v tretrách. Maturitu jsem okořenil prvními starty v soutěži družstev mužů v hranickém dresu, kterému jsem v týmové soutěži věrný dosud.

Díky vysokoškolským studiím v Brně pak následovalo pět krásných let pod křídly Čiby Nezdařila, kdy jsem si šáhl nejen na solidní výkony, ale i na setkání se světovou atletikou (kupříkladu osobní setkání s Javierem Sotomayorem) a hlavně jsem tehdy poznal jedny z nejlepších atletických přátel, se kterými jsem pak v rámci doktorských studií vytvořil jedinečnou tréninkovou skupinu. Atletický trénink bez ohledu na jeho intenzitě jsem vždy bral jako relax a duševní restart a mnohdy jako „útek“ před všedním světem. Drsné vícebojařské tréninky pod Lukášem Klímou, doplněné jedním oroseným chmelovým iontákem u technického rozboru tréninku, byly základem mojí nejlepší atletické éry kolem roku 2008, kdy se dařilo víceméně vše, na co jsem šáhl.

Atletiku jsem dělal vždy pro radost a v kombinaci s téměř nulovými zraněními mě to baví dodnes. Přestože moje jednotlivé úspěchy v podobě osobních rekordů nebyly nějak závratné a zároveň ani nicotné, tak nejvíce jsem si vždy užíval týmové soutěže v hranickém dresu a skoro bych si nedokázal přestavit rok bez „povinných“ čtyřech kol s partou nadšenců jako já. Hec byl vždy mým nejlepším motorem a tak jsem se díky němu dostal nejen téměř ke dvěma metrům ve výšce (PB 196 cm), ale taky díky sázce s Vládou Kasparem při sestupu do divize k prvním startům v trojskoku. Tato neúprosná atletická disciplína pak byla paradoxně zdrojem těch nejlepších sportovních vzpomínek, ať už v podobě jediné účasti na MČR dospělých a nebo legendární bitvě s Pavlem Mrázem v Olomouci, kdy jsme oba skočili přes 14 metrů a já tehdy vytvořil dosud platný oddílový rekord – 14,18 m.

Přestože mi možná někdy atletika něco málo vzala, tak mi to mnohonásobně vrátila a pomohla mi překonat snadněji i ty doby zlé, kdy si pro mě před pěti lety přišla zubatá a dodnes vidím slzy v očích Ricciho, když jsem asi 6 týdnů po chemoterapii holohlavý skočil 181 cm. To je něco, co vás nakopne i když jste na dně. Byť výkonost šla v posledních letech rapidně dolů, dva metry jsem nikdy neskočil, už ani nedosáhnou kýžené mety 150 přeskoků sebe sama v závodech (tj. 180 cm, nyní jsem na 136 zápisech), tak skákání mě baví čím dál víc a nikdy jsem nelitoval toho, že jsem královně sportu věrný skoro dvacet let. A myslím, že tomu tak bude navždy!!!

Rostislav Kolář (*1987)

V dresu SK Hranice – v dresu krásných barev

S atletikou jsem začínal již od první třídy v dětském oddílu u Marty Šromotové v Lipníku nad Bečvou, který byl po dvou a půl letech bohužel zrušen. Již tenkrát jsme ale jeli na hranický Běh vítězství, ten jsem později běžel ještě několikrát.

O mém spojení s atletickým oddílem SK Hranice rozhodlo na podzim roku 2003 doporučení pana Vladimíra Mikešky, bývalého skvělého sprintera a zároveň tehdejšího místostarosty města Lipník nad Bečvou, kde jsem strávil většinu svého dětství, posunout to mé běhání někam dál. Již tehdy jsem byl ale ve škole mezi děvčaty znám jako skvělý běžec. Když jsem váhal mezi Hranicemi a Přerovem, V. Mikeška prohlásil, že Hranice mají lepší úroveň a zařídil mi trénink u jednoho hranického trenéra. Jmenoval se Miroslav Gadas a chtěl po mně, abych běhal víc než doposud. Dojem na mne nový trenér udělal také tím, že trénoval s Jožkou Plachým i svými úspěchy s Kateřinou Glosovou. Po roce mi M. Gadas doporučil zřejmě proto, že měl divčí tréninkovou skupinu, abych přešel do skupiny Vladislava Kaspara. Když jsem od M. Gadase odcházel, měl jsem slzy v očích...

V Kasparově skupině byli kluci i jen o rok starší než já, takže mě to začalo o mnoho víc bavit. Bylo to také poprvé a naposled, kdy jsem měl s kým trénovat (hlavně s Lukášem Šofovičkou). Nezapomenu, jak jsme si po tréninku jednou dávali maso z kozla, které přivezl tenkrát velmi talentovaný Lojza Pánek. Mou disciplínou v juniorském věku byla čtvrtka (snad ve šlépějích K. Koláře?), jeden rok jsem si přidal na radu trenéra i nízké plůtky. Vytrvale jsem jezdil i na přespolní běhy, ač jsem v závěru měl téměř vždy před očima černo. Úspěchy však byly spíše jen štafetové, hlavně co se MMaS týče.

V ligovém družstvu v té době hráli prim Pavel Mráz, Radek Masař a Zbyněk Čech. Nezapomenutelné byly především divizní souboje s Vyškovem. Nezdálo se však, že by přede mnou byla nějaká zářivá atletická budoucnost. A tak jsem po 1. ročníku studia na náročném VŠ s atletikou přestal, abych se k ní v roce 2012 opět vrátil. Atletika byla mojí dosud nejmilnější milenkou. Dal jsem se ovšem k dálkoplažům a trénoval podle rad Emila Zátopka (nejčastěji 5x200–20x400–5x200, jednou jsem se dostal ale i ke 30 čtvrtkám). Na prvním ligovém kole mi pak Zbyňa Čech řekl „Co Ty tu?“. Vytrvalecké disciplíny mi začaly sedět, pro ligové družstvo to také znamenalo větší příděl bodů z mé strany. Konečně jsem začal nějaké závody také vyhrávat, když ovšem nepřijela příliš velká konkurence. Pětkrát v řadě jsem v hranickém dresu reprezentoval v závodě z Běchovic do Prahy (z toho 3x MČR).

A pak se to stalo. Matej Tóth (SR) se stal v roce 2015 mistrem světa v závodní chůzi. A já si řekl, že to musím také zkusit, byť v oddíle se vždycky říkalo, že závodní chůze je strašné utrpení. Na nesmělý dotaz ohledně ligového závodu v chůzi mi V. Kaspar naznačoval, že to po mně nemůže chtít. Jako první závod jsem si dal rovnou chodeckou hodinovku (v místě bydliště se tou dobou nic jiného nekonalo). Chodeckou techniku jsem se naučil z videa (závody M. Tótha) a knížek. Po závodě jsem měl více dotazů typu, kdo tě trénuje, máš dobrou techniku. K závodní chůzi jsem přešel natrvalo až v roce 2017 z důvodu delší nemoci – na běžeckou sezónu bych již nestihl natrénovat (zato na chůzi jsem si troufl).

Našel jsem tak svou pravou a zaslíbenou disciplínu, začalo se o mně říkat, že pro závodní chůzi mám talent. Chodci veteráni mě opakovaně doporučovali, abych se nechal trenérsky vést chodeckým specialistou. Dostal jsem se nakonec k dr. Petru Brandejskému, bývalému chodeckému reprezentantu, a rázem u nás bylo lepší než já méně chodců, než je prstů na ruce. Moc lepší chodeckých trenérů dle mého soudu u nás není. Zvykl jsem si na stupně vítězů a nebál se vítězit. Kéž by se o tom dozvěděl předčasně zesnulý můj první hranický trenér M. Gadas, rád bych si s ním popovídal. Jediné, co mne vedle této skutečnosti mrzí, je, že jsem s chůzí nezačal již dříve. S dresem SK Hranice jsem toho prožil hodně a věřím, že ještě mnoho prožiji.

Petra Vašinová (*1990)

Do atletiky jsem začala chodit ve třetí třídě. Tehdy jsem byla zařazena do tréninkové skupiny trenérek Hanky Sommerové (nyní Štolcarové) a Ivy Smolové. Byly to mé první atletické krůčky. Formou her jsme se učili veškeré disciplíny a moc mě to bavilo. V páté třídě jsem byla přeřazena do starší skupiny trenéra Mirka Gadase. Tady už se tréninky staly těžšími. Postupem času se skupina zmenšovala a na konec jsme zůstaly jen dvě. Začaly jsme se specializovat na střední tratě. Trenér Mirek to se mnou ani s mou kamarádkou neměl nikdy moc jednoduché. Ale byl velmi trpělivý a pro atletiku žil. Ve třetím ročníku gymnázia už jsem zůstala sama. Trenér byl pedant, ale zažili jsme spolu spoustu krásných běžeckých let. Trénovat jsme spolu zůstali i přesto, že jsem šla studovat vysokou školu do Olomouce. Byli jsme sehraná dvojka. Za těch x let mě znal snad lépe než má rodiče. Nicméně pak přišla osudová rána a trenér v roce 2013 zemřel. Nějakou dobu jsem přemýšlela, zda mám dále pokračovat nebo s atletikou skončit. Nic-

méně to, co vždy bylo trénovým cílem, aby se atletika a hlavně běh stal součástí mého života, mě udrželo u běhání. I když už jsem skončila s dráhovou atletikou, i nadále běhám a běh je mým životním stylem. Jsem každý den vděčná za to, že právě trenér mi ukázal tu správnou cestu životem spojenou se sportem a že sportovec nemusí se svou kariéru končit se znechucením. Vždy budu velmi ráda vzpomínat na léta prožitá na hranickém stadionu.

Svatopluk Uvízl (*1995)

Členem atletického klubu v Hranicích jsem se stal na střední škole, kdy jsem nevěděl co s časem po vyučování. Plný ambicí jsem začal trénovat pod trenérkou Klárou Úlehlovou, ale z časových důvodů jsem po chvíli přešel pod Vladislava Kaspara. Ten byl vždy pozitivně naladěný a říkal, ať dělám vše s úsměvem. To bylo však při některých trénincích vážně nemožné (teda alespoň pro mě, on se smál pořád). Nejradši jsem trénoval skoky a sprinty, ale nějak zvlášť mi to nešlo, a tak jsem zařadil i běh na 400 m. To jsem ale nesnášel, stejně jako 400 m překážek, tato disciplína pro mě byla hodně zničující, ale kupodivu mám na ni lepší vzpomínky než na hladkou čtyřstovku.

Ze začátku to se mnou vypadalo dobře. Zlepšoval jsem se a byl rád za každý trénink, i ten sebetěžší. Pamatuji si, jak jsme běhávali v zimě za mrazu, kdy člověku tuhnul úsměv na tváři, v létě nás neodradila ani ta největší vedra, ze kterých pálily nohy na rozžhaveném tartanu. Tou dobou jsem chodil do hranické atletiky rád, bavilo mě to a těšil jsem se na každý další závod, abych si mohl zlepšit svoje osobní rekordy a pomoci týmu se dostat výš. Dostali jsme se dokonce i do 1. ligy, to byl asi nejvíce skvělý pocit za celou dobu, kdy jsem za Hranice běhával.

Bohužel asi po dvou letech mě začaly strašně bolet okostice a radost z pohybu byla tatam. I tak jsem se dál snažil zlepšovat v domnění, že to nějak přejde. Výsledky ale pro mě začaly být neuspokojivé, a tak mě pomalu ale jistě začala opouštět láska k běhání a celkově k náročným sportům. Nakonec jsem odmaturoval, poté jsme se s rodinou přestěhovali do vesničky v Jihomoravském kraji, ve které není ani fotbalové hřiště. Po střední jsem tedy trénoval jen běháním po lese. Párkrát jsem se ještě ukázal na závodech, ale poté, co jsem vzdal studia na VŠ, neměl jsem prostor ani chuť trénovat. A tak jsem s tím vším skončil.

Dodnes však na střední školu i atletiku vzpomínám rád. I když to občas dost bolelo a ne vždy vše šlo tak, jak bych si přál, alespoň jsem se na tréninku s Ladou nikdy nenudil.

Matyáš Řihák (*1996)

Je opravdu těžké shrnout mé zážitky spojené s oddílem atletiky v Hranicích pouze do tohoto krátkého článku. Každopádně je to poprvé, co se dostávám do role pamětníka, takže se pokusím podat co nejlepší výkon.

S atletikou jsem začal v roce 2008 a od té doby se pro mě stala životním stylem. Nebylo to pouze o trénincích a závodech. Atletika mi dávala životní cíle, režim a naučila mě disciplíně. Zamiloval jsem si ji zejména kvůli fajn lidem, kterých je v našem hranickém oddíle celá řada. Jako první bych chtěl zmínit Kláru Úlehlovou. Klára mě naučila všechny atletické základy. Naběhal jsem s ní takových kilometrů, že teď bych se z podobných běžeckých tréninků dostával jen těžko. Úplně mi není jasné, proč mě tréninky s Klárou tak bavily, když jsem většinu času sotva popadal dech. Možným důvodem by mohlo být její nadšení pro atletiku a pohodový přístup. Atletika jí vždy bavila, a proto bavila i nás.

Chci zmínit také své tréninkové parťáky Davida Rotrekla, Zdeňu Podjukla, Jaromíra Kuchaře, Adama Oravu a Vojtu Podjukla. Během tréninků, závodů a soustředění jsme toho hodně zažili a já jsem moc rád, že jsme měli takovou partu.

Na závěr jsem si nechal svého trenéra Jana Valenta. Když si vzpomenu, kolik času a úsilí mi trenér věnoval, tak mi nezbyvá než poděkovat. Myslím, že díky našim klidným povahám a vzájemnému respektu jsme byli vždy dobrá dvojka. Na společné tréninky a závody budu rád vzpomínat a věřím, že jsem se na trénincích naučil i něco víc, než jen házet.

Hranický oddíl je specifický svou přátelskou atmosférou. Tento fakt jsem si uvědomil až ve chvíli, kdy jsem měl možnost závodit nebo trénovat jinde. Mnohdy přehnané ambice trenérů způsobují naprosto zbytečné napětí. V našem oddíle máme naštěstí rozumné trenéry a napjatá atmosféra nehrozí. Proto bych chtěl oddíl atletiky v Hranicích popřát, aby fungoval stejně dobře i v budoucnu a mladí atleti měli možnost zamilovat si atletiku stejně jako já.

Vojtěch Podjukl (*1998)

Pod SK Hranice jsem začal trénovat o prázdninách mezi první a druhou třídou. V létě 2006 jsem přišel do skupiny Kláry Úlehlové, kde už byl starší brácha Zdeňka. Na stadioně byla tehdy škvára. Člověk si na ní nepřipadal jako velký atlet

a proběhnout se na tartanové osmidráze v Olomouci bral jako svátek, zato se do ní dalo kreslit. Často jsme trénovali v sadech Čs. legií a běhali „dlouhé“ běhy podél řeky Bečvy do Teplic. Ty mě bavily, protože jsem při nich nebyl poslední a nejspíš tady začala moje cesta k vytrvalosti. Dráhové tréninky byly jiný případ – pokud jsme se nevěnovali technickým disciplínám, pak to byla rychlost, což jsem jako nejmenší a nejpomalejší ve skupině těžce nesl.

Satisfakcí byly závody, kde jsem mohl běhat, co jsem chtěl, tedy pokaždé tu nejdelší trať. Povzbudila mě taky krosová sezóna 2011, kdy jako blesk z čistého nebe přišlo páté místo na mistrovství ČR v přespolním běhu. Ke konci základní školy jsem ostatní alespoň z části dorostl a znatelně zrychlil. Sprinterská příprava z minulých let začala dávat smysl a najednou jsem za ni byl rád. V kombinaci s prvními starty za družstvo dospělých mi to přineslo novou chuť do tréninku.

V roce 2014 jsem poprvé vyhrál závod ve finiši a odešel na střední školu do Opavy. Dostal jsem se do běžecké skupiny Zbyňka Tesaře – jednoho z nejlepších českých trenérů na střední tratě. Při přechodu na stadion, kde působí několik specializovaných tréninkových skupin, jsem zažil kulturní šok a v jedné z nich se s ním vyrovnával. Ve srovnání s oddílem s jednou mládežnickou skupinou zaměřenou na vše je to jako prestižní univerzita oproti vesnické malotřídce. Během působení v Opavě jsem dosáhl na první medaile z MČR, první reprezentační start a začal hostovat v extraligovém týmu Olomouce. Tady jsem taky vysledoval, že podíl náctiletých končících s atletikou je u nás daleko větší než jinde a pokoušel se rozebrat, v čem to spočívá.

Nepodařilo se mi to a opavská etapa vzala s maturitou za své. Bylo to na začátku sezóny 2018. Po ní jsem zvažoval odchod z „vrcholové“ atletiky. Sezóna se mi však mimořádně povedla a z oddílu jsem cítil podporu. Rozhodl jsem se zkusit další rok. Od maturity jsem trénoval ve skupině trenéra Kervitcera na pražském Olympu, pokračoval jsem tady v přípravě a bylo to první setkání s vrcholovým pojetím sportu.

Cílem pražské mise pro mě bylo kvalifikovat se na Mistrovství Evropy do 22 let a dostat se tím do resortního sportovního střediska. Na podzim 2019 jsem chtěl po roční pauze začít studovat VŠ a tudy vedla cesta, jak se finančně zabezpečit. Do té doby jsem chodil do práce, což už bych se školou a tréninkem nezahládal. Mistrovství Evropy, na kterém to celé stálo, mi však zůstalo na hony vzdáleno. Tvrdá příprava mi nesedla, zaostal jsem i za výkony z předchozí sezóny a s elitní úrovní se rozloučil. Konec je to hořký, ale aspoň jsem to zkusil.

Jsem hrdý, že jsem za celou tuto pouť nevysvlékl hranický dres. Na jaře se do něj vrátím i v rámci družstev. Děkuji hranické atletice za sportovní základy a vše, čím mi po dobu mého působení pomáhal. Pokusím se to postupně oddílu vracet.

Rekordy oddílu k 31. 12. 2019 v mistrovských disciplínách

Mužské složky – hala

Mladší žáci

60 m	7.49	Kobliha Lukáš	030114	10.12.16	Ostrava
150 m	18.09	Kobliha Lukáš	030114	10.12.16	Ostrava
300 m	42.3	Kurach Štěpán	700829	29.02.83	Ostrava
800 m	2:27.2	Křížan Petr	770728	10.02.83	Ostrava
1 500 m	5:21.40	Glet Ondřej	050830	14.12.18	Ostrava
60 m př.	10.63	Dvořák Tomáš	000611	13.12.13	Olomouc
Výška	140	Kolář Vratislav	710512	12.02.83	Valašské Meziříčí
	140	Zagrapan Jan	810819	22.01.94	Ostrava
Dálka	524	Brychta Karel	041003	15.12.17	Ostrava
Koule 3 kg	8.62	Vavřík Martin	030215	16.12.16	Ostrava
4x200 m	2:16.50	Bezděk Lubomír	020304	13.12.13	Olomouc
		Dvořák Tomáš	000611		
		Besta Vratislav	000829		
		Sargánek Karel	000413		

Starší žáci

60 m	7.28	Smola Jiří	880213	12.12.03	Olomouc
150 m	17.72	Kobliha Lukáš	030114	05.03.17	Praha
300 m	39.0	Alex Roman	790816	10.12.94	Ostrava
800 m	2:21.85	Podjukl Vojtěch	980812	13.12.13	Olomouc
1 500 m	4:34.8	Havlík Michal	790330	10.12.94	Ostrava
3 000 m	10:32.54	Podjukl Vojtěch	980812	09.02.13	Bratislava
60 m př.	8.31	Smola Jiří	880213	13.12.03	Ostrava
Výška	184	Orava Adam	981104	12.12.13	Olomouc
Dálka	630	Gadas Pavel	970129	14.12.12	Olomouc
Tyč	310	Sargánek Tomáš	770901	25.01.92	Ostrava
Koule 4 kg	10.49	Řihák Matyáš	961014	25.02.11	Olomouc
Sedmiboj	3478 b	Smola Jiří	880213	08.03.03	Olomouc
4x200 m	1:54.52	Gadas Pavel	970129	14.12.12	Olomouc
		Podjukl Vojtěch	980812		
		Orava Adam	981104		
		Pepernik Tomáš	980109		

Dorostenci

60 m	7.28	Smola Jiří	880213	12.12.03	Olomouc
200 m	22.9	Smola Jiří	770130	12.02.05	Praha
400 m	54.43	Vávra Vojtěch	981020	07.02.15	Bratislava
800 m	2:10.6	Kašpar Jaroslav	730228	21.01.89	Ostrava
1 500 m	4:20.0	Schwaller Radek	670322	08.01.83	Ostrava
3 000 m	9:13.2	Schwaller Radek	670322	13.02.83	Ostrava
60 m př.	8.02	Smola Jiří	880213	12.02.05	Praha
Výška	194	Jeřábek Jan	740415	17.03.91	Valašské Meziříčí
Dálka	643	Kročá Tomáš	770130	05.02.94	Ostrava
Tyč	380	Sargánek Tomáš	770901	19.02.94	Ostrava
Koule 5 kg	14.95	Řihák Matyáš	961014	20.12.13	Olomouc
Sedmiboj	4393 b	Smola Jiří	880213	27.-28.02.04	Praha

Junioři

60 m	7.13	Masař Radek	840923	09.02.03	Bratislava
200 m	22.89	Smola Jiří	880213	12.02.05	Praha
400 m	50,82	Vávra Vojtěch	981020	04.02.17	Ostrava
800 m	2:01.04	Podjukl Vojtěch	980812	16.01.16	Ostrava
1 500 m	4:03.59	Schwaller Radek	670322	17.02.85	Ostrava
3 000 m	8:45.4	Jaroň Aleš	600813	20.01.79	Ostrava
60 m př.	8.90	Mráz Pavel	860504	14.02.04	Praha
Výška	201	Walter Jan	610402	20.01.79	Ostrava
Dálka	643	Kročá Tomáš	770130	05.02.94	Ostrava
Trojskok	13.83	Horáček Petr	630302	17.01.82	Ostrava
Tyč	425	Matuška Valdemar	980119	06.02.16	Ostrava
Koule 6 kg	15.78	Řihák Matyáš	961014	06.02.15	Linc
Sedmiboj	3998 b	Orava Adam	981104	14.-15.01.17	Ostrava

Muži

60 m	6.98	Kozlovský Ondřej	820915	01.03.03	Bratislava
200 m	22.89	Smola Jiří	880213	12.02.05	Praha
400 m	50,69	Vávra Vojtěch	981020	20.01.18	Ostrava
800 m	1:55.06	Kučera Petr	701128	07.02.96	Ostrava
1 500 m	3:52.7	Kučera Petr	701128	11.02.95	Wien
3 000 m	8:44.74	Podjukl Vojtěch	980812	03.02.19	Praha
60 m př.	8.60	Masař Radek	840923	11.01.10	Praha
Výška	201	Walter Jan	610402	20.01.79	Ostrava
Dálka	643	Kročá Tomáš	770130	05.02.94	Ostrava

Trojskok	13.97	Čech Zbyněk	830708	19.01.08	Olomouc
Tyč	425	Matuška Valdemar	980119	06.02.16	Ostrava
Koule 7,26 kg	13.47	Velčovský Jaroslav	870304	07.01.17	Ostrava
5 000 m chůze	23:15.7	Kolář Rostislav	870715	27.12.19	Jablonec n/N
Sedmiboj	4144 b	Sargánek Tomáš	770901	20.-21.02.98	Olomouc

Mužské složky – dráha

Mladší žáci

60 m	7.5	Kročá Tomáš	770130	03.05.90	Hranice
	7.58	Kobliha Lukáš	030114	25.09.16	Olomouc
150 m	17.85	Kobliha Lukáš	030114	25.09.16	Olomouc
300 m	40.53	Kobliha Lukáš	030114	13.09.16	Prostějov
800 m	2:24.18	Kobliha Lukáš	030114	22.05.16	Praha
1 500 m	5:05.0	Potáček Petr	800326	09.06.93	Hranice
60 m př.	9.4	Červínek Petr	620227	29.05.75	Ostrava
Výška	160	Kročá Tomáš	770130	11.11.83	Jeseník
Dálka	575	Kročá Tomáš	770130	29.09.90	Uherské Hradiště
Míček 150 g	66.98	Gadas Pavel	970129	17.06.10	Hranice
Koule 3 kg	10.18	Beneš Vojtěch	030514	17.05.16	Šumperk
Disk 1 kg	20.87	Kaspar Vladislav	870116	04.05.00	Hranice
Pětiboj	2433 b	Kobliha Lukáš	030114	22.05.16	Praha

Starší žáci

60 m	7.2	Smola Jiří	880213	24.04.03	Hranice
150 m	17.15	Smola Jiří	880213	08.06.03	Hodonín
	17.0	Alex Roman	790816	05.06.94	Opava
300 m	36.61	Brychta Karel	041003	26.05.19	Znojmo
800 m	2:11.09	Vašíček Ondřej	920511	03.06.07	Olomouc
1 500 m	4:38.43	Podjukl Vojtěch	980812	15.09.13	Uherské Hradiště
3 000 m	10:03.65	Podjukl Vojtěch	980812	21.09.13	Praha
100 m př.	13.3	Smola Jiří	880213	21.09.03	Prostějov
200 m př.	25.74	Smola Jiří	880213	04.10.03	Plzeň
1 500 m př.	4:45.3	Kolář Petr	680404	03.07.83	Opava
Výška	181	Orava Adam	981104	04.09.13	Olomouc
Dálka	639	Smola Jiří	880213	25.09.03	Hranice

Tyč	340	Sargánek Tomáš	770901	04.07.92	Brno
Koule 4 kg	13.96	Nedělka Luděk	620128	05.06.76	Frýdek-Místek
Disk 1 kg	44.34	Šebesta Zbyněk	620727	19.09.76	Banská Bystrica
Oštěp 600 g	48.18	Zela Michal	770131	07.05.92	Zábřeh na Moravě
Kladivo 4 kg	28.76	Orava Adam	981104	28.08.13	Olomouc
Devítiboj	5391 b	Smola Jiří	880213	13.-14.06.03	Stará Boleslav
3 km chůze	14:57.1	Černota Hynek	671218	04.10.80	Olomouc

Dorostenci

100 m	11.0	Kročá Tomáš	770130	19.09.92	Třinec
200 m	22.65	Smola Jiří	880213	28.05.05	Ostrava
400 m	51.7	Prikryl Petr	860423	31.05.03	Hranice
800 m	1:59.91	Satrapa Martin	830321	24.06.00	Šumperk
1500 m	4:04.3	Schwaller Radek	670322	20.09.84	Ostrava
3000 m	9:10.57	Podjukl Vojtěch	980812	22.08.15	Třinec
110 m př.	14.27	Smola Jiří	880213	25.06.05	Pardubice
300 m př.	39.89	Orava Adam	981104	12.09.15	Olomouc
400 m př.	57.79	Orava Adam	981104	05.09.15	Třinec
2 000 m př.	6:23.3	Schwaller Radek	670322	27.08.84	Ostrava
Výška	201	Jeřábek Jan	740415	19.06.91	Šumperk
Dálka	673	Gadas Pavel	970129	19.09.13	Přerov
Trojskok	13.60	Hrůzek Dominik	890605	02.09.06	Opava
Tyč	400	Matuška Valdemar	980119	05.09.15	Třinec
Koule 5 kg	14.49	Řihák Matyáš	961014	11.05.13	Třinec
Disk 1,5 kg	43.72	Řihák Matyáš	961014	28.08.13	Olomouc
Oštěp 700 g	52.08	Řihák Matyáš	961014	28.09.13	Břeclav
Kladivo 5 kg	46.70	Taska Pavel	760118	11.09.93	Opava
Desetiboj	5936	Mráz Pavel	860504	12.-13.06.03	Stará Boleslav
5 km chůze	23:44.8	Černota Dalibor	630517	15.06.80	Olomouc

Junioři

100 m	10.8	Masař Radek	840923	24.04.03	Hranice
200 m	22.63	Masař Radek	840923	27.09.03	Ostrava
400 m	51.1	Sklenář Petr	550129	14.06.74	Praha
	51.16	Vávra Vojtěch	981020	26.08.17	Ostrava
800 m	1:57.2	Šprencl Petr	620307	18.09.70	Ostrava
1 500 m	4:00.8	Schwaller Radek	670322	18.05.86	Třinec
5 000 m	15:34.5	Schwaller Radek	670322	20.09.84	Ostrava

10 000 m	33:16.62	Podjukl Vojtěch	980812	20.04.16	Beroun
110 m př.	15.37	Smola Jiří	880213	28.07.05	Olomouc
400 m př.	57.65	Orava Adam	981104	14.05.16	Uherské Hradiště
3 000 m př.	9:13.5	Pazdera Michal	670102	12.07.86	Bratislava
Výška	209	Walter Jan	610502	02.08.79	Praha
Dálka	673	Pavlík Ivan	600622	21.06.78	Třinec
	673	Gadas Pavel	970129	19.09.13	Přerov
Trojskok	13.86	Horáček Petr	630302	19.09.81	Zábřeh na Moravě
Tyč	400	Sargánek Tomáš	770901	08.06.96	Ostrava
	400	Matuška Valdemar	980119	05.09.15	Třinec
Koule 6 kg	16.35	Řihák Matyáš	961004	26.05.15	Ostrava
Disk 1,75 kg	49.92	Řihák Matyáš	961004	10.05.15	Břeclav
Oštěp 800 g	53.22	Řihák Matyáš	961004	10.05.15	Břeclav
Kladivo 6 kg	50.26	Šebesta Zbyněk	620727	11.09.81	Ostrava
Desetiboj	5172	Hendrych Libor	730318	12.10.91	Třinec
10 km chůze	47:26.7	Černota Dalibor	630517	81	Praha

Muži

100 m	10.76	Kozlovský Ondřej	820915	12.07.03	Olomouc
200 m	22.07	Kunovský František	930715	16.05.15	Olomouc
400 m	51.1	Sklenář Petr	550129	14.06.74	Praha
	51.16	Vávra Vojtěch	981020	26.08.17	Ostrava
800 m	1:53.27	Kučera Petr	701128	05.06.96	Čáslav
1 500 m	3:51.22	Kučera Petr	701128	25.09.94	Ostrava
5 000 m	14:55.4	Jaroň Aleš	600818	24.07.85	Ostrava
10 000 m	31:04.6	Jaroň Aleš	600818	13.05.84	Třinec
Půlmaraton	1:22:51	Žabíček Václav	670809	26.04.08	Olomouc
Maraton	2:30:21	Jaroň Aleš	600818	30.10.83	Praha
110 m př.	15.32	Masař Radek	840923	01.06.08	Olomouc
400 m př.	57.65	Orava Adam	981104	14.05.16	Uherské Hradiště
3 000 m př.	9:12.43	Podjukl Vojtěch	980812	01.09.18	Ostrava
Výška	209	Walter Jan	610502	02.08.79	Praha
Dálka	673	Pavlík Ivan	600622	21.06.78	Třinec
	673	Gadas Pavel	970129	19.09.13	Přerov
Trojskok	14.18	Čech Zbyněk	830708	01.06.08	Olomouc
Tyč	440	Valenta Michal	770304	10.05.00	Plzeň

Koule 7,26 kg	14.28	Velčovský Jaroslav	870304	11.06.16	Třinec
Disk 2 kg	45.90	Řihák Matyáš	961004	16.05.15	Olomouc
Oštěp 800 g	54.48	Hasilík Tomáš	811028	17.05.03	Břeclav
Kladivo 7,26 kg	51.18	Šebesta Zbyněk	620727	05.08.81	Nový Jičín
Desetiboj	5536	Sargánek Tomáš	770901	04.06.97	Olomouc
10 km chůze	46:59	Kolář Rostislav	870715	13.04.19	Olomouc
20 km chůze	1:38:22.0	Černota Dalibor	630517	06.09.80	Praha

Štafety

4x60 m – mladší žáci

33.0	Kročá Tomáš	770103	23.10.89	Hranice
	Tauber Michal	770402		
	Zela Michal	770131		
	Odstrčil Roman	770924		

4x60 m – starší žáci

30.6	Hendrych Libor	730318	12.09.87	Třinec
	Adler Tomáš	730305		
	Žeravík Radim	730124		
	Suk Roman	730102		

4x100 m – dorostenci, junioři

44.84	D	Prikryl Petr	860423	22.06.03	Opava
	D	Vyplelík Vladimír	860326		
	D	Mráz Pavel	860504		
	SŽ	Smola Jiří	880213		

4x100 m – muži

43.71	J	Masař Radek	840923	07.06.03	Uh.Hradiště	Opava
	M	Münster Pavel	780417			
	J	Balhar Ivo	850917			
	M	Kozlovský Ondřej	820915			

4x400 m – dorostenci

3:38.98	D	Vávra Vojtěch	981020	21.06.15	Ostrava
	D	Podjukl Vojtěch	980812		
	D	Matuška Valdemar	981104		
	D	Orava Adam	980119		

4x400 m – junioři

3:35.56	J	Vávra Vojtěch	981020	17.06.17	Ostrava
	J	Podjukl Vojtěch	980812		
	J	Koutný Ladislav	991014		
	J	Orava Adam	980119		

4x400 m – muži

3:31.58	M	Vávra Vojtěch	981020	17.06.18	Ostrava
	M	Podjukl Vojtěch	980812		
	J	Koutný Ladislav	991014		
	M	Orava Adam	980119		

Ženské složky – hala

Mladší žačky

60 m	8.54	Kasparová Kateřina	065425	13.12.19	Ostrava
150 m	21.01	Kasparová Kateřina	065425	13.12.19	Ostrava
300 m	46.08	Kočnarová Terezie	035407	16.12.16	Ostrava
800 m	2:34.50	Dostálová Adéla	035213	16.12.16	Ostrava
1 500 m	5:39.80	Podjuklová Kristýna	035526	29.01.16	Ostrava
60 m př.	10.14	Kasparová Kateřina	065425	13.12.19	Ostrava
Výška	145	Sommerová Hana	795408	02.02.92	Ostrava
Dálka	459	Číhalová Julie	045306	15.12.17	Ostrava
Koule 2 kg	11.25	Odstrčilová Barbora	055903	08.12.18	Ostrava
4x200 m	2:18.43	Vítková Vera	075126	13.12.19	Ostrava
		Šváčková Sofie	075801		
		Stržínková Leona	075828		
		Sommerová Tereza	075709		

Starší žačky

60 m	8.0	Tomečková Lenka	835803	10.01.98	Olomouc
150 m	19.8	Glosová Kateřina	796219	12.02.94	Ostrava
300 m	42.31	Glosová Kateřina	796219	26.02.94	Ostrava
800 m	2:22.26	Dostálová Adéla	035213	14.01.18	Ostrava
1 500 m	5:02.66	Dostálová Adéla	035213	03.03.18	Ostrava
60 m př.	10.97	Klanicová Hana	055711	14.12.19	Ostrava
Výška	156	Vítková Vendula	795819	10.12.94	Ostrava
Dálka	535	Sommerová Hana	795408	10.12.94	Ostrava
Koule 3 kg	10.40	Odstrčilová Barbora	055903	09.02.19	Ostrava
Pětiboj	1566 b	Kočnarová Tereza	965417	27.03.10	Olomouc
3 000 m chůze	19:31.24	Zápotocká Tereza	032303	17.02.17	Olomouc
4x200 m	1:54.43	Svobodová Veronika	036024	04.03.18	Ostrava
		Dostálová Adéla	035213		
		Podjuklová Kristýna	035526		
		Kočnarová Terezie	035407		

Dorostenky

60 m	7.8	Úlehlová Klára	825711	10.01.98	Olomouc
200 m	26.18	Petříková Romana	895404	12.02.05	Praha
400 m	57.56	Petřeková Iveta	675203	17.02.83	Jablonec nad Nisou
800 m	2:18.9	Glosová Kateřina	796219	28.01.96	Ostrava
1 500 m	5:02.66	Dostálová Adéla	035213	03.03.18	Ostrava
3 000 m	11:53.47	Podjuklová Kristýna	035526	23.02.19	Praha
60 m př.	9.51	Petříková Romana	895404	06.02.05	Bratislava
Výška	160	Vítková Vendula	795819	29.01.95	Ostrava
		Sommerová Hana	795408	21.01.96	Ostrava
Dálka	535	Sommerová Hana	795408	10.12.94	Ostrava
Koule 3 kg	11.65	Palyzová Vladimíra	675515	12.02.83	Ostrava
Pětiboj	2234 b	Zdražilová Adéla	006223	24.01.16	Ostrava
3 000 m chůze	19:31.24	Zápotocká Tereza	032303	17.02.17	Olomouc
4x200 m	1:54.43	Svobodová Veronika	036024	04.03.18	Ostrava
		Dostálová Adéla	035213		
		Podjuklová Kristýna	035526		
		Kočnarová Terezie	035407		

Juniorky

60 m	7.8	Úlehlová Klára	825711	10.01.98	Olomouc
200 m	26.06	Zdražilová Adéla	006223	13.02.18	Ostrava
400 m	54.36	Glosová Kateřina	796219	23.02.97	Praha
800 m	2:11.23	Glosová Kateřina	796219	08.02.97	Praha
1 500 m	5:02.66	Dostálová Adéla	035213	03.03.18	Ostrava
3 000 m	11:07.45	Indruchová Tereza	995924	03.02.18	Ostrava
60 m př.	10.20	Havlínová Magdaléna	906119	08.03.08	Olomouc
Výška	165	Sommerová Hana	795408	08.02.97	Praha
Dálka	535	Sommerová Hana	795408	10.12.94	Ostrava
Koule 4 kg	13.92	Palyzová Vladimíra	675515	20.01.85	Ostrava
Pětiboj	2823 b	Zdražilová Adéla	006223	19.01.19	Ostrava
3 000 m chůze	19:31.24	Zápotocká Tereza	032303	17.02.17	Olomouc
4x200 m	1:52.58	Tomečková Lenka	835803	20.02.00	Praha
		Němcová Kamila	835711		
		Ptáčková Pavla	825228		
		Úlehlová Klára	825711		

Ženy

60 m	7.8	Úlehlová Klára	825711	10.01.98	Olomouc
200 m	26.06	Zdražilová Adéla	006223	13.02.18	Ostrava
400 m	54.36	Glosová Kateřina	796219	23.02.97	Praha
800 m	2:11.23	Glosová Kateřina	796219	08.02.97	Praha
1 500 m	4:57.57	Vašínová Petra	905915	06.02.10	Bratislava
3 000 m	11:07.45	Indruchová Tereza	995924	03.02.18	Ostrava
60 m př.	9.81	Úlehlová Klára	825711	05.03.11	Olomouc
Výška	165	Sommerová Hana	795408	08.02.97	Praha
Dálka	535	Sommerová Hana	795408	10.12.94	Ostrava
Koule 4 kg	13.92	Palyzová Vladimíra	675515	20.01.85	Ostrava
Pětiboj	2823 b	Zdražilová Adéla	006223	19.01.19	Ostrava
3 000 m chůze	19:31.24	Zápotocká Tereza	032303	17.02.17	Olomouc
4x200 m	1:52.58	Tomečková Lenka	835803	20.02.00	Praha
		Němcová Kamila	835711		
		Ptáčková Pavla	835228		
		Úlehlová Klára	825711		

Ženské složky – dráha

Mladší žačky

60 m	8.0	Glosová Kateřina	796219	17.06.92	Valašské Meziříčí
150 m	20.1	Glosová Kateřina	796219	17.06.92	Valašské Meziříčí
300 m	46.18	Kočnarová Terezie	035407	01.06.16	Olomouc
800 m	2:26.6	Glosová Kateřina	796219	07.06.92	Valašské Meziříčí
60 m př.	10.1	Nováková Michaela	755928	13.09.87	Zábřeh na Moravě
Výška	155	Pivodová Martina	755306	29.05.89	Zábřeh na Moravě
		Sommerová Hana	795408	22.09.92	Třinec
Dálka	507	Chrastinová Milada	636215	15.08.78	Opava
Koule 2 kg	12.45	Odstrčilová Barbora	055903	19.09.18	Prostějov
Míček 150 g	51.68	Číhalová Julie	045306	01.10.17	Hranice
Oštěp 400 g	38.45	Kasparová Kateřina	065425	24.06.19	Jablonec n/N
Pětiboj	2469 b	Číhalová Julie	045306	28.05.17	Olomouc

Starší žačky

60 m	8.0	Glosová Kateřina	796219	17.06.92	Valašské Meziříčí
		Hudcová Eva	815504	30.05.96	Třinec
150 m	19.0	Petřeková Iveta	675203	06.06.81	Zábřeh na Moravě
300 m	40.59	Glosová Kateřina	796219	25.06.94	Třinec
800 m	2:21.7	Hlaváčová Dana	735104	25.05.88	Ostrava
1 500 m	4:59.12	Dostálová Adéla	035213	03.06.18	Brno
3 000 m	12:23.69	Podjuklová Kristýna	035526	25.04.18	Přerov
100 m př.	18.02	Vašínová Petra	905915	19.06.05	Hodonín
200 m př.	32.02	Havlínová Magdaléna	906119	11.09.05	Jablonec nad Nisou
Výška	164	Vítková Vendula	795819	05.06.94	Opava
Dálka	533	Sommerová Hana	795408	02.05.94	Hranice
Koule 3 kg	11.24	Odstrčilová Barbora	055903	26.05.19	Znojmo
Disk 0,75 kg	32.46	Odstrčilová Barbora	055903	20.09.19	Kolín
Oštěp 500 g	31.75	Odstrčilová Barbora	055903	08.05.19	Olomouc
Kladivo 3 kg	19.44	Odstrčilová Barbora	055903	12.06.19	Přerov
Tyč	190	Helísková Barbora	906116	21.05.05	Hodonín
Sedmiboj	3135 b	Zdražilová Adéla	006223	23.24.05.15	Přerov
3 000 m chůze	17:12.77	Zápotocká Tereza	035303	23.09.17	Břeclav

Dorostenky

100 m	12.35	Petříková Romana	895404	02.07.05	Kladno
200 m	25.2	Petřeková Iveta	675203	11.06.83	Třinec
400 m	55.0	Glosová Kateřina	796219	29.06.96	Praha
800 m	2:18.54	Vašínová Petra	905915	10.06.07	Brno
1 500 m	4:59.12	Dostálová Adéla	035213	03.06.18	Brno
3 000 m	11:11.6	Dvořáková Martina	645925	16.10.80	Ostrava
100 m př.(76/8,5)	14.86	Petříková Romana	895404	28.05.05	Třinec
300 m př.	47.16	Zdražilová Adéla	006223	16.09.17	Olomouc
2 000 m př.	8:31.16	Podjuklová Kristýna	035526	25.5.19	Olomouc
Výška	171	Sommerová Hana	795408	29.06.96	Praha
Dálka	566	Sommerová Hana	795408	24.06.95	Ostrava
Koule 3 kg	11.24	Odstrčilová Barbora	055903	26.05.19	Znojmo
Disk 1 kg	49.76	Palyzová Vladimíra	675515	30.08.83	Praha
Oštěp 500 g	33.76	Šoborová Agáta	995315	07.06.15	Třinec
Kladivo 3 kg	25.71	Klanicová Marie	995424	07.06.15	Třinec
Sedmiboj	4252	Sommerová Hana	795408	20.08.95	Třebíč
Tyč	240	Helísková Barbora	906116	10.06.06	Olomouc
3000 m chůze	17:12.77	Zápotocká Tereza	035303	23.09.17	Břeclav

Juniorky

100 m	12.35	Petříková Romana	895404	02.07.05	Kladno
200 m	24.60	Glosová Kateřina	796219	21.06.97	Jablonec
400 m	53.08	Glosová Kateřina	796219	21.06.97	Jablonec nad Nisou
800 m	2:13.54	Glosová Kateřina	796219	17.05.98	Ostrava
1 500 m	4:59.12	Dostálová Adéla	035213	03.06.18	Brno
5 000 m	21:23.70	Indruchová Tereza	995924	01.07.17	Šumperk
100 m př. (84/8,5)	15.00	Petříková Romana	895404	25.06.05	Pardubice
400 m př.	1:04.97	Zdražilová Adéla	006223	25.08.19	Ostrava
3 000 m př.	13:48.85	Podjuklová Kristýna	035526	25.08.19	Ostrava
Výška	171	Sommerová Hana	795408	29.-30.06.96	Praha
Dálka	566	Sommerová Hana	795408	24.06.95	Ostrava
Trojskok	9.20	Ptáčková Pavla	825228	17.06.00	Olomouc
Koule 4 kg	14.04	Palyzová Vladimíra	675515	06.07.85	Ostrava
Disk 1 kg	55.16	Palyzová Vladimíra	675515	12.07.85	Praha
Oštěp 600 g	36.95	Palyzová Vladimíra	675515	25.04.85	Hranice

Kladivo 4 kg	19.74	Klanicová Marie	995424	16.05.15	Šumperk
Tyč	240	Helísková Barbora	906116	10.06.06	Olomouc
Sedmiboj	4005	Zdražilová Adéla	006223	28.-29.09.19	Litomyšl
3 000 m chůze	17:12.77	Zápotocká Tereza	035303	23.09.17	Břeclav

Ženy

100 m	12.35	Petříková Romana	895404	02.07.05	Kladno
		Glosová Kateřina	796219	17.06.95	Opava
200 m	24.60	Glosová Kateřina	796219	21.06.97	Jablonec nad Nisou
400 m	53.08	Glosová Kateřina	796219	21.06.97	Jablonec nad Nisou
800 m	2:12.47	Vašínová Petra	905915	11.09.11	Písek
1 500 m	4:56.12	Vašínová Petra	905915	22.05.10	Opava
5 000 m	19:52.83	Kročová Zuzana	775909	29.09.18	Hranice
10 000 m	39:28.48	Jašková Jana	635910	21.07.84	Praha
Půlmaraton	1:26:38	Kročová Zuzana	775909	23.09.18	Ostrava
Maraton	3:36:35	Podjuklová Iva	746113	14.04.19	Portorož (SLO)
100 m př.	15.00	Petříková Romana	895404	25.06.05	Pardubice
400 m př.	1:03.79	Úlehlová Klára	825711	02.07.11	Brno
3 000 m př.	12:34.90	Klímová Ivana	876123	05.09.15	Třinec
Výška	171	Sommerová Hana	795408	29.06.96	Praha
Dálka	566	Sommerová Hana	795408	24.06.95	Ostrava
Trojskok	10.10	Úlehlová Klára	825711	29.06.13	Šumperk
Tyč	280	Kasparová Michaela	735424	29.05.04	Uherské Hradiště
Koule 4 kg	14.04	Palyzová Vladimíra	675515	06.07.85	Ostrava
Disk 1 kg	55.16	Palyzová Vladimíra	675515	12.07.85	Praha
Oštěp 600 g	36.95	Palyzová Vladimíra	675515	25.04.85	Hranice
Kladivo 4 kg	36.07	Kasparová Michaela	735424	29.05.04	Uherské Hradiště
Sedmiboj	4005	Zdražilová Adéla	006223	28.-29.09.19	Litomyšl
3 000 m chůze	17:12.77	Zápotocká Tereza	035303	23.09.17	Břeclav

Štafety

4x60 m – mladší žačky

34.76	Číhalová Julie	045306	06.09.17	Prostějov
	Klanicová Hana	055711		
	Andrysová Nela	055327		
	Kročová Lucie	055307		

4x60 m – starší žačky

32.24	Dostálová Adéla	035213	16.05.18	Olomouc
	Číhalová Julie	045306		
	Svobodová Veronika	036024		
	Kočnarová Terezie	035407		

4x300 m – starší žačky

3:03.24	Dostálová Adéla	035213	23.09.18	Jablonec n/N
	Kročová Lucie	055307		
	Svobodová Veronika	036024		
	Podjuklová Kristýna	035526		

4x100 m – dorostenky

53.0	D	Červínková Hana	825624	03.07.99	Opava
	D	Úlehlová Klára	825711		
	D	Ptáčková Pavla	825228		
	D	Tomečková Lenka	835803		

4x100 m – juniorky, ženy

51.65	D	Dostálová Adéla	035213	18.05.19	Hranice
	D	Svobodová Veronika	036024		
	SŽ	Číhalová Julie	045306		
	J	Zdražilová Adéla	006223		

4x400 m – dorostenky

4:22.40	SŽ	Dostálová Adéla	035213	26.08.17	Ostrava
	SŽ	Svobodová Veronika	036024		
	SŽ	Kočnarová Terezie	035407		
	D	Zdražilová Adéla	006223		

4x400 m – juniorky

4:18.2	D	Tomečková Lenka	835803	20.05.00	Šumperk
	SŽ	Vašků Markéta	845802		
	D	Němcová Kamila	835711		
	J	Úlehlová Klára	825711		

4x400 m – ženy

4:06.77	D	Dostálová Adéla	035213	25.08.19	Ostrava
	D	Svobodová Veronika	036024		
	Ž	Úlehlová Klára	825711		
	J	Zdražilová Adéla	006223		

Vysvětlivky:

Název oddílu – do roku 1992 TJ Sigma Hranice
1993–1999 SK Kunz Hranice
2000 dosud SK Hranice

Kategorie: D dorostenci a dorostenky
J junioři a juniorky
Ž ženy
M muži
SŽ starší žáci a starší žačky

Oldřich Lukeš, Věra Mrázová.

Uprostřed Tomáš Sargánek.

Soutěže jednotlivců – atletů SK Hranice 1960–2019 (medaile na mistrovských závodech)

ROK	MČSSR			MČR			MMS		
	1	2	3	1	2	3	1	2	3
1960	1	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1961	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1962	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1963	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1964	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1965	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1966	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1967	1	1	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1968	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1969	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1970	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1971	-	-	-	xxx	xxx	xxx	1	-	-
1972	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1973	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1974	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1975	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1976	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1977	-	-	-	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
1978	-	-	3	-	1	-	xxx	xxx	xxx
1979	-	2	-	1	1	-	xxx	xxx	xxx
1980	2	1	1	1	2	3	xxx	xxx	xxx
1981	-	2	-	3	-	2	xxx	xxx	xxx
1982	-	2	2	1	3	2	xxx	xxx	xxx
1983	2	3	1	3	1	4	xxx	xxx	xxx
1984	2	2	2	1	3	2	xxx	xxx	xxx
1985	3	1	2	-	1	3	xxx	xxx	xxx
1986	-	1	-	-	-	1	xxx	xxx	xxx
1987	-	-	-	-	-	-	xxx	xxx	xxx
1988	-	-	-	-	-	-	xxx	xxx	xxx
1989	-	-	-	-	-	-	xxx	xxx	xxx
1990	-	-	-	1	1	1	xxx	xxx	xxx
1991	-	-	-	-	1	1	1	1	1
1992	-	-	-	2	1	-	4	4	1

ROK	MČSSR			MČR			MMS		
	1	2	3	1	2	3	1	2	3
1993	xxx	xxx	xxx	-	-	2	-	2	1
1994	xxx	xxx	xxx	2	-	-	4	3	5
1995	xxx	xxx	xxx	1	1	-	2	-	5
1996	xxx	xxx	xxx	1	1	-	4	2	3
1997	xxx	xxx	xxx	2	-	1	4	2	3
1998	xxx	xxx	xxx	1	-	-	1	-	3
1999	xxx	xxx	xxx	1	-	-	1	2	2
2000	xxx	xxx	xxx	2	-	-	1	3	4
2001	xxx	xxx	xxx	-	-	-	3	2	10
2002	xxx	xxx	xxx	-	-	-	2	2	1
2003	xxx	xxx	xxx	5	2	5	6	8	5
2004	xxx	xxx	xxx	1	2	2	2	3	3
2005	xxx	xxx	xxx	2	1	2	5	7	3
2006	xxx	xxx	xxx	1	-	-	1	1	-
2007	xxx	xxx	xxx	-	-	-	2	1	2
2008	xxx	xxx	xxx	-	-	-	4	1	5
2009	xxx	xxx	xxx	-	-	-	3	1	3
2010	xxx	xxx	xxx	-	-	-	5	4	2
2011	xxx	xxx	xxx	-	-	-	2	7	5
2012	xxx	xxx	xxx	-	-	1	2	3	3
2013	xxx	xxx	xxx	-	-	-	1	3	4
2014	xxx	xxx	xxx	-	1	-	1	6	2
2015	xxx	xxx	xxx	1	2	3	4	2	3
2016	xxx	xxx	xxx	-	2	2	5	2	-
2017	xxx	xxx	xxx	-	3	1	2	1	3
2018	xxx	xxx	xxx	1	1	-	1	5	7
2019	xxx	xxx	xxx	3	3	2	1	11	5
celkem	11	15	11	37	36	40	75	88	64

Nejmladší atletická skupina trenérů Vyplelíka a Vymazalové.

Skupina ml. žactva pod vedením trenéra Emila Moudrého.

Přátelské utkání s Míšní.

Družstvo dorostenek 1998 (3. na Moravě).

Kateřina Glosová jako žákyň.

Družstvo mužů 2008.

Družstvo mužů a žen v Šumperku 2014.

Družstvo přípravek 2009.

Oslava postupu do první ligy 2014.

Vojtěch Podjukl slaví stříbrnou medaili ze závodu na 3 000 m v hale (2015).

Jan Valent, Jaromír Kuchař a Matyáš Řihák s Robertem Hartingem, olympijským vítězem a trojnásobným mistrem Světa i Evropy v hodů diskem, na Zlaté třetě (2013).

Bronzový Matyáš Řihák a stříbrný Vojtěch Podjukl (2015).

Václav Žabiček v cíli Mezinárodního běžeckého desetiboje (Hranice, 2016).

Jan Valent a světový rekordman v hodů diskem Jürgen Schult.

Soustředění v Horní Lidči (2015).

Družstva mužů a žen v Ostravě (2019).

Start Hranické dvacítky (2019).

Bronzová Adéla Dostálová s trenérkou Klárou Úlehlovou na Mistroství ČR dorostu v Olomouci (2019).

80 let atletiky v Hranicích 1940–2020

Sestavili: Jan Milas, Vladimír Vypelík, Klára Úlehlová
Grafika, sazba, tisk: STUDIO TRINITY, s. r. o.
Náklad: 200 ks

Hranice 2020